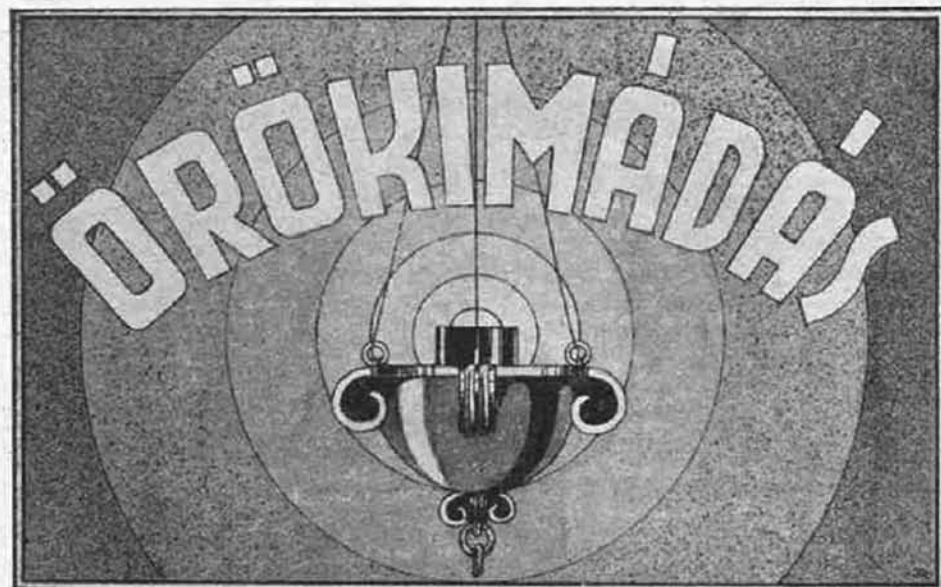

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám : 19.166.
Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

Új esztendőben új szívekkel.

Örökké ifjú Egyházunk ismét új esztendő küszöbén áll. Új esztendő hajnalán mint szent invitatorium csendül fel a hívek ajkán: Új esztendőben, új szívekkel, dicsérünk Jézus énekekkel! Mintha a sötétség hatalmából diadalmasan előretörő erő győzelmi éneke lenne. Évek múlnak, évek jönnek, de a közöttünk élő Krisztus és Egyháza mindig ifjú marad. Pedig minden más körülöttünk magán hordja az elmúlás és a megöregedés bélyegét. Ez néha borongóssá teszi az embert, de utána életvidáman tekint fel az örök Krisztusra, az örök Egyházra. Mélyen megnyugtató érzés ez. Szinte a lélek is megifjodik erre a gondolatra. De talán soha olyan jól nem esett erre gondolni, mint a mostani új év küszöbén. Előttünk ismeretlen jövőt rejtegető új év, de mögöttünk, sőt velünk jön az ismert és szeretett Jézus. Már nem félünk. Erősen és bizalommal fogjuk áldott kezét: *Per tuas semitas, duc nos quo tendimus*. Ösvényeiden, melyeken haladunk, vezess minket! Ó áldott Eucharisztia ebben az évben, mint eddig is, egyedül te tudsz nekünk ösvényt mutatni. Azért kerülsz új év napján az oltárok trónusára, ezért énekelnek tömjénillatos oltáraid körül papok és hívek, mert tudják, hogy csak Veled tudják megjárni sikeresen az új év rögzös útjait. Nagyon jól ismerjük a te ösvényedet. Keskeny az, önmegtartóztatást és áldozatot kíván. Ezért nem férnek el rajta az önteltségben és az élvezetek szolgálatában betegesen naggyá nőtt emberek. Sokan le is maradnak ezen az úton, vagy kénytelenek a komoly lelki kúra betartásával fegyelmezetten Krisztushoz kapcsolódni.

Az új esztendő belső megújulást sürget. Eucharisztikus himnuszunk ezt

így foglalja össze: *Recedant vetera, nova sint omnia, corda, voces et opera*. Távozzon minden avultság, legyen bennünk minden új, szívünk, szavunk, cselekedetünk. Takarodót jelent ez a bűnös embernek, de győzelmi indulót a tetterős, kegyelmi embernek. Legyen új, szívünk egész világa. Eucharisztias tiszta érzelmek levegője váltsa fel a régi bűnös szív dohos levegőjét. Legyen fékezője az Eucharisztia, mikor a szenvedélyek, gonosz hajlamok veszedelembé sodornák. Oly sok bukásnak okozója a fegyelmezetlen szív; legyen az új évben a megszentelődés elindítója. Legyenek szavaink is megújodottak. «A száj a szív bőségéből beszél» — mondja a szent szöveg. Ha fegyelmezett a szív, épületesek a szavaink is. A tiszta szív levegőjéből életerős szavak születtek. Mennyire tapasztaljuk ezt. A romlott szíveken keresztül mennyit fertőznek a rossz szavak, beszédek. Az Istenbe temetkezett szívek milyen tavaszt sugároznak környezetük felé. Ahol megfordulnak, ott rügyfakadás, virágba borulás jelzi lépteiket. Ime az Eucharisztia hatásai. De legyenek újakká cselekedeteink is. A felelőtlen ember cselekedetei pusztulást okoznak. Pusztítanak befelé és kifelé; pusztul a lélek világa, pusztul amihez nyúl. Ezek valóban destruktív elemek. Az eucharisztikus lélek cselekedetei építő hatásúak. Mennyire meg kellene szentelődnie a cselekedeteknek. Hiszen az előttünk megnyilvánuló világpusztulás a gonosz cselekedetek műve. Megújodott benső világ boldogító cselekedetek elindítója. Ehhez megint Eucharisztia kell. Emeljük magasra új év hajnalán az örökké ifjú Eucharisziát. Kegyelemi sugarai jussanak el mindenhova, hogy hatásai nyomán valóban megújuljon minden szív, ihletett legyen minden szó, áldáshozóak a cselekedetek. Buzgóságunk törje át a gonosz közöny acélfalát és beküljön meg ez a sokat szenvedett föld a szentségi Jézus örökké ifjú szelleme által!

Kiss István.

«Boldogok a lelki szegények.»

(Gondolatok Kanter Károly életéből.)

Mikor az Egyház valamelyik evangéliumi szakaszt kiválasztja némelyik ünnepre, biztos, hogy annak magas és tanulságos jelentősége van. Így a Mindenszentek ünnepének evangéliuma azt emeli ki, hogy a kiválasztottak törvénné tették életükben a nyolc boldogságot.

Szép és felemelő gondolatok fakadnak ennek nyomán, hogy szentéletű Prelátusunk, miként váltotta valóra és gyakorolta életében a nyolc boldogság örökségét vezérgondolatait.

«Boldogok a lelkiszegények, mert ők a mennyek országa».

Mindazok, kik átvasták Kanter Károly életrajzát, meglepődhettek azon, hogy ez a papi lélek mennyire nem ragaszkodott a földi javakhoz. Semmi sem volt benne abból az előzetértetéstől és ambícióból sem, ami olyan gyakran a legjobbakat is tévutakra viszi. Az Oltáriszentség kultuszához semmi sem volt előtte túlságosan díszes, vagy drága. Önző egyéni érdek azonban semmiben sem vezette. Önzetlensége csodálatos volt. Ő az Úr Jézust kizárólag Önmagáért akarta szolgálni. Életírója elbeszéli, hogy mikor az Örökimádás-templomot felszentelték és ott az első szentmisét bemutatták, ő egy félreeső karzaton imádkozott és zokogott. Nemcsak a meghatottság és az öröm váltotta ki belőle az érzelem-hullámokat, hanem — mint bevallotta —, az a csalódásteli meglepetés is, hogy az Oltáregylet Vezetősége kieszközölte számára a Szentatyától a Prelátusi méltóságot. Nem szerette a földi elismerést, mert ő kizárólag az eucharisztikus Jézus iránti szeretetből, hódolatból dolgozott és fáradozott.

A szentéletű Prelátus nagyon sokra becsülte és kedvelte a szerzetesi szegény-

séget. Midőn az első Maria Reparatrix szerzetesnő Budapesten meghalt, temetését a Társulat szabályai szerint kellett rendezni. Harmadosztályú temetés koszorúk nélkül, — a szegények koporsója —, teljes szerzetesi egyszerűség. Sokan megütköztek ezen. Midőn Kanter Prelátus Úr eljött imádkozni a halotthoz és a temetési szertartást végezni, nem tudta eltitkolni, hogy mennyire tetszik neki a Reparatrix apácák szelleme. Úgyannyira, hogy az volt a kívánsága, hogy őt is hasonlóan temessék el. De ezt az óhaját főpapi méltóságánál fogva nem lehetett teljesíteni.

De ha az Oltáriszentségről volt szó, semmit sem tartott elég pompásnak, elég méltónak Urához!

Mint mindazok, akik a lelki szegénységet szeretik, Kanter Károly is elnyerte ennek a lelkületnek földi jutalmát. Személyes vagyon híján s anélkül, hogy jövőlelmesforrások után törekedett volna, mennyi alamizsna hullott áldott kezéből! Mint az Oltáregylet akkori titkárnője, Koch Ferencné, halála után elmondotta —, állandó segélyben részesítette az Oltáregyletet, azonban nevének titokban kellett maradnia. Hány szegénysorsú fiatalembert támogatott, mennyi gyérjövödelmű papot részesített pénzsegélyben! Az alamizsna szinte megsokszorozódott keze érintésétől. Ezek a kezek nem tapadtak a mammonhoz.

Önmagát valósággal kifosztva, a kitüntetések és méltóságoktól szinte félve, valóban birtokolta a lelki szegénység erényét és lelkületét. Ennek végső jutalma, mint az Úr Jézus Krisztus mondotta: «ők a mennyek országa».

Zelatrix.

Konnersreuthi utiemlékek.

A Mindenható végtelen irgalmából 1942 nyarán részesültem abban a kegyelemben, hogy Konnersreuthba utazhattam és Neumann Terézt láthattam. Mivel úgy gondolom, hogy többeket érdekelni fogja utazásom, azt röviden ismertetni fogom.

Wienből indultunk gyorsvonattal reggel 7 órakor Regensburg felé. Regensburgba érkezve délután átszálltunk az Eger felé induló vonatra. Ott át kellett szállnunk a Waldsassen felé induló vonatra. Ideértünk este 8 óra tájban. Itt érdeklődtünk egész napi utazásunk alatt első ízben Konnersreuth felől és az iránt is hogy milyen járművel érhetjük azt el, mivel nincs vasútállomása. Azt a feleletet kaptuk, hogy autóbuszjárat van ugyan, de naponta egyszer és csak a délelőtti órákban. Próbáltunk valami magánautót, vagy kocsit szerezni, de nem sikerült. Nem volt más választás, mivel már csak hat kilométernyire voltunk célunktól, gyalog vágtunk neki az útnak.

Szép idő volt, száraz, kellemes. A nappali hőséget a júliusi alkony már lehűtötte. Az utak Németországban jókarban vannak tartva, különösen az országutak — a mi utunk is országút lévén —, jobbról-balról szántóföldekkel, kiserdőkkel és itt-ott kies völgyekkel. Már majdnem fele úton voltunk, de még senkivel sem találkoztunk. Egyszer csak egy kisleány jön biciklin Waldsassen felől. Megkérdeztük hová tart, honnan való és megtudtuk, hogy Konnersreuth-i. Persze nagyot dobbant a szívünk s mindjárt érdeklődtünk, hogy ismeri-e Neumann Terézt és él-e még? A leányka igennel felelt s mi boldogok voltunk, hogy látni fogjuk a jó Isten kegyeltjét. Örömmel gyorsítottuk meg lépteinket, hogy él s nem halt meg, ahogy a kőszai hírvivők híresztelték.

Nemsokára egy útszéli szépen gondozott fészülethez értünk, ott kértük az Úr Jézus kegyelmét, hogy engedje meglátni Terézt. Folytatva utunkat már láttuk a háztetőket. Vajon ez-e az a falu, mely a saját szülőfjének vallhatja a jó Isten e csodás gyermekét? A felelet nemsokáig váratott magára, mert újból talál-

koztunk ezúttal két felnőtt leánnyal s tőlük tudtuk meg, hogy már helyben is vagyunk. A két leány közül az egyik szomorú szívvel sietett az állomásra, mert nem részesült abban a kegyelemben, hogy láthatta volna Terézt, habár napokig ott tartózkodott. Társnője hozzánk csatlakozva bevezetett a községbe.

Legelőször is természetesen az Úr Jézus látogatására a templomba mentünk, mely még nyitva volt, pedig már kilenc óra körül járt az idő. Hálát adtunk Úr Jézusunknak szerencsés megérkezésünkért arra a helyre, ahol végtelen jószágából irántunk való nagy szeretetét, keserves kínszenvedését minden héten szemléltetik az emberek. Természetesen könnyekig meg voltunk hatva.

A templom szép, nagy és világos három oltárral, ellentétben a falusi templomokkal, egész nap nyitva van s mi akárhányszor bementünk sohasem találtuk üresen, mindig voltak látogatói. Kijövet jól szemügyre vettük Terézék házat. Már tudtuk melyik az, mivel onnan jól látható. Házuk homlokzatán az Úr Jézus töviskoronás feje látható fehér márványból, alatta kis kert tele virágokkal, melyek felfelé kúsznak a falon. A ház udvarán jobbról kis télikert, balról pedig Lurd-i szikla Szűzanya és a kis Bernadett szobrával. Előtte kicsike halastó, benne aranyhalak láthatók. A ház két emeletes alacsony ablakokkal, minden ablak a virágok gyönyörű színpompájával. Általában az egész falu többnyire emeletes házakból áll, az ablakok tele virágokkal. Szép kedves bajor falu, úgyszólván egy utcából áll, pár rövidke mellékutcával és két nagyobb térrel, az egyik a templom-tér és itt van Terézék háza is. Szállásunkra érve, amit nemsokára sikerült szereznünk, rövid ima után pihenőre tértünk.

Másnap félhatkor talpon voltunk, mert szentmise előtt gyónni akartunk. Mivel nem gyóntattak és a hatórai szentmisét Náber plébános úr mondta, a többi hívekkel együtt mi is szentáldozáshoz járultunk. A hétórai szentmise alatt az iskolás gyermekek áldoztak. Nem kérdeztük hány gyermek jár az iskolába, de az áldozásnál sokan voltak s az volt a benyomásom, hogy teljes létszámban lehettek. Szentmise után Náber plébános úrral beszélünk, informáltuk őt jövetelünk céljáról és az engedélyről, amit Innitzer bécsi hercegérsektől kaptunk. Ő sajnálkozását fejezte ki, mert — úgy mond — a hatóság megtiltotta Teréz látogatását és Teréz édesapjának már emiatt kellemetlenségei is voltak. Tehát nem lehet vele beszélni és kivétel nincsen. Szomorúan bár, de beletörődünk a jó Isten akaratába.

Terézt nem láttuk a szentmisén. Azt hallottuk, hogy beteg s olyankor később megy a szentáldozáshoz. Most is így volt csütörtökön. Már kilenc óra után felsorakoztunk a szálloda ablakai elé. Ez éppen a templom sekrestyéjével szemben van. Ha Teréz arra megy, ne vegyen észre minket. Mert ha idegent lát elkerüli, vagy elfordítja az arcát. Nem akarja, hogy lássák, vagy lefényképezzék. Nagyon tartózkodó a nyilvánossággal szemben.

Tizenegy óra tájban jött is. Előzőleg azonban megtudtuk ismertető jeleit. Egyszerű fekete ruhát hord fehér kendővel a fején. A sekrestye kulcsért ment a plébániára, mert a sekrestyén keresztül megy a templomba és az oltár mögött áldozik a kíváncsiskodó szemek elől kitérve. Ez volt az első alkalom, hogy láttuk. Ugyanakkor láttam a jobb keze stigmáját is. Bal kezében egy levelet vitt s azt jobb kezével tartotta éppen arra fordítva, ahonnan mi néztük. Kesztyű nem volt a kezén így igen jól láttam. Nagyságra nézve akkora mint egy tíz filléres, színe pedig sötét, majdnem fekete. Visszafelé jövet a kulccsal láttuk amint nyitja a sekrestye ajtaját, de a stigmákat ezúttal nem vehettük észre. Igen gyorsan felpattant a zár. Azonnal utána siettünk a templomba, hogy a szentáldozáshoz járulását láthassuk, de mindössze csak azt láttuk, hogy a plébános Úr az oltár mögé ad áldást, oda viszi a kelyhet az Oltáriszentséggel.

Jó sokáig maradtunk ott, de Ő csak akkor jött ki, mikorra már mindenki eltávozott. Pedig voltunk tán harmincan is idegenek. Ketten az oldalajtó előtt maradtunk, várva hogy merre fog kijönni. Egyszer csak kitárul az ajtónak mindkét szárnya. Ő nyitotta ki szellőztetve a templomot. Most harmadszor láttam, hála a jó Istennek érte. A főbejáratnál újból kijött és egy falubeli leányhoz csatlakozva szülei házáig ment vele. Mi pedig ott állva maradván néztük immár negyedszer. Házuk előtt láttuk édesapját is, aki 70 év körüli magas szikár ember.

Az Úrangyalával üdvözlöttük a Szűzanyát, mert a deket már elharangozták és elmentünk ebédelni. Ebéd után meglátogattuk a temetőt, ahol majdnem minden sírt kivétel nélkül feszület díszít. Egy szentéletű ferencrendi szerzetes van ott eltemetve, szintén Konnersreuth szülöttje. Azonkívül egyik Rothschild báró, aki katolizált s úgy hallottuk, hogy a zsidók amiatt megmérgezték, szintén oda temette magát. Most mind a két sírt Teréz ápolja. A temetőből visszajövet találkoztunk Terézével. Most két kedves nővérrel sétált, beszélgetett velük, mosolygott, úgyhogy a fogait is láttam. Ennyi találkozásra nem is számítottunk.

Röviden még csak annyit, hogy Teréz él, amint ép most vázoltam, láttuk ötször is egy napon. A helybeli plébános Úr tanúsága szerint csaknem minden héten átszenvedi az Úr Jézus kínszenvedését. Ezen idő alatt körülbelül két-három kilogrammot veszít a testsúlyából vérvesztése miatt. De rövidesen felgyógyul újból s meg van a régi súlya, 120 font.

Magas termetű, erős, járása nehézkes a stigmái miatt. Dolgozik úgy, mint a többi ember. 1926 óta még semmiféle táplálékot nem vett magához.

Estefelé Teréz kertjét is megnéztük. Itt ápolja azokat a virágokat, melyekkel az oltárokat díszíti. Ez alkalommal beszélünk egy fiatal lelkésszel és egy katonatorvossal, akik megpróbálták Teréz édesapját reávenni a látogatásra. Kérdésünkre ők is csak nemmel felelhettek. Azt is mondták, hogy úgysem lehetne vele beszélni, mert már extázisban van.

Kegyelmekkel megerősítve harmadnap búcsút vettünk e kedves meghitt helytől azzal a meggyőződéssel, hogy rövid idő múlva újból ide látogatunk, aminek lehetőségéért már most kérjük az Úr Jézust.

vitéz Czében Jenőné.

Az Eucharisztia egyházközségi életünk alapja.

(Vázlat igazgatói értekezletünk előadásából.)

Azt gondoljuk, hogy a plébánia, az egyházközség csupán kormányzati keret az emberek lelki életének számára. Ott intézik a hívek leki dolgait. Jog és adminisztráció: ez a plébánia.

Ez is. De nem csak ez. Mert az Anyaszentegyház sem pusztán a benne élő hívek társasága, hanem mint a legfrissebb pápai körlevél ékesen kifejti: Krisztus Titokzatos Teste. És ahogyan a Világegyház az Úr Jézus Teste, amely a történelemben szenvedi el a megfeszítetést, minden egyházközség is, ha püspökén keresztül kapcsolatban van a rómaival, voltaképpen bizonyos kisebb egységben maga is Krisztus Titokzatos Teste. Eleven valóság, nem pusztán jogi hatóság, vagy intézkedő középont, hanem mint a Világegyház, úgy maga az egyházközség is valamilyen Alter Christus, Második Krisztus.

S tagjai az egyházközség tagjai, a hívek. Látható feje a plébános, a tagok pedig különféle tökéletességben és köteleességekben (édesanyák, apostolkodók, fogadalmasok) szolgálják a közösséget, a Titokzatos Testet. Tehát senki sem él csak önmagáért, hanem a Testnek, az egyházközségnek, sajátos működést jelentő része.

Az egyházközség tehát Krisztus Teste. S az Oltáriszentség is Krisztus Teste. S amikor ezt a kettőt együtt említjük, akkor láthatjuk a kegyelem csodálatos kiömlését a földre. Mert amikor Krisztus eucharisztikus Testével táplálkozunk, akkor leszünk egyre inkább természetfeletti tagjai az Egyházban lévő Titokzatos Testnek. A szentmise, szentáldozás, s az eucharisztikus gyakorlatok nem egy-egy embernek a megszentelődését jelentik csupán, hanem az egész Test megszentelődését, jelen esetben az egyházközségét. Mert amikor egy tag fénybe borul, akkor megvilágosodik az egész Test és amikor egy tag gyógyul, akkor tökéletesedett az egész Test.

Az egyházközségi öntudat legyen a Krisztusi Test öntudata bennünk, S ha ezzel az öntudattal tudunk eucharisztikus lelkek lenni, akkor teljesen új mélyebben szociális és krisztusi világ alakul ki bennünk.

És talán ez is a Gondviselés célja: Hogy a szépen megindult eucharisztikus élet virágzása a pápa körlevelének indítására megteremje gyümölcseit a közösség, a Teljes Titokzatos Krisztusi Test javára is.

Dr. Nagy József Győző
theol. tanár.

Oltáriszentség.

**Pici, fehér ostya, Oltáriszentségünk,
Imádással, hittel Elődbe térdelünk.
Örökmécses fénye halványan ragyog ott,
Vérszínre festi az arany Szentségtartót.**

**Onnan szólsz mihozzánk, — ki mindent megértesz, —
Mint mikor egy szív szól kedves másik szívhez:
«Jöjjetek mind hozzám öregek és ifjak,
Atyai keblemre szeretettel hívlak.**

**Kinek lelke vérzik, szívben áznak-fáznak,
Nékem elmondhatják, amit senki másnak ...
Azért maradtam itt köztetek örökre,
Öleljetek mindenkit átszúrt szent Szívemre».** —

**Uram! halljuk szavad, szívünkben remény kél.
Oh, mily nagy kegyelem, hogy a miénk lettél!
Szent tested-véreddel lelkünket megváltod ...
Mentsd meg most a vérző, bűnös nagy világot! —**

M. Rupprich Lenke.

Gondolatok.

A szent Éj titokteljes varázslatában feltűnt üstökös-csillag ragyogó fénye a szegényes istállóban született csodás és édes mennyei Gyermek nagy szeretetének a kisugárzása volt.

* * *

A betlehemi barlang szegénységében fakadt a kegyelmek gazdag forrása, amelyből az egész világ meríthet.

Brenner Tivadar.

Engesztelő szent kilencedünk az idén február 14-től 23-ig lesz. A szentbeszédet naponta este $1\frac{1}{4}$ 6-kor P. Borbély István S. J. provinciális úr fogja tartani. E kedves ájtatosságunkra már most felhívjuk mindenki figyelmét.

Oltáregyleti tagavatás volt dec. 5-én Bpest-Terézvárosban, ahol a szertartást dr. Hévey Gyula p.-kamarás plébános úr végezte. Nov. 21-én Bpest-Csillaghegyen, dec. 19-én pedig Bpest—Rákosfalván volt ünnepélyes tagavatás. Mindkét helyen az új tagokat Kiss István közp. ügyv.-igazgató avatta fel alkalmi beszéd kíséretében.

Pestszenterzsébeten a karmelita nővérek zárdájának körzetében új Oltáregylet alakult Mayer György zárdalelkész úr vezetésével. 92 lelkes tag jelentkezett felvételeire és 41 példányban megrendelték az Örökimádás folyóiratunkat. A buzgó kezdet nyomán szép eredmények vannak kilátásban. Gratulálunk!

Pécs egyházmegye központi Oltáregyesülete szorosabb kapcsolatot vett fel Országos Központunkkal. Minden kiállításunkra egy-egy templomi ruhát fog küldeni a szegény templomok részére. Ezenkívül lapunkat, az Örökimádást is járattatni fogja tagjaival. Kívánjuk, hogy a közelebbi kapcsolat mindkét részről még előbbre vigye az oltáregyleti eszme terjedését.

Legközelebbi választmányi ülésünk febr. 14-én a szokott időben lesz. Terjesztőnői összejövetelünket pedig jan. 17-én tartjuk.

Özv. Marjai Károlyné, régi buzgó oltáregyleti tagunk és kongreganistánk dec. 12-én az Úrban elhunyt. Tagjaink buzgó imáiba ajánljuk a megboldogultat.

Ötödik gyóntatószékünk már a helyén van és a hívek tetszését megnyerte. A nagy anyagdrágaság miatt azonban 50%-os felárral kellett számolnunk. Híveink buzgóssága azonban segítségünkre jött és a következő újabb adományok folytak be: 1500 P Kurcz Alfrédné szül. Reisz Jolán hagyatékából; 50 P: N. N.; 30 P: N. N.; 20 P: Bszkrt ellenőr; 10 P: özv. Török Lászlóné (Poroszló, Heves m.), a béke nevében, imameghallgatásért egy fiatalember, Dach Johanna, Palotás Mihályné, Shalai, özv. Mádó Sándorné, Bangha Jánosné, Hauser Jozefin, özv. Kolarovits Józsefné, Frideczky Árpádné; 7 P: Bokor Sándorné; 6 P: özv. Világhy Józsefné; 5 P: N. N., Király Eszter; 2 P: Varankáné, N. N., özv. Nagy Sándorné, özv. Kolonbályné, Simonné, Böck Erzsébet, N. N., N. N., özv. Hartmann Józsefné, Reichert Ádámné; 1,30 P: N. N.; 1 P: Visznek, Csinytalanné; 80 fill.: N. N. **Összesen: 1.767.10 P. Eddigi gyűjtésünkkel együtt: 4.148.40 P. Adakozóink áldozatkészségét Isten fizesse meg sokszorosan!**

«Gyermekszívvel engeszteljük Jézust!» címen engesztelő ájtatosság jelent meg Központunk kiadásában iskolásnövendékek számára. A füzet ára 20 fillér és kapható Központunkban. Vegyük meg az ifjúság részére és rendezzünk közös iskolai engesztelő-ájtatosságot!

«Szenvedő lelkek naptára» most jelent meg a Szentlélek Szövetség kiadásában. A nyolcvan oldalra terjedő naptár változatos és nívós tartalommal 1.20 P. Megrendelhető XI., Ulászló-út 15. sz. alatt, a Szentlélek Szövetségnél.

Az új évforduló küszöbén minden kedves tagunknak, munkatársunknak és hozzátartozóinknak boldog és kegyelemteljes új esztendőt kívánunk!

IMASZÁNDÉKUNK

«Szenteltessék meg a Te neved!»

Mikor jóságos Üdvözítőnk imádkozni tanította övét és a Miatyánk nagyszerű gondolatait véste elméjükbe, első helyen a mennyei Atya nevének a megdicsőítését hangsúlyozta. Amint ő maga is egész életében az Atya iránti tisztelet példaképe volt, övéitől is ezt követelte. Ez nem önzés az Isten részéről. Teremtményi mivoltunk és a tőle való függés hozza magával a meghódolás szükségességét. De hogy a meghódolás ne legyen szolgál, gyermekeivé fogadott. Így a gyermek már nemcsak meghódolni tud, hanem öntudatosan magasztalni is tudja Atyját. Ez a mi kiváltságunk. Csak mi tudunk együttérezni Atyánkkal, csak mi tudjuk őt a legmagasabb fokon tisztelni. Vagyis Atyánk neve csak előttünk igazán nagy. Mert mi őbenne az egész világegyetem legnagyobb jótévőjét látjuk.

Égi Atyánk neve előttünk kell, hogy magasztos és megbecsült legyen. Hiszen szüleink, testvéreink, vezéreink, nagyjaink neve is becses előttünk. Nevük mögött ott látjuk szellemi és lelki kiválóságukat. Ezeket a neveket tisztelettel említjük és nem tűrjük, hogy bárki is megsértse. Mennyire át kell éreznünk, hogy Isten neve a mi örök boldogságunkat jelenti. Minden embernek szíve minden dobbanásával, eszének minden képességével ezt a nagy nevet kellene megdicsőítenie. Ennek szükségességét a tízparancsolat is kiemeli, mikor negatív megvédi a második parancsolat e szent nevet: Istennek nevét hiába ne vegyed! Ezt a parancsot pozitív irányban tette magasztossá Üdvözítőnk, mikor a Miatyánk imájába beleszótta a legszentebb név megdicsőítésének a szükségességét.

Atyánk nevének megdicsőítése szent privilégiumunk és kitüntetésünk. A teremtet világ felséges némaságában is hangosan dicsőíti az Atyát. «Dicsőít téged nagy égi Teremtő, a mindenség szent dala» — zengi a dicshimnusz. És ebben a nagy kórusban az embernek kell a prím szólamot zengenie, mint a legkiválóbb teremtménynek. Sajnos, az eszes teremtmény nem mindig ébred ennek tudatára. Mikor kicsinyes dolgaiban az Isten törvényei által korlátozva, vagy éppen akadályozva érzi magát, egyenesen hadat üzen az Istennek. Nemcsak, hogy nem tiszteli, hanem beáll a gyalázók közé. Erre a többi teremtmények nem képesek, csak az ember. Mennyire meg kell döbbernünk a nap-nap után elhangzó Isten-káromlásokon, a paráznság hihetetlenül konok parancsszegésein, az önteltség vakmerő ágaskodásain. Ezek mind hadüzenetek a mennyei Úr ellen. Nem szabad csodálkoznunk a mai nagy nyomorúságon, sőt azon kell csodálkoznunk, hogy Isten még nem morzsol szét bennünket vétkeink miatt.

Új esztendő elején írjuk annak homlokára a szent felszólítást: Szenteltessék meg a te neved! Jézus nevében indul az Egyház és indítja híveit a nagy útra. Legyen ez az új esztendő mindannyiunk részéről Istenünk megdicsőítése. Szenteljük meg nevét életünkkel és imádságunkkal. Üzenünk hadat az istenkáromló sátánnak és kössünk békét az Istennel. Így válnak valóra Jézusunk parancsszavai, melyeket búcsúzáskor mondott: «Úgy világosságtok a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák jó tetteiteket és dicsőítsék Atyátokat, ki a mennyekben vagyon». (Mt. 5, 16.)

Teljes búcsú: Január 6 (első csütörtök), január 7 (első péntek), imádási óránk napján és egy tetszésszerű napon.

(Egyházhatósági engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám : 19.166. Előfizetési ára 3 P, példányonként 30 fillér.

A mi fegyverünk.

A lelki frontnak is megvannak a maga fegyverei. Hiszen küzdelem, harc a mi sorsunk akkor is, mikor a világban látszólag béke van. Ez a harc a legszen-
tebb birodalomért, a mennyországért, illetve a bennünk lévő Isten országáért, a
lélekért folyik. A tragédia azonban ott van, hogy az ember nagyon gyakran az
Isten ellen emel fegyvert. Önteltségében úgy viselkedik, mintha nem volna Isten,
vagy ha elismeri is létezését, tőle távol álló valakinek minősíti. A mélyen gon-
dolkodó és hívő ember azonban tudja, hogy ez a kihívás mindig az ember bukásá-
val végződik. Tudja, hogy a sok sértés, a tömérdek istenkáromlás nem maradhat
büntetés nélkül. Hívő tekintete észreveszi az isteni igazság egén gomolygó meg-
torlás-felhőket. Öntudatosan térdre hullik a megsértett Isten előtt s elveszi leg-
nemesebb lelki védőfegyverét, az engesztelést.

A mi igazi fegyverünk tehát az engesztelés. Isten áldotta fegyver ez, mert nem
sérti Istent és az ő törvényeit. Ég felé mered ugyan ez is, de nem azért, hogy a
hatalmas világűrbe gyilkoló lövedékeket röpítsen. Hanem hogy misztikus hangjára
megnyiljanak az egek és megbocsátó szeretettel tekintsen le kezelőjére a megbán-
tott Isten. Ilyen értelemben az engesztelés mennyországnitogató és Istent békítő
erő. Azt is mondhatnánk, hogy lelki villámhárító. Hiszen a megérdemelt büntetést
hárítja el egyesek és népek feje felől. Isten egyedül erre figyel fel irgalommal.
„Áldozat Istennek a kesergő lélek; a töredelmes és alázatos szívet, oh Isten! nem
veted meg”, mondja a Zsoltáros (50, 19.). A megátalkodott Korozain és Betsaida
városok viszont éppen azért lettek az isteni korholás céljai, mert elfordultak az

Üdvöztőtől. „Jaj neked Korozain! jaj neked Betszaida! Mert ha Tirusban és Szidonban történtek volna a csodák, melyek tibennetek történtek, már régen szörzsákban és hamuban tartottak volna bűnbánatot» (Mt. 11, 21.) — mondotta keserű hangon az Üdvöztő. Ki tudja mennyi pusztulástól szabadulhattunk volna meg mi is, ha ezt a legszentebb fegyvert hamarabb kézbe vettük volna. De még nem késő, még nem vesztett el minden.

Az engesztelés tehát nagyszerű védőfegyver az emberiség számára. Minél többen ragadják kezükbe, annál többen fogják áldását élvezni. Megtanít bennünket arra, hogy Istennel szemben nem lehet büntetlenül hadakozni. De megérteti velünk azt is, hogy mindnyájan felelősek vagyunk egymásért, mert az emberiség nagy családjának egyenrangú tagjai vagyunk. Ha ezt előbb megértettük volna az emberek, ma nem volna világfelfordulás. Legyünk arról meggyőződve, hogy az emberi gyilkos fegyverektől is főleg az engesztelés lelki védőfegyverével tudunk megszabadulni. Ne legyen ma közöttünk senki sem, aki ezen fegyver viselésétől felmentetné magát. Aki kivonja magát e legnemesebb katonai szolgálat alól, az lelke országának hazaárulója. Pedig a hazaárulás a legnagyobb jellemtelenség.

Kedves Oltáregyesületi tagok! Központunk február 14-től 22-ig az Örökimádás-templomban ünnepélyes engesztelő kilencedet rendez. Azt szeretnők, ha ezekben a napokban, de főleg az utolsó három napon mindenütt bekapcsolódnának a mi engesztelő ájtatosságunkba. Oltáregyesületeink ezekben a napokban együttérző, együtt engesztelő hadsereget kell hogy képezzenek. Engeszteljük a megsértett Istent, irgalmas szívvel forduljunk a vérző világhoz és mentsük meg közösen. Tiszta szívből végzett engesztelésünk nem lesz hatástalan jó Atyánk előtt. Erre a nagy lelki megmozdulásra szeretettel hívom szolgálataira az engesztelés önkénteseit az Eucharisztia hóféhér zászlaja alá.

Kiss István.

Búcsúznak gróf Zichy Jánostól.

Negyven évvel ezelőtt, 1904 május 18-án, nagy ünnepe volt a magyarországi eucharisztikus mozgalomnak. Ezen a napon tették le az Örökimádás-templomnak az alapkövét. Az ünnepség fényét emelte az a körülmény, hogy az ország vezetőinek élén ott magaslott ki I. Ferenc József király közismerten szép katonás alakja. Az ünnepséget nyitó király-fogadás percében egy rugalmas járású, fiatalos tekintetű férfiú lépett a király elé, hogy köszöntse: Császári és apostoli királyi Felség! Legkegyelmesebb Urunk! Hódolatteljes tisztelettel fogadjuk Felségedet e helyen, hol alapköve fog letétni azon templomnak, melyet Magyarország katolikusai Isten dicsőségére, Felséged megboldogult, nemes hitvesének, Magyarország védőangyalának, szeretett királynénknak emlékére építenek... Szállt a sok szép gondolat a szónok ajkáról s — amint az akkori krónikás leírja — a királyt mélyen mehatották a megkapó szavak. Ez a 36 éves megnyerő külsejű szónok gróf Zichy János volt. Szíve, lelke a templomépítési mozgalomnak. Glattfelder Gyula és Káner Károly nagyszerű munkatársa és a templomépítő bizottság elnöke. Egyike azoknak, akik az arisztokrácia magas köreit beszervezték az építési mozgalomba. Kedves személyes agitálásával sok-sok mecénást hozott össze a nagy terv megvalósításához. Talán nagyon kevesen tudják, hogy szép templomunk pompás színes ablakai előállítás költségeinek vállalására ő kérte fel az előkelő családokat. Az építési költségek előteremtésének nagy gondjait apostoli lélekkel segítette megosztani az egyházi férfiakkal.

A katolikus mozgalom eme nagy vezéralakja nincs többé. Minthacsak sietett volna találkozni az építőmozgalom nemrég elhunyt nagy férfiával. Glatt-

felder Gyulával. Vízkereszt ünnepén befejezte közeleti és hitéleti tevékenységét. A mi mozgalmunk ismét egy önzetlen, igazi apostoli munkást veszített el gróf Zichy Jánosban. Megilletődve hódolunk nagyszerű emléke előtt. Köszönjük, hogy az Eucharisztia pompás bölcsőjének létrehozásában áldozatos lélekkel közreműködött. Hisszük, hogy a három királyok ünnepén ő is elvitte a kisded Jézushoz értékes ajándékát: a hitélet érdekében kifejtett munkásságával megaranyozott lelkét. Legyen jutalma annak a Jézusnak örök látása, akiért oly sokat és oly szívesen dolgozott!

— s n.

«Boldogok a szelídek.»

(Gondolatok Káner Károly életéből.)

Minden Istent féltő és jámbor ember életéből kicsendül a nyolc boldogság motívuma. Természetesen Káner prelátus életét is áthatotta ez a krisztusi útmutatás, amely az igazi tökéletességre vezet.

«Boldogok a szelídek, mert ők bírják a földet.» A szelídség az az erény, amit a mostani gyűlöletből, bosszúvágytól és vérengzéstől teli világban a legkevésbé találunk meg. Mily jó volna, ha sok oly szelídlelkű ember élne korunkban, mint Káner prelátus úr volt! De nem is lehetett másképp. A tanítvány mesterére akar hasonlítani, annak a tulajdonságait akarja elsajátítani. Az ő mestere pedig az Úr Jézus volt, aki azt mondotta: «Tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatos szívű».

Káner Károly ismeretes volt szerénységéről, udvariasságáról, méltányosságáról. Érdekes olvasni leveleit, amelyeket a legmindennapibb dolgokról ír. Bocsnatot kér bennük, hogy soraival alkalmatlankodik — még mint esztergomi kanonok is — «lekötelezettje, alázatos szolgája» írja alá magát. Pedig nem a saját ügyeit szorgalmazza, hanem mások dolgaiban fárad, a szegények segélyének kiosztásával vesződik.

Udvariasság és sértő viselkedésű emberek mindenkor akadtak. A szentéletű Prelátus ezekkel is a legszelídebben bánt. Egy gyűlés alkalmával szem- és fültanu beszélt el, egy úrihölgy nagyon tapintatlanul viselkedett. Arról volt ugyanis szó, hogy az Örökimádás-templomba, amely akkor készült el, egy állandó lelkész állást kell szervezni. Az illető hölgy felszólalt, hogy okvetlen szerzetesspappal töltsék be az állást, mert a világi papok nem dolgoznak semmit. Nagy arcucsapása volt ez a klérusnak. Káner prelátus úr felállt és mosolyogva, kezét dörzsölgetve, így szólt: «Méltóságos Báronő, majd ezután jobban fogunk igyekezni és többet dolgozunk a jövőben». Mily csodálatos, szinte hőies szelídség annak a részéről, aki az Örökimádás-templom létesülésének és megépülésének óriási munkáját végezte és még mennyi egyebet mellette!

Voltak kevésbé udvarias papok is, akik agresszív módon léptek fel a jámbor Prelátussal szemben. Ő sohasem viszonzta ezt éleskedéssel s ha másként nem lehetett, inkább visszavonult. Nem volt ez nála gyávaság vagy megalkuvás, ez a lelkületéből fakadó erény: a szelídség erénye volt.

Egy alkalommal a Szent Vince-egyesület, melynek az I. kerületben egyházi elnöke volt; gyűjtést akart rendezni szegényei javára egyik pesti plébánia-templomban. A plébános nagyon hivatalos hangon megtagadta az engedélyt. A levelet minden hozzáfűzés nélkül küldte el az Egyesület titkárnak, csak mint széljegyzetet írta rá: «Tehát nem gyűjtünk!» Káner Károly szelídsége nem volt energia-hiány, mert ahol kellett, bátran kiállt a síkra és a közeleti szereplésében tudott harcos is lenni, de sohasem személyeskedett vagy gyűlölködött, csak kitartott és küzdött a jó cél mellett.

Az isteni Mester az Evangéliumban így szól: «Legyetek okosak, mint a kígyók és szelídek, mint a galambok». Igen, ő okos volt, mert a legjobb részt választotta: Isten szolgálatát és szelíd is, aminek gyökere mély alázatossága volt. Ha a jószágos Prelátus valahova belépett, akár gyűlésre vagy más összejövetelre, mindenütt a legnagyobb tisztelettel fogadták: «a Kánter, a Kánter», suttogták. Mindenki tisztelte, szerette és nagyrabecsülte s ha valaki mégsem szerette volna, az csak Krisztus ellensége lehetett...

A szelíd Kánter beszédes példája sarkalljon bennünket is a krisztusi buzditás tevékeny követésére!

Zelatrix.

Lelkes oltáregyleti élet Pécsen.

Előttem fekszik a pécsi egyházmegyei központi Oltáregyesület beszámolója. A betűk és számok között is észrevehető az a bensőséges szellem, mely a vizsgálódó ember felé sugárzik. Sok-sok apró áldozatkésztség, lelkes munka tűnik fel előttünk. A beszámoló ugyan még csak az 1942. év munkájáról szól, de így is betekintést ad az apostoli munka minden ágába. Összbevétel 18.576,62 P, kiadás 17.393,63 P. A következő segítséget nyújtották a reászoruló templomoknak: 18 miseruha, 11 pluviálé, 14 alba, 4 karing, 10 szentségvélmű, 12 stóla, 20 korporálé, 53 kehelykendő, 8 palla, 4 vállkendő, 2 cingulum, 2 cibórium köpeny, 5 burza, 6 oltárterítő, 6 ministránsing 10.328 P értékben. Javításra került 13 miseruha, 6 pluviálé, különböző fehérneműk 1074 P értékben. Ezenkívül zászlókat és egyéb szerelvényeket készítettek. Az egész évi munka összértéke 14.555 P. A mozgalom lelkes irányítói: gróf Zichy Lujza elnöknő és dr. Várkonyi János igazgató voltak.

Az ottani központ 40 működő egyesületet mutat ki nyilvántartásában 5305 taggal. A központ jelentős könyvtárral is rendelkezik azzal a céllal, hogy a nemesmagú irodalom pártolásán keresztül az Oltáregylet munkatársai megismerkedjenek a kifejezetten katolikus női irodalom remekműveivel. Új hajtás is nőtt az egyesület értékes talaján: a Szent Erzsébet Csoport. Lelkes fiatal lányok, akik a pécsi Női Ipariskolát elvégezték, a többi szolgálatkész leánnyal karöltve felajánlották tudásukat és szorgalmukat az Oltáregyesület szolgálatába.

A pécsi központi Oltáregyesület Virág Ferenc püspök úr önmagyméltósága magas engedélyével az 1943. évtől kezdve szorosabb kapcsolatot vett fel a budapesti országos Központtal. Ennek kifejezésésképpen minden kiállításunkon szerepelni fog a pécsi központ is egy-egy paramentummal. Lapunkat, az «Örökimádás»-t is jártni fogják és annak hasábjain közöljük majd a pécsi központ híreit is.

Ime néhány vonással igyekeztünk ismertetni a lelkes pécsiek nagyszerű munkáját. Örömmel vesszük mindezt tudomásul és kívánjuk, hogy a szentségi Jézus áldozatos szolgálatában sokat tehessünk közös erővel, a közös célért: az Eucharisztia megdicsőítéséért.

K.

Gondolatok.

Az egész világ egy nagy királyság, amelynek dicső jelképe a *Kereszt*, éltetője az égi *Kenyér*, örök fejedelme és dicsőséges uralkodója a Betlehemben megszületett, Názáretben nevelkedett s a Kálvárián, a keresztfán kínok között kiszenvedett *Krisztus Király*.

Egyedül Krisztus, a Királyok Királya, uralthatja békességben az egész világot. Mert Ő a Béke Fejedelme is.

Brenner Tivadar.

Egy lángoló szív az Eucharisztia élő csodájáért.

(Sordini Mária Magdolna anya élete.)

(1770—1824.)

Forradalmak zúgó förgetegében, háborúk iszonyatos vérzivatarában egy fiatal leány ragyogtatja az Eucharisztia fényes napját az emberiségre.

Követnek választotta őt ki az isteni Gondviselés, hogy hírül adja a világ sebeire az egyetlen gyógyszert, mely a tabernákulumból sugárzik ki éjjel-nappal.

Útmutatónak állította őt hivatása az emberiség elé, hogy a tagadás éjszakájába, melybe a francia forradalmi taszította a világot, rámutasson az Eucharishtiában köztünk élő világ Világosságára.

Ez a követ, ez az útmutató, *Sordini Katalin*, szerzetesi nevén Mária Magdolna anya, az imádandó Oltáriszentség örökimádó rendjének alapítója.

Hitben erős szülőktől született 1770 április 17-én a toszkánai (Felső-Olaszország) Porto San Stefano városkájában. Jegyesül az Úr Krisztust választotta, azért tizenhét éves korában belépett a szentferencrendi nővérekhez Ischia di Castróban. Magával vitte angyali szelídségét, munkaszeretét és valami csodálatos, néven alig nevezhető lángolást a Szent Mise nagy titka iránt. Neki a mise «ünnepe» volt, mikor szíve elszakadt minden földitől és szeretetben egyesült az ég és föld alkotójával úgy, hogy ezek a kegyelmi elragadtatások őt egy másik világ csodálatos titkaival ismertették meg.

A nővérek külsőleg csak azt észlelték, hogy rendkívül összeszedett, imádásos lelkű, nagy benne az Isten és emberszeretet, dolgoz, önmegtagadó, vidám. Tudták, hogy mindennek forrása az imádandó Oltáriszentség s ezt így rendjénvalónak is találták. A zárdai élet sokféle kötelességei a fiatal ujoncnővért meglehetősen lefoglalták s ő iparkodott a napirend szerint beosztott munkáját elvégezni. Természettől kezdve könnyed és vidám volt. Mindenben megtalálta azt a kicsi napsugarat, melyet a jó Isten csak azért rejtett el, hogy aki fölfedezi, annak szárnyai nőjenek a kegyelmi valóságok megközelítésére.

Egy ilyen alkalommal történt, 1789 február 19-én, mikor éppen a nővérek ebédlőjét söpörte, hogy lelkét titokzatos erők kitágították. Ő nem tudta, mi történik vele, csak söpört, söpört tovább. A főnöknő és helyettese látván a szorgalmas ujoncnővért, még egy darab fekete kenyeret is adtak neki s ő alázatosan megköszönve, el is fogyasztotta. Közben csak söpört, söpört szorgalmasan. És ezen munkája közben kinyílt előtte a Mennysország, az Úr Jézust látta trónusán. A valóságos jelenlét, mely lelkét olyan sokszor magával ragadta, a Szentmisében, Szentáldozásban, Szentségimádásban, ezekben a percekben misztikus látássá lett és a fiatal ujoncnővér világosan hallotta: «Menj Rómába és ott alapítsd meg az éjjel-nappali örökimádás rendjét». Ugyanekkor az Úr Jézus megmutatta neki az általa kívánt rend ruháját is. Fehérbe kívánta öltöztetni tagjait, piros skapulárral — a tisztaság és szeretet színeibe mindörökké. És a hang, mely szólt hozzá, biztosította őt arról, hogy minden szükségesséssel megsegíti.

A fiatal nővér a Szűz Anya példájára mindezen dolgokat szívébe zárta. Tudta, hogy az Úr fog majd cselekedni, mikor ideje eljő. Ő élte tovább a ferences nővér önmegtagadó életét. Előjárói kezdetben nem tudtak a dologról, csak gyóntatója.

Elkövetkezett a fogadalmak ideje.

Boldog volt, hogy fogadalmas jegyese lehet sz. Úrnak.

Szerette zárdáját, ahol élt s a nővérek is szerették őt. Örökfogadalmi után

csakhamar apátnőjükké választották. Példásnak látták az életét. Sőt voltak olyanok is a nővérek között, akik megsejtették apátnőjükben a szentet. Ezt nem is annyira imaéletében — mely többé-kevésbé mindig rejtett — mint inkább velük s az emberekkel való foglalkozásában ismerték föl.

Mikor a kolostort átvette, sok gonddal küzdöttek, nagy volt a szegénység, mint a legtöbb olasz zárdában. És Mária Magdolna anya vezetése alatt kevesbedtek a gondok, megszűnt a nyomasztó szegénység. Fejlődött a zárda úgy lelki-életében, mint gazdaságilag is. Látszott, hogy az a kéz, mely vezeti, Istentől áldott. Arról meg sokat lehetne írni, mennyire anyja tudott lenni nővéreinek. Mintha a szívükben olvasott volna, szomorúságukat egyremásra fölfedezte és megvigasztalta őket. Betegségükben odaadón ápolta valamennyit. Szükségleteikről nagylelkűen gondoskodott. Mint Szent Ferenc leánya, különösképpen vonzódott a szegényekhez. Inség idején, mint mondják róla, kenyerüket pusztá szóval megszorította. Imádságára sok váratlan adomány érkezett. Súlyos betegeket meggyógyított.

Tudták annak a ferences kolostornak nővérei és szegény gondozottjai, hogy kincset bírnak az apátnőben.

Talán meg is sejtették, hogy emberileg egyszer elveszítik. Egy más hivatás viszi el tőlük, Márta-hivatásból maga az Úr viszi el tőlük Mária-hivatásba.

Igy is történt. A gyóntató kötelességéhez híven jelentette azokat a rendkívüli jelenségeket az illetékes püspöknek, melyek a szentéletű Mária Magdolna anya életében gyakoriak voltak. A püspök megvizsgálván ezen jelenségek természetfölötti eredetét, személyesen tett róluk jelentést a pápának, aki ezek után megengedte, hogy Mária Magdolna anya Rómába utazhassék.

VII. Pius pápa megvizsgálván az isteni kijelentések valódiságát és mindent úgy találván, amint azt a püspök és gyóntatója jelentéséből már tudott, szívesen adta meg az engedélyt örökimádó nővérek rendjének alapítására. Templomokul a Szent Joákim és Anna-szentegyházat jelölte ki.

Amikor a püspök aggodalmát fejezte ki, hogyan fognak élni, lesz-e jötevéjük, aki az anyagi alapozáshoz segít, Mária Magdolna anya szinte a jövőbelátó szemmel felelte, hogy már Spanyolországból útban van az a nagy adomány, mely létüket lehetővé teszi. Valóban így történt. Megérkezett Campo D'Alange márkí adománya, melyből Rómában az első örökimádási kolostort felépítették.

Mária Magdolna anya lelki öröme határtalan volt, mikor 1808 július 8-án régi gyóntatója, még a ferences zárdából, megáldotta az új kolostort, mint az imádandó Oltáriszentség kolostorát. Jellemző az isteni Gondviselés működésére, hogy az első örökimádó nővéreket Mária Magdolna anya kedves ferences zárdája adta. Utóda, az apátnő, egyszerűen felszólította a nővéreket, kinek van hivatása örökimádó apácának lenni. És azt a keveset, akik vállalkoztak, szívesen átengedte, bár zárdájának a legjobbjai voltak. Ezt a nagylelkű „ajándékozást” a püspök örömmel hagyta jóvá, látván rajta a Szentlélek Úristen szeretetjegyét. Régi gyóntatójuk, Monsignore Menochio is velük ment.

S. Balázs Benedicta.

(Folyt. köv.)

Ha nehéz elhatározunk, kiknek nyujtsunk alamizsnát, adjunk legelőször is a vagyontalan vakoknak és a szűkölködő betegeknek. Ezek a legszánandóbb embertársaink.

Brenner Tivadar.

Ünnepélyes engesztelő novéna lesz február 14—22-ig a budapesti Örökimádás-templomban. Minden reggel 9 órakor közös szentmise az oltáregyleti tagok részvételével. Ezúttal kérjük, hogy ezeken a miséken a fiókoltár-egyesületek minél nagyobb csoportokkal képviseltessék magukat és lehetőleg szentáldozáshoz is járuljanak az engesztelés szellemében. Esténként 1/6-kor szentbeszéd, utána ünnepélyes áldás. *A novéna szónoka P. Borbély István jezsuita tartományfőnök úr lesz.* Az utolsó napon, febr. 22-én este a *befejező ájtatosságot és körmenetet Angelo Rotta apostoli nuncius úr* öngyméltósága fogja végezni. Kövessünk el mindent, hogy e napok igazán az engesztelés napjai legyenek. A fiókoltár-egyesületek különösen a három utolsó napokon kapcsolódjanak be a Központ ájtatosságába. Tartsanak engesztelő imádási napokat, közös ünnepélyes istentisztelettel s erről bennünket néhány sorban értesítsenek.*

Oltáregyleti kiállításunk az idén március 17—19. közötti időben lesz központi székházunkban. Ezúttal kerülnek bemutatásra azok a szent ruhák és szerelvények, melyeket a reászoruló templomoknak fog juttatni a Központ.

1943. évi oltáregyleti alamizsnák címén a következő adományok folytak be: Esztergomi egyházmegye: 15.321,87 P, szombathelyi egyhm. 6062,40 P, váci egyhm. 3224,60 P, szatmári egyhm. 2570,10 P, egri egyhm. 1922,26 P, hajdudorogi g.-kat. egyhm. 1651,58 P, veszprémi egyhm. 1616,77 P, győri egyhm. 1268,05 P, székesfehérvári egyhm. 518,84 P, csanádi egyhm. 316 P, pannonhalmi főap. 242 P, nagyvárad egyhm. 100 P, egyéb helyekről 46 P. **Összesen: 34.860,47 P.** Az Eucharisztikus Király jutalmazza meg mindazokat, akik Öregette fáradoztak és adakoztak! Imáink kísérni fogják mindnyájukat!

Lelkigyakorlat lesz központi házunkban február 23—27-ig a Szent Anna kongregáció tagjai részére. Vezető: Kiszner József hitoktató úr lesz. Febr. 28—márc. 3-ig a Keresztény Anyák kongregációjának tagjai részére. Vezető: P. Kardas József S. J. lesz.

Központi választmányi ülésünk febr. 14-én d. u. 4 órakor lesz központi házunkban.

Adományok még mindig érkeznek hozzánk új gyóntatószékünk részére. 100 P: Mersich Lászlóné; 70 P: Pollauer Mihályné; 20 P: özv. Harnass Józsefné, Tóth Józsefné, Talpasiné; 10 P: Halász Ferencné, Kermüller Mária, Welker I., Hollán István, Zarái Sára, özv. Kovács Imréné, N. N., Korpics Anasztázia; 7 P: Menschik Rózi, N. N.; 5 P: özv. Németh Gyözőné, Hasur Sándorné, N. N., N. N.; 3 P: Lantosné, özv. Tapsony Jánosné; 2 P: N. N., Struberl G., Szekér Agostonné, Bederna Erzsébet (Dunaharaszti), N. N., Bokor S.-né; 1 P: N. N. **Összesen: 363 P. Eddigi gyűjtésünkkel együtt: 4511,40 P. Ezenkívül Hauser Jozefin 10 koronás aranyat ajánlott fel. Legyen adakozásukon a szentségi Jézus áldása!**

Multkori számunkban tévedésből Pestszenterzsébet neve szerepelt Pest-szentlőrinc helyett, ahol buzgó és nagy taglétszámú fiókoltáregyesület alakult.

Dezső István felcsúti plébános szerkesztésében ügyes füzetke jelent meg *„Jézusunk társaságában”* címen. A szentmise gyümölcsöző hallgatására nevelő füzet ára 50 fillér. 100 drb. ára 40 P. Kapható a szerzőnél és a Szentföldi nyomdában (XII., Heinrich István-út 1—5.).

* A novéna keretében febr. 20-án d. u. 3—4-ig ünnepi közös szentóra lesz a kongregációk bevonásával, febr. 21-én 3—4-ig pedig a körzeti iskolák növendékei számára. Ugyanezen a napon ünnepélyes engesztelő szentmise lesz a már jelzett 9 órai szentmise.

«Jöjjön el a Te országod!»

Az emberiség mindig érezte, hogy ezen a földön nem látszik megvalósulva a teremő Isten akaratára szerinti világ. Tudtára jött, hogy ennek a világelváltozásnak oka a lázadó ember. Érezte, sőt érzi is állandóan, hogy éppen ezért e világ a a siralom völgye. Vágyainak netovábbja az, hogy egyszer valahogyan megvalósuljon az Isten tervezte ország. Ezt a szent sóvárgást zárta ima keretei közé az Úr Jézus, mikor a legszentebb imádságba beleszötte az Isten országa eljövetele- nek szükségességét. Ahányszor elimádkozzuk az Úr imádságát, magunk is hit- vallást teszünk e csodás ország megvalósulása iránti óhajunkról.

Isten országának, a *kegyelem országának* eljöveteleét kívánjuk. Azét az országét, ahol nem a mulandó értékekért való rajongás tölti el az embereket, hanem azokon túl az örökkévalókat is meglátják. A kegyelem országának polgára csak átmeneti eszközöknek minősíti a látható dolgokat. Használja akkor és addig, ameddig éppen lehetséges, de nem a lélek rovására, hanem annak tökéletesed- ségére. A kegyelem országában az értelem és akarat tökéletes összhangban van- nak és meghódolnak az Isten parancsa előtt. Ott nincs lázongás Isten ellen, mert az Ő akaratának teljesítése az öröme. Ott az Isten jóságának és szépségé- nek megértése boldoggá teszi az embereket. Hát nem kell-e nekünk ilyen ország? Ahol végre egyszer mindenkorra megszűnik a konok elfordulás Istentől? Ahol a valóságos igazság lesz a norma az egymásközötti érintkezésnél?

Isten országa a *szeretet országa*. Isten maga is örök szeretet. Országának uralkodó tulajdonsága is a szeretet, mert ez marad meg egyedül, míg a hit és remény csak a mennyországig kísér bennünket. Jézusunk a szeretet törvényét sürgeti övéinél is, amely egyúttal ismertetőjele az Isten országa polgárainak. Ez a szeretet kizár minden rendetlen versengést, minden irigykedést, minden elnyo- mást, de minden megkeserítést is. Kiszélesíti látókörünket és felismerjük egymás- ban a testvériséget. Olyan légkört teremt a szeretet, mely nemcsak elviselhetővé, hanem valósággal ideálissá teszi az életet. Vajjon nem kell-e ezért az országért imádkoznunk? Hiszen hihetetlen távolságban vagyunk ettől az országtól. Jézusunk egész joggal mondhatta: *Az én országom nem e világból való*. Tényleg nagyon kevés és halvány vonás emlékeztet itt a földön Isten országára. Nagyon is sok a sátáni vonás, amiértis sokan inkább a sátán fiainak, mintsem Isten gyermekeinek nevezhetők.

Nem ok nélkül kapcsolta be az Úr Jézus a «Miatyánk»-ba a mennyország eljövetelenek a vágyát. Nekünk Oltáregyesületeknek különösen is sokat jelentek- nek e szavak. A mi országunk az Eucharisztia világa. Foglalata mindannak, amire az Úr Jézus utalt. Valahányszor szentáldozáshoz járulunk, ezt az országot épít- getjük magunkban. Amikor mozgalmunkat terjesztjük, ennek az országnak a megvalósításán fáradozunk. Így tehát az Eucharisztia országa Isten országa. Ezért imádkozunk, ezért dolgozunk s mi leszünk Isten országának igazi diplomatái.

K. I.

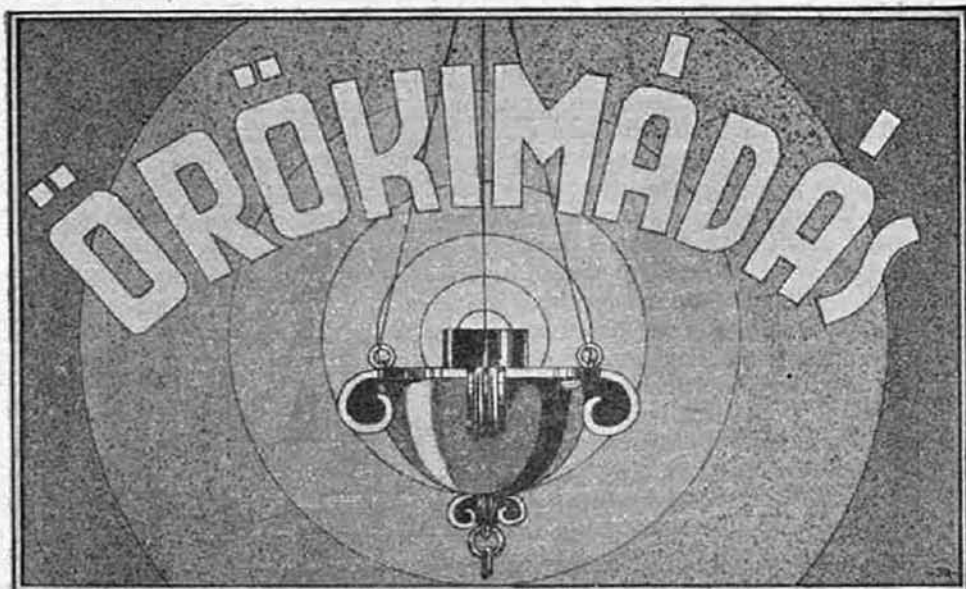
VATÉLJES • BÜCSÜNK

Február 2-án (Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén), február 3-án (első csütörtökön), február 4-én (első pénteken), február 26-án, az imádási óra napján és egy tetszésszerinti napon.

(Egyházhatósági engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166.
Előfizetési ára 3 P, példányonként 30 fillér.

Pastor angelicus.

Az apokalyptikus idők viharai között is minden öntudatos katolikus hívő mély tisztelettel fog március 2-án az örök város felé tekinteni. Öt évvel ezelőtt, 1939 március 2-án sugározták szét a rádióállomások az örömhírt: Pacelli Jenő bíboros-államtitkárt az egybegyűlt bíborosok Szent Péter apostolfejedelem utódjává választották, aki XII. Pius néven foglalja el nagy elődjének trónját. A láthatáron akkor már félelmetes színben mutatkoztak a mai világégés körvonalai, amelyeket a maguk borzalmas hatásaiban csak egy olyan elhivatott lélek láthatott meg előre, mint amilyen Pacelli Jenő volt. Most az elmúlt öt év távlatából vizsgálva az eseményeket, döbbenetesen igazaknak bizonyulnak prófétai meglátásai. Mint minden prófétának, neki is osztoznia kellett azok közös sorsában, a meg nem értésben. A próféták szavára nemcsak egyének, hanem tömegek, nemzetek szoktak felfigyelni. De mivel ajkukon a megmásíthatatlan és részre nem hajló igazságok hangzanak el, bizony számolniuk kell a hazugság és álnokság gyászlovagjainak ellenvetéseivel. Így került be XII. Pius pápa a pastor angelicus is a vélemény- és bírálatáradatok sodrába. De éppen abban látjuk elhivatottságát, hogy tiszteletreméltó személye olyan töretlenül és megingathatatlanul áll a viharban, mint a szírtlen megkapaszkodó óriás-tölgy. Ezért tekintünk mi reá nemcsak részvétteljes szeretettel, hanem szent büszkeséggel is. Igen ez ő, ez a mi vezérünk, ez a Krisztus elgondolása szerinti pásztor, a pastor angelicus, angyali pásztor.

A katolikus hívő a római pápában Krisztus egyedüli földi helytartóját tiszteli. Emberek választják a pápát, de méltósága átvételének pillanatában birtokosa lesz annak a világfelett álló hatalomnak, melynek gyökere Krisztus. Sziklává lesz,

mely biztos alapul szolgál az Anyaszentegyház épületének hordozására. *Hatalmas védőfegyverré válik*, melyen visszapattan az antikrisztus minden dőre próbálkozása. *Oldó-kőből hatalommá válik*, melynek joga van Krisztus nevében mennyországot nyitni és poklot becsukni, de büntetést is mérni a megátalkodottakra.

A pápa biztos és elszánt őrzője a Krisztus által reábizott szent örökségnek is. Nagy értékek, örök igazságok kincstárnoka ő. Milyen sokszor megpróbálkoztak hízéggel és erőszakkal megfosztani e drága kincsektől. Milyen dühös tehetlenséggel kellett tapasztalniok a vakmerőknek, hogy erőfeszítésük hiábavaló volt. A kemény sziklának nekirohant lázas koponyák, az eretnokségek száz és száz foszlányaira hullottak széjjel. A szikla nem változott, csak tekintélye nőtt s az ellenfelek gyűlölete dagadt nagyobbá. Eppen ebben látjuk mi az elhivatottság csálhatatlan ismertető jegyét. Mert a megalkuvókat senki sem bántja, a behódolóktól nem kell félni. Súlyt mindig csak a gerincesség jelent. Aminthogy a tölgyfának is nagyobb az árnyéka, mint az útmenti fűszálnak s csak az előbbinek árnyéka nyújt üdülést az eltikkadt embernek.

Eucharisztikus vonatkozásban a pápa a szentségi színek alatt köztünk levő Krisztus második énje. Az örök pápaságon keresztül forrászó papi konszekráló hatalom csak általa lehetséges. Az apostoli folytonosság adja meg minden katolikus papnak a csodálatos hatalmat, hogy Krisztust ide varázsolja a földre a szentmise-áldozatban. Pápaság nélkül nincs áldozatbemutató hatalom, nincs Eucharisztia és Krisztus csak az ima szárnyain keresztül megközelíthető valaki maradna. Ime ezért köszöntjük mi XII. Pius pápát is, a pastor angelicust. Ezért száll bensőséges imánk az ég felé: Tartsd meg Isten Szentatyánkat, Krisztusnak helytartóját!

Kiss István.

Egy lángoló szív az Eucharisztia élő csodájáért.

(Sordini Mária Magdolna anyja élete.)

(Folytatás.)

(1770—1824.)

Megkezdődött hát az az életmód, melyre az Úr Jézus majd két évtizeden át készítette elő jegyesét, Mária Magdolna anyát. Ő előtte a világon még nem volt örökimádási rend, sem férfi, sem női alakulatban. Amikor az alig tizenkilenc éves *Sordini Katalin* fiatal újoncnő magától az Úr Jézustól örökimádási hivatását kapta, *Boldog Eymard*, az imádandó Oltáriszentség nagy apostola, még meg sem született. És több mint félszázaddal később, 1854 december 8-án jelent meg a Boldogságos Szűz *d'Hoogvorts* bárónénak, fölséges hivatásra indítván őt, hogy helyettesítse a Szűzanyát az Eucharisztiaiban közöttünk lakó Úr Jézus imáadásában.

Az Eucharisztia szerelmei ők hárman, akik egymásután következnek: *Sordini Katalin*, aki szívének olthatatlan égő vágását, mint Mária Magdolna anyja megvalósítja az örökimádási női rend alapításával. Időrendben utána következik *Jules Eymard*, a férfi örökimádási rend alapítója. És bezárja a sort *d'Hooghvorts* báróné, a Mária-Reparatrix női örökimádó rend alapításával.

Mária Magdolna anyát egyenesen a napoleoni idők viharába állítja az isteni Gondviselés. Mikor Franciaország a forradalomtól lángba borul és nyomában Olaszország is, mikor az istentelenség soha nem sejtett arányokban rátör az emberiségre, akkor Rómában a Szent Joákim és Anna templomban a fehérruhás, piros skapuláris örökimádó nővérek esdekelnek irgalomért az emberiség számára. Ők a világ első engesztelői, akik éjjel-nappali szentségimáadásban könyörgik ki a gyógyszer a beteg világ számára. Az Úr Jézus irgalmas Szíve, mely már egyszer Alacoque Szent Margit útján adta magát orvosszerűen a gyűlölettől haldokló világ-

nak, most ismét kitárul az emberiség számára az imádandó Oltáriszentségben és ennek gyönyörűségeit titkait ismét egy szűzre, Mária Magdolna anyára bízta.

Nappal és éjjel szünet nélkül, évek során át ott térdelnek az örökimádó nővérek a kitett imádandó Oltáriszentség előtt. Ők az igazságos Isten ítéleteinek villámhárítói, nekik köszönheti Róma, hogy Napoleon végleg nem igazhatta le. A Szentséges Atyát, VII. Pius, ugyan fogságba hurcolta, a Szent Joákim és Anna kolostorból az örökimádó nővéreket is elűzte, akik most mérhetetlen sok szenvedéseikkel engesztelték a jó Istent és könyörögték ki a Pápa és Róma szabadságát. Meghallgatást nyertek. Ki ismeri, mily titkos szálakból szövődik a Gondviselés baldachinja, mily természetfölötti erők adták vissza a Pápát Rómának s Rómát a szabadságnak...

Mária Magdolna anyja szerzete, az örökimádó nővérek is visszatérhettek a szabad Rómába. És újból élő vérkeringése lettek az örök városnak. Sereglettek hozzájuk a hivatások. Alapító anyjuk úgy, amint neki az Úr Jézus meghagyta, elkészítette a szabályzatot, melyet a pápák ismételtén jóváhagytak. És lassankint csöndes, hódító útjára kelt ez a szabályzat még az alapítóanya életében. Ahogyan ő egyik víziójában látta, a világot az örökimádás sugari takarják be, azért nem tud rajta a gonosz véglegesen erőt venni. Sok beöltözést láthattak Mária Magdolna anyja jóságos szelíd szemei és sok fogadalmat ültethetett el sajátkezűen az Eucharisztia földi mennyországába. Ezek mindig sajátos ünnepnapok voltak számára, amelyek oda sorakoztak az ő anyai szívének legszentebb örömeihez, az Úrral való bizalmas társalkodásaihoz.

Mikor a reábizott művet befejezte s vetése érett kalászkokba szökkent, annak gazdag aratása ő maga lett. Az Úr korán elhívta, alig ötvennégy éves korában. Hosszú, fájdalmas betegség emésztette. Tüzes, lángoló lelke elégette finom, törékeny testét. Győzte türelemmel. Lelkiéanyai láthatatlan főnöknőjének, a Boldogságos Szűz Máriát kérte s ő haldoklásában is Jézus, Mária és Szent József rab-szolgájának vallotta magát. Egy életet át gyóntatója, a hűséges Msg. Menochio hozta neki a Szent Útravalót. Föllángolt még egyszer a szíve imáadásra, hogy ezen angyali hivatását a mennyben is folytassa. Az Isten-szeretet rejtelmes tüzeiben szenderült át a másvilágra. És amikor megszűnt szíve dobogni a földön, arca fényességtől ragyogott.

Ez a fény gyógyított meg sok beteget és világosított meg sok hitelent. Ezzel a fénnel indult el Mária Magdolna anyja élete a látható csodák útján és ez az út még mindig tart.

Örökimádó nővéreinek hivatását a pápák egymásután tüntették ki brevikkel. Így VII. Pius után, aki az alapítást és a szabályzatot jóváhagyta, még XII. Leó, XIII. Gergely, XIII. Leó és XI. Pius pápák.

Maga az örökimádó nővérek ezen alapítása innen-onnan százötven éves, Olaszországban igen el van terjedve, de vannak kolostoraik a régi Ausztriában, Spanyolországban, Dániában, sőt Amerikában is több helyen. Az anyakolostor Rómában van, címe:

Convento della Perpetua Adoratione Roma 23. Via Sclci 96.

Az emberiséget ismét hatalmába kerítette a gonosz. A földgömbön sötét tűzek lángjai égnek. Ezt a tüzet csak az Eucharisztia tiszta lángjai olthatják ki. Szíveket keres az Urísten, kik a földgömböt az Eucharisztia lángján fölgyulladva körülölelik. *Sordini Katalin*, a megtestesülésről nevezett Mária Magdolna anyja ilyen volt.

Vajha hazánk, Magyarország is fölgyulladna az ő lelke szent tüzenél és több hajlékot építene az örökimádás leányainak.

Hisz minden egyházmegyének a legtöbb áldást egy-egy örökimádó templom a maga örökimádó nővéreivel esdekelne ki, akik éjjel-nappali imáadásban a kitett imáandó Oltáriszentség előtt újítanak meg lelkében azt az egyházmegyét, mely hajlékot adott nekik.

A Szentlélek Ursten fogyhatatlan szeretet-tüze élessze tovább ezt a vágyat és segítse valósuláshoz.
S. Balázs Benedicta.

Csendes reflexiók a Legszenzettebb előtt.

Érdekes: mennyi derék kereszténynek kell reggeltől estig helytállni örhe-lyén, verejtékes módon keresni a kenyérüket, sőt éhbérért a legalacsonyabb munkákat végezni! A szívükben forró tűz lappang Teutánad, Kenyér és Bor Istene. Nem jöhetnek! Sőt jámborságuk gúnyolódás és bántalom célpontja lesz... Kinevetik őket... Maradinak bélyegzik hitüket... Ők mégis boldogok, mert egész nap abból a kegyelemből élnek, hogy nagyon korán, a jól megérdemelt alvás helyett szentmisére és szentáldozáshoz mehettek! Most pedig én imádkozgatom értük: áld meg munkájukat mindkét kezedd, Eucharisztikus Király, add, hogy csendes türesük mementós példaadás legyen a gonoszaknak és majd egyszer úgy alakuljanak életkörülményeik, hogy nappalokat és éjszakákat tölthessenek a Te oltárad közelében és ihletében!...

Az Úr Jézus szent Szívének: életem piros Mágnesének vonzásában arra az ifjúra gondolok, aki ma reggel a gyóntatószékemben ezt mondotta nekem: Páter, nem tudok, mert nem lehet tisztán élni! És én ezt feleltem neki: Barátom, tisztának *lehet* és *lehet* is lenned; nézz fel a szikrázva ragyogó Tisztaság-Központ-ra: az Eucharisztia-Napra és ne hallgass a cimborák suttogásaira; sarlatá-nok, lélekufárok, hajótöröttek és a Szent Lélek Templom kifosztogatói beszélhetnek akármit; az Úr Jézus és a Szűzanya fénylő liliomosságot sugároznak Feléd, kérd térdencsúszva a segélyüket! Aztán ne felejtse, hogy a mult nagyjai és a jelen bölcsői is egyértelműleg ezt állítják: *lehet* és *lehet* hófehér tisztaságúnak lenned!... Barátom, nézd a tisztaság útja ez: *negative* kerülni mindent, ami felborzolhatja érzedet: szemek fekézése, túlsok evés stb., helyettük mértékletességben és önmegtartóztatásban gyakorold magad, aztán tovább *pozitive* használd fel a legfőbb erőforrásokat: a *bűnbánat szentségét* és tápláld lelkedet a szűzek kenyérével: az Úr Testével! Meglásd, Barátom, egészen szép leszel! A szíved májusi harmat-csepp, a lelked villogó igazgyöngy hófehérségében!

Az ifjú új küzdelmek acélos akarásával távozott tőlem ma reggel, s úgy érzem, sikerült is eddig megállni Neki a sarat. Mert egész nap Érte fohászkodtam, s most is Óérette kérem Jézus szentségesen tisztá Szívét!

P. Fenyvessy Jeromos O.P.

FOHÁSZ A KENYÉRÉRT.

Világszerte valljuk:
minden kincssel felér
— a mennyei kenyér.

Gondviselő Atyának,
legyen bőven mégis
— a földi kenyér is.

Legyen bőven mindig,
mindegy, milyen kenyér,
— fekete vagy fehér.

Brenner Tivadar.

«Boldogok, akik sírnak...»

(Gondolatok Kápter Károly életéből.)

«Boldogok akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak» — mondotta az Úr Jézus, de a «sírás» alatt bizonyára azt a sok fájdalmat, megpróbáltatást, testi és lelki szenvedést értette, amelyek ebben a siralomvölgyében végigkísérik az embert. A vigasztalást pedig azoknak ígéri, akik mindezt türelemmel, Isten akaratában megnyugodva és Öránta való szeretetből viselik el.

Ha a szentek életét figyeljük, láthatjuk, hogy kivétel nélkül homlokukon ott ragyog a békétűrés fénylő csillaga. Szentéletű prelátusunk, Kápter Károly sem volt mentes a szenvedésektől, melyeket azonban lelke számára gyümölcsözőkké tudott tenni. Kettős forrásból eredtek ezek: természetes és természetfeletti fájdalomból. Testalkata törekény lévén, már papi pályája elején küzdött a betegséggel s egész életén át betegeskedett. Elmondható, hogy sohasem volt teljesen egészséges. De szinte észre sem akarta venni, hogy beteg és a gyenge fizikummal is emberfeletti munkát végzett, önmagát soha nem kímélve, hanem a szent célért odaadón feláldozva. Panaszkodni, zúgolódni senkisé nem hallotta. De van fájóbb, égetőbb is, mint a testi szenvedés: a lélek szenvedése. Ebben is volt része a jó prelátus Úrnak. Az emberektől ért kis megbántásokon, mellőzéseken magasban szárnyaló lelke könnyen átsiklott. Inkább az fájt neki, ha az emberek nem szereték az Istent, hitközönyben, hitetlenségben és erkölcstelenségben éltek. Papi és apostoli lelkéből ez a tudat sok sóhajt, sok fájó és buzgó imát váltott ki. Szenvedett, hogy a tabernákulum Urát elfeledik, elhanyagolják imáadásban és külső megbecsülésben egyaránt. Ez sürgette, ez hajtotta lángoló lelkét, hogy méltó hajlékot nyújthasson Urának, ahol nemes pompa és lelki mélység vegye Őt körül s hogy Érte és Neki élő lelkek csoportosuljanak körülötte «örökimáadásban». A vezetése alatt álló Oltáregyesület munkája főleg ezt a lelki vágyat és célt szolgálta s szolgálja mindörökké. Ezért már e földön is érezhette Isten e hú szolgálja a vigasz édességét, mikor körültekintett lelkigyermeklein és a hívők sokaságán, kiket ő vezetett Istenhez. Örömteli boldogság járta át szívét, mikor az Örökimáadás-templom nagyszerű boltívei alatt, az orgona hangja először szólalt meg a legszenzettebb áldozatra. Bizonyára felujjongott lelke a zsoltárossal: «Szeretem Uram a Te házad ékességét.» De minő vigasz várhatott reá az örökkévalóságban, hol «szem nem látta, fül nem hallotta» boldogság vár azokra, akik az Úr megdicsőítésén fáradoztak.

Zelatrix.

Engeszteljük Szűz Mária szeplőtelen szívét!

A SZENT SZŰZ két eszközt ajánlott — önmagunk megmentésére — a fatimai kiváltságos gyermekek útján. Mégpedig: az **imádságot** és az **engesztelést**!

Pl.: Ajánld fel minden szombaton szentmisehallgatásodat és szentáldozásodat a SZŰZANYA szent szíve engesztelésére. Vagy: Megígérte, hogy annak, aki öt egymásutáni hónap első szombatján töredelmesen meggyónik és áhítatos lélekkel magához veszi az Úr szent testét, továbbá a templomban, vagy bárhol egy teljes rózsafüzért mond el, és a Titkok fölött — engesztelési szándékkal — egy negyedórát még külön is elmélkedik — melléje áll a halál órájában és ki-eszközli számára az üdvösségéhez szükséges kegyelmeket!

A negyedórás elmélkedésre — szombatonként — csak egy-egy Titkot

válasszunk, s így mire az öt szombat letelik, mindegyiket üdvösségesen végig-elméltük.

En IGY elmélkedtem a *«Fájdalmas rózsafüzérről»* :

1. szombat.

«Ki érettünk vért verítékezett!»

Tehát annak, aki az Atya akarata szerint szenved, VERITÉKEZNIE, sőt még KÖNNYEZNIE is szabad?... Igen. Mert ISTEN a bizonyosat gyakran bizonytalanba burkolja. Ime, nem szabad megítélni, ha valaki tudja, hogy szenvednie kell, és mégis szenvedve szenved!... Hiszen JÉZUS is átélte ezt. Igaz, hogy az Úr SZEMÉRMESSEN kezdte. Amíg csak tehette, amíg a nagy mű, az emberiség megváltása nem szükségelte a nagy nyilvánosságot, rejtekbe vonultan imádkozott és aggódott és szenvedett szívbelileg érettünk.

Aki szenved, annak szinte tudnia illik, hogy miért szenved. Ez az elv rugózza az emberi bírakat is. Tudomásra adják, hogy kit, miért ítélték el. HIBA kerekedik belőle, ha nem tudja. Könnyebb a szenvedése, ha tudja. EZ MÁR MENNYEI IRGALOM!... Vékony égi szálótlás, hogy még a büntetést érdemlő bűnös se érezze a teljes elszakadást teremtő Urától.

Mondom a tizedet s morzsolom a Titkot: **«Ki érettünk vért verítékezett!»**... Eleinte megütközöm, később csodálkozom azon, hogy JÉZUSNAK — a lelkiszemlője alatt — a lelkiszemei előtt felvonuló s emberfundálta borzalmak és bűnök mirriadjainak láttára vért verítékezett a «teste»!... De lassanként természetesnek találom, hiszen a teste valóságos emberi test volt. Ugyanekkor vigasztalóan ötlök eszembe, hogy miután a szenvedés itt állandó jellegű, az öröm pedig mulandó, az örömből a keveset is sokalta, de a szenvedésből — éppen a vállalt feladat folytán — a sok is kevés volt Neki. Ó, miért van ez az embereknek pont fordítva?... Hallom a feleletet: mert nem tudtok olyanok lenni, mint amilyen a mennyi Atyátok!...

OLYANNA VÁGYOM VÁLNI, MINT A VÉRT VERITÉKEZŐ JÉZUS!

Együtt a Mesterrel.

(Folyt. köv.)

Az én leghívebb barátom
Isteni Mesterem,
Ki rejtve az oltáron
Engem vár szüntelen.

Kisértés árnai, Uram,
Üldöznek rémesen,
Ám egyetlen szavadra
Megtörnek Lényeden.

Reggeli misén Mesterem
Szívére borulok,
Ha nehéz életterhem
Lelkem megpihen ott.

Keblemen viszem Jézusom,
Szegényhez-gazdaghoz.
Kopottas utcáskoron
Jó Szíved vigaszt hoz.

Mégis mi ketten, Királyom!
— Ó, csodás nagy talány —
Mindig ütközők leszünk
Az élet vonatán.

Högyési Károly.

Engesztelő kilencedünket a hagyományos keretek között nagy látogatottság mellett tartottuk meg február 14—22-ig. A novéna szónoka P. Borbély István S. J. provinciális úr volt, aki mesterien felépített beszédeivel valósággal meghódította hallgatóit. A ma emberét mutatta be minden hibájával, de jótulajdonságaival is, majd nagyszerűen mutatott rá a válságból kivezető engesztelő útra, mely meghozza a lelkek megújulását. A novéna bevezetője gyanánt február 13-án, vasárnap d. u. 3—4-ig férfiak engesztelő szentóra ájtatossága volt, amelyen a központi KIOE vezetőségével az élen az egyes csoportok tekintélyes számban jelentek meg. A templomot betöltő férfi hallgatósághoz dr. Könözi Lajos hittanár intézett lelkes, buzdító beszédet. Február 17-én, csütörtökön este a budapesti papság és a központi Papnövelde teológusai is megjelentek az ájtatosságon, ami még bensőségebbé tette az engesztelést. Február 20-án d. u. 1/24—1/25-ig a női Mária Kongregációk bevonásával volt szentóra ájtatosság, melyet Kiss István központi ügyv.-igazgató vezetett. A novéna alatt a Ranolder Intézet növendékei vettek részt csoportosan, úgyszintén a Simor-intézet növendékei. A befejező ájtatosságot és körmenetet Angelo Rotta apostoli nuncius úr ónagyméltósága végezte. A novéna alatti szentmiséket nagy szeretettel végezték: Mihalicz Zsigmond pápai prelátus, A. C. orsz. igazgató, Barkóczy Sándor és Merva Imre prépost-plébánosok, dr. Tóthosi Miklós és dr. Tiefenthaler József pápai kamarások, Légrády János, Farda Adolf, Sármany Ferenc érs. tanácsos plébánosok és Kiss István ügyvezető. Az esti áldásokat dr. Hamvas Endre érs. ált. helytartó, dr. Mészáros János p. prelátus, orsz. igazgató, Molnár László apátplébános, Barkóczy Sándor prépost-plébános és a központi ügyvezető tartották. Minden szíves közreműködőnek ezúttal mondunk hálás köszönetet, kérve a szentségi Jézust, hogy engesztelésünk megteremhesse nemes gyümölcsét.

Központi Oltáregyesületünk kiállítása március 17—19-ig lesz központi házunk I. emeleti termeiben. A pompás kiállítást dr. Serédi Jusztinián bíboros-hercegprímás úr öminenciája külön meghívott közönség jelenlétében március 16-án, csütörtökön d. u. 4 órakor fogja megnyitni. Kiállításunk a közönség számára 17-én és 18-án délután 3—6-ig, 18-án reggel 9-től d. u. 1-ig és d. u. 3-tól este 6-ig lesz megtekinthető díjtalanul.

Terjesztőnéi értekezletünk március 17-én pénteken d. u. 4 órakor lesz, mely alkalommal a megjelenők a kiállítást is meg fogják tekinteni.

Beérkezett adományok a gyóntatószékre. 17 P; Bortnyák Istvánné; 10 P; dr. Erős Gyuláné, özv. Nagy Istvánné, Demre Emilia, N. N.; 7 P; dr. Fuhrmann Ferencné; 5 P; Mikó Mihályné; 1 P; Leitner Ilona. Összesen: 70 P. Eddigi gyűjtésünkkel együtt: 4581.40 P. Isten fizesse meg.

Központi Oltáregyesületünk lelki gyakorlata március 19—26-ig lesz az Örökimádás templomban. Minden este 1/27 órakor szentbeszédet mond Kiss István közp. ügyvezető.

A tisztviselőtelepi Oltáregyesület nagybőjtben minden pénteken d. u. 3 órakor a X., Golgota-úti Kálvárián engesztelő keresztúti ájtatosságot végez, melyre az engesztelés híveinek figyelmét felhívjuk.

TELJES BÚCSÚK.

Március 2-án (első csütörtökön), március 3-án (első pénteken), március 19-én (Szent József ünnepén), március 25-én (Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén), imádási óránk napján és egy tetszésszerű napon.

IMASZÁNDÉKUNK

«Legyen meg a Te akaratod!»

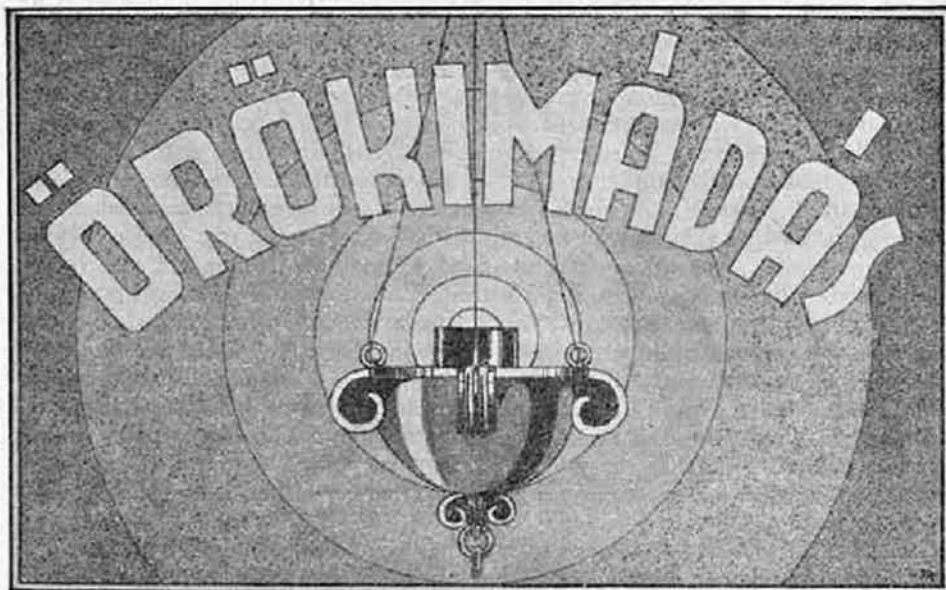
Minden embernek tulajdonsága, hogy saját akaratát akarja érvényesíteni. Bizonyos fanatizmussal ragaszkodik egyéni elgondolásaihoz, azokat feltétlenül jóknak és hasznosaknak véli. Elsősorban egyéni életében hódol akaratának, azután, ha lehetséges eszerint akarja boldogítani környezetét, vagy alattvalóit is. Valljuk meg őszintén, aránylag kevés olyan helyesen irányított akarat van, amelyik valóban a boldogságot volna képes önmagának és másnak közvetíteni. Az elhomályosult emberi ész gyakran káros dolgokat vél boldogítóknak és így nem egyszer az önző akarat mások számára átkot hozhat. De lehetséges az is, hogy az ész által helyesnek vélt dolgot a kényelemszerető akarat nem hajlandó követni. Így sikkadnak el nagyszerű gondolatok, tervek a lagymatag akarat bűne miatt. Vagy nem tapasztalhatjuk-e ezen megállapítások igazságát? Mikor hozzá nem értő, vagy gonosz szándékú emberek veszedelmes eszméket akarnak tűzzel-vassal reáérszakolni nemcsak magukra, hanem tömegekre is. Máskor meg világ-megváltó gondolatokat a leghősiesebb erőfeszítéssel sem lehet megvalósítani, mert megdőlnek a lomha tömegek akarat-gyengeségén! Valahogy nincs összhang az akarat működésében.

Józanul gondolkodó embernek reá kell jönnie arra a megállapításra, hogy akkor megy rendjén az ember élete és a világ sorsa is, ha Isten akaratát érvényesülhet. Az a mindig *boldogító akarat*, mely nem csupán az egyes ember boldogságát tekinti, hanem az össz-emberiséget. Az *az igazságos akarat*, mely nem szándékozik kiváltságokat teremteni beteges részrehajlással. Az *a szent akarat*, mely nemcsak a mulandókat nézi, hanem az örökkévalókat is. Az *a mindenre kiterjedő akarat*, mely felöleli az egész földkerekséget. Az *a mindenható akarat*, melyet munkájában soha senki sem tud megakadályozni. Igen érezzük, hogy ha ez az isteni akarat érvényesülne az egész vonalon, akkor itt valóban boldog világ lehetne.

Az isteni akarat érvényesülésének csodálatos akadályozója sokszor az emberi szabadakarat. A szabadakarat által Isten olyan tiszteletreméltó magasságra emelte az embert, hogy önmaga dönthet sorsa felől. Elfogadhatja, de el is vetheti Isten parancsát. Itt a tragédia oka, hogy az ember nagyon sokszor Isten nélkül, sőt ellene cselekszik. Káros következménye kihat nemcsak az egyénre, hanem néha tömegekre is. Ime itt kell bekapcsolódnia a Miatyánk nagy gondolatának: Legyen meg a Te akaratod! Tehát imádkozni kell mindannyiunknak, hogy az egyedül boldogító isteni akarat győzedelmeskedhessen az emberi szabadakarat esetleges botlásai által fenyegető veszedelmeken. Felelősek vagyunk egymásért, tehát szeretnünk kell egymást. Ki kell imádkozni Isten kegyelmét, hogy a jó akarat akadálytalanul megtehesse győzelmes előhaladását, a gonosz akarat pedig kudarcba fulladva, ne tegye lehetővé lelkek elkárhozását. Ez legyen eucharisztikus vonalon is apostoli szándékunk: győzzön az eucharisztikus szent akarat! K. I.

(Egyházhatalmi engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166. Előfizetési ára 3 P, példányonként 30 fillér.

Ünnepi köszöntő.

(Kiállításunk megnyitását elmondotta: dr. Mészáros János protonotárius kanonok, orsz. igazgatónk.)

Főmagasságú és Főtisztelendő Bíbornok, Hercegprímás Úr!

Immár 85 esztendeje annak, hogy a budapesti Orsz. Központi Oltáregyesületet a lelkes Trautwein János piarista igazgató és a buzgó Cziráky Jánosné grófné megalapították. Abban az órában történt ez, mikor Scitovszky János hercegprímás Esztergomban az ő aranymiséjét bemutatta a Mindenhatóknak. Első fecske volt fővárosunk egén ez az egyesület, amely a hitélet tavaszának ébredését jelezte.

Ebben az ünnepi órában hálás kegyelettel említjük meg az alapítóknak nevét, akiknek kezdeményezésére a szentségi Úr Jézus olyan bőven adta áldását és kegyelmét. De amikor az ő emléküket idézzük, nem mellőzhetjük hallgatással azt az apostoli buzgóságú papot, aki lánglelkének teljes odaadásával állott bele a Legméltóságosabb Oltáriszentség kultuszának és az Oltáregylet felvirágoztatásának művébe.

Nemcsak a hála ösztönöz bennünket arra, hogy Kanter Károly nevét tisztelettel említsük, nemcsak a szépséges Örökimádás-templom, valamint a hozzákapcsolt zárda és oltáregyesületi ház hirdeti nekünk az ő alkotó génuszát, úgy érezzük, hogy ő nem a múlté, ő ma is előttünk jár ragyogó példájával és nekünk, papoknak és világiaknak egyaránt utat mutat, amelyen haladva biztos révbe érhetünk. Ma is hallani véljük az ő tüzes szónoklatait, amelyekkel minden világos-

ságnak, erőnek és vigasztalásnak isteni forrásához, az Eucharisziához vezet bennünket. Kanter Károly nyomdokain járunk, midőn az Oltáregyesületet nem tekintjük egyszerű «Paramentenverein»-nek, «templomi felszerelésekről és ruhákról gondoskodó egyesületnek» és bármilyen nagyra becsüljük is az Oltáregyesületnek másodlagos célját, a szegény templomok felruházását, az első és főcélunk mégis mindenkor azt tekintjük, hogy a Legméltóságosabb Oltáriszentségben közünk lakozó Úr Jézus iránt az imádás és engesztelés adóját lerójjuk. S ha valamikor szent feladatként várakozott ránk ez az imádságos szolgálat, a mai sötét idők jobban, mint valaha, arra ösztökélnek bennünket, hogy az Oltárszekrénybe rejtett isteni Szívben keressük a megoldást korunknak sok bonyolult problémájára.

A világon ma véres háború tombol, amely immár ötödik esztendeje pusztítja az emberiségnek ifjúságát, a jövőnek reménységét. A gyűlölet szembeállítja egymással az egy mennyei Atyának gyermekeit, akikért valamennyiért meghalt a kereszten Krisztus. Vajjon ki vezetheti ki az emberiséget ebből a rettenetes váltságból? Senki más, mint Ő, aki az Ut, az Igazság és az Élet. Az Ő isteni Szívét imádjuk és a világ bűneiért engeszteljük, szent kegyelmét az annyi sebből vérző emberiség számára kisdjük, — ez legyen az Oltáregyesületnek a legelső és leg-szentebb feladata.

Emellett a másodikról sem feledkezhetünk meg és ma, midőn minden anyagnak a beszerzése annyira megnehezült, sőt sokszor majdnem lehetetlenné vált, a budapesti Központi Oltáregyesület hálátelt szívvel tekint erre a kiállításra, amely annyi szegény templomnak juttat majd az istentisztelethez méltó egyházi ruhákat és egyéb felszereléseket. Isten áldja meg mindazokat, akik filléreikkel és munkájukkal lehetővé tették, hogy az Oltáregyesület a mai nehéz körülmények között is olyan sokat juttathasson a rászoruló magyar templomoknak.

Alázattal kérem Eminenciádat, kegyeskedjék megáldani az istentisztelet fényének emelésére rendelt eme felszereléseket és arra is kérem Főmagasságot, adja főpásztori áldását az Oltáregyesületre, annak válaszmányára és minden tagjára, egyben pedig, akik az Oltáregyesületnek munkájában a legnagyobb segítséget jelentik, a Virgo Reparatrix zárda minden lakójára.

A hit és szeretet kiállítása.

Mikor oltáregyesületi kiállításunk gazdag és változatos anyagát megláttam, az volt a megállapításom, hogy ezt csak az élő hit és szeretet hozhatta össze. Bár a hit és szeretet a lélek mélyén lakó isteni erény, de ha igazi élménnyé válik bennünk akkor kifelé is meg akar nyilatkozni. A közöttünk lakozó szentségi Jézus mindig megtalálja a módját, hogy áldozatra ihlesse a lelkeket. A kiállítás bármelyik tárgyát is pillantom meg, mindegyik beszédes bizonyíték az Eucharisztia iránti hit és szeretet mellett.

Élő hit hozta össze a kiállítás anyagát. Az a hit, amely meg volt az ősegyház híveiben. Az a hit, mely a szegényes külső alatt is megérezte az Úr jelenlétét és hódolattal tudott leborulni. Az a hit, amely a katakombák mélyén is oly eleven volt, hogy nem tudta kioltni az államhatalom semmiféle erőszakkal. Az a hit, mely töretlenül járta meg diadalútját a történelem minden herezise között s ma is ott él a lelkekben. Módosabb és szegényebb hívek adományai és kezemunkái azok a tárgyak, melyek a természet megtöltötték. Azután elindulnak hosszú utakra, messze

tájakra, kicsiny falvak templomai és iskolakápolnái felé, hogy szolgálatára legyenek a hitnek. Együttal gyarapítják majd a hitet mindazokban, akikhez megérkeztek.

A szeretet is közreműködött kiállításunk megrendezésében. Akit nagyon szeretünk, azért minden áldozatot meghozunk. A szentségi Jézus és a halhatatlan lelkek iránti szeretet mozgatta meg az emberi szíveket. Ki tudja hány lemondásból megtakarított összeg húzódik meg szép csendesen adományok alakjában. Jézus még mindig nagy hatalom, az iránta való áldozatkészség nem fogyatkozik meg. Nem tud annyira megromlani az emberi szív, hogy teljesen elforduljon tőle. Ezt éreztem, mikor a beérkezett adományokat összegeztük. A háború kellős közepén íme ezt fogjuk kiosztani:

A) Egyházi szerek.

	Érték P	Összesen P		Érték P	Összesen P
34 kehely paténával	800	27.200	1 beteglátogatási lámpa	42	42
9 gk. kehely paténával, csil-			9 áldoztató patina	15	135
lag, lándzsa, kanál	920	8.300	1 szentmiséhez kis kanálka	20	20
5 kehely aranyoztatás, új			44 oltárgyertyatartó	41	1.704
paténa és kupa	590	4.950	11 füstölő tömjéntartóval	84	924
2 szentségmutató aranyoz-			14 oltárcsengő	11	154
tatása	280	560	27 pár ampolna tálcával	14	3.780
3 kehely, paténával aranyoz-			18 kánonablakészlet	11	198
tatva	150	450	15 könyvtartó	9	135
26 cibórium	800	20.800	46 római misekönyv	80	3.680
9 szentségmutató	1.000	9.000	4 rituálé	24	96
17 beteglátogatási sz. olaj-			5 evangéliumos könyv	9	45
tartó	24	408	2 ostyadoboz	14	28
8 dupla szent olajtartó	48	384	2 birétum	18	36
2 keresztelei kancsó és tál	16	32	1 misekönyv-jelzőszalag	6	6
6 szenteltvíztartó hintóval	34	204	8 gyászmisekönyv	20	160
10 pacificale római	70	700	6 tábori kazetta teljes felsze-		
2 görögkatolikus pacificale	80	160	reléssel (kehely, mise-		
7 oltárkereszt	14	98	könyv kazula stb.)	850	5.100
			Összesen		89.489

B) Miseruhák és egyházi ruhák.

	Átlagérték P	Összesen P		Átlagérték P	Összesen P
4 mennyezet	650	2.600	38 piros ministránsruha	160	6.080
1 mennyezet megújítása	300	300	14 fekete ministránsruha	160	2.240
4 ünnepi fehér palást (hi-			38 alba csipkével	250	9.500
mezve)	900	3.600	29 karing	190	5.510
5 szép fekete palást	800	4.000	42 ministránsing	35	1.470
6 egyszerű fekete palást	450	2.700	118 vállkendő	30	3.540
174 kazula (28 himzett, 38 egy-			124 corporale	18	2.232
szerű fehér, 31 viola,			196 kehelykendő	9	1.764
26 fekete, 29 zöld és 22			196 kéztörölő	6	1.176
piros)	300—600	52.200	172 palla	6	1.032
39 felon (15 fehér, 11 fekete,			8 cingulum	7	56
9 vörös és 4 zöld)	420	16.580	11 oltárterítő csipkével	600	6.600
18 velum	160	2.880	1 gk. oltárterítő csipkével	600	600
27 cibóriumköpeny	60	1.620	2 porfogó oltárterítő	90	180
14 beteglátogatási burza, fehér	25	350	3 antependium	90	270
5 beteglátogatási burza viola	15	75			130.560
6 fehér díszes stóla	60	360			
7 viola gyóntató stóla	30	210			
21 dupla stóla	35	735			
			A) alatti tételek		89.489
			Összesen		220.049

C) Az adományok megoszlása egyházmegyék szerint.

Templom	Összesen	Templom	Összesen
Esztergom főegyházmegye	27 38.818	Külföld (finnek)	6 5.900
Erdélyi egyházmegye	26 32.854	Nagyvárad egyházmegye	5 5.813
Veszprémi egyházmegye	32 24.138	Erdélyi g.-kat. egyházmegye	4 5.679
Hajdúdorogi g. kat. egyházm.	22 22.368	Munkácsi g.-kat. egyházm.	2 4.315
Szatmári egyházmegye	21 16.687	Győri egyházmegye	6 4.187
Szombathelyi egyházmegye	31 16.604	Csanádi egyházmegye	1 2.249
Váci egyházmegye	27 12.637	Zágrábi (magyar adm.)	1 2.050
Székesfehérvári egyházmegye	13 11.600	Rozsnyói egyházmegye	2 1.870
Eger főegyházmegye	12 10.730	Kassai egyházmegye	2 1.550
		Összesen	240 220.049

Az egyházmegyei központok által küldött alamizsnákon kívül hathatósan támogattak bennünket: Esterházy Mária grófnő orsz. elnöknőnk, aki 2 miseruhanyagot, 3 miseruhamonogrammot és értékes selymeket adományozott. Egy jószívű Nagymama 500 P-t adott. Ismeretlen jötevő egy szép kelyhet paténával, krisztinavárosi O. E. I. cibóriumköpenyt, 2 karinget, N. N. egy menyasszonyi ruhát, Szommer Miklósné 5 m selymet, 2 rámat és több apróságot. Pálóczy Jánosné 16 pallát hímelve, Paudi Antalné Győr 2 m horgolt csipkét, N. N. egy szép Mária-képet, özv. Klim Antalné egy Szűz Mária Szíve szobrot.

A kassai egyházmegyei O. E. központ dr. Arányi Róbert p. kamarás igazgató úr tervezésében és részben saját kezemunkájával 4 drb értékes cibóriumköpenyt adott. A pécsi központ egy gyönyörű karinget.

A pápai Oltáregyesület 3 miseruhát, 10 albát csipkével, 6 karinget, 6 kettős stólat, 2 gyóntatóstólat; azonkívül részben elkészített, részben adományozott 100 kehelykendőt, 34 corporálét, 38 kéztörölt, 28 pallát. A munka lelkes irányítója itt a Ranolder Intézet főnöknője volt. A berhidaiak szintén sokat dolgoztak részünkre.

Végül említjük meg az Örökimádás-templomi Mária Reparatrix Zárda buzgó szerzetesnőit, akik a munka oroszlánrészét és osztályozását, valamint a kiállítás nagyszerű megrendezését vállalták. Velük együtt dolgoztak buzgó hölgyek és kongreganisták, akik önzetlenül áldozták fel idejüket, munkájukat a szentségi Jézus szolgálatára. Legyen a legszentebb Szív áldása mindazokon, akik akár adományaikkal, akár fáradozásaikkal segítettek nekünk a hit és szeretet csodás kiállítását megrendezni!

Kiss István.

Gyónás.

Olyan jó Uram, hogy Veled mindig beszélhetek,
Elmondhatom, hogy én mennyit, mennyit tévedek,
A keresztútról is, amelyen járok, ó hányszor letérek,
Úgy-e, látod Uram, — hogy én semmit, semmit nem érek.

Pedig én Téged híven követni akarlak,
Ha nehéz és göröngyösök is az úttalan utak.
Én könnyíteni akarom a kereszt terhet válladon,
Ó, engedd meg, hadd lehessen én is Cirenei Simon.

Te mondtad, hogy ne Téged, de magamat sirassam,
Könnyeimmel Veronika kendőjét fehérre mossam.
Uram, vádolom magam, hogy én szegény, sokszor tévedek,
De úgy-e megbocsátod vétkeimet, ha sirva Eléd térdelek.

Kolossváry Dezsőné.

Nagycsütörtök.

Minden eucharisztikus lélek kedvenc ünnepe!
Ó, mily jó a mi Urunk! Nem elégszik meg azzal, hogy Testvérünk lett a megtestesülés által, Megváltónk szenvedése és halála által, — mindvégig velünk akart maradni.

Mily szeretettel készít elő mindent legfölségesebb Adományára!
Kövessük isteni bölcsességét az Eucharisztia megalapításának előkészítésében.

I.

Jézus jóelőre kinyilatkoztatja az Eucharisztia szerzését.
Betlehemben (kenyérház) születik. Itt szalmán fekszik, mely a búzakalász hordozója.

A kánai menyegző s a pusztai kenyérszaporítás is az Eucharisztia előképe. Esküvel ígéri, hogy Testét és Vérért adja eledelül. Ez a távolabbi előkészület. Elkövetkezik az idő a közelebbi előkészülethez.

Itt Jézus mindent a legnagyobb gondnal maga intéz.
Meghatározza a várost, Jeruzsálemet, az áldozat és az ótörvény városát.
Meghatározza a házat, az utolsó vacsora termét.
Kiválasztja minisztereit e műhöz: Pétert és Jánost. A hit apostola: Péter; a szeretet apostola: János.

Megjelöli az órát: Életének utolsó órája, mellyel szabadon rendelkezik.
Végül eljön a Cenákulumba; meggyorsítja lépteit. A szeretet repül az áldozat felé.

II.

Íme a legfölségesebb Szentség megalapítása: A szeretet órája ütött; a régi húsvét befejeződött; az igazi Bárány átvesszi a jelképes helyét; az élet Kenyere, az égi Manna a pusztai manna helyébe adatik... Minden kész; az apostolok tiszták; Jézus megmosta lábait... Jézus szerényen asztalhoz ül; az új húsvétot ülve kell elfogyasztani, Istenben megpihenve...

Csend van: az apostolok várnak.
Jézus, ha lehet, még összeszedettebb: szent és tiszteletreméltó kezeibe veszi a kenyeret, szeméit égre emeli, halát ad Atyjának e várvavárt óráért, kitárja karját, megáldja a kenyeret...

Mialatt pedig az apostolok tisztelettel eltelve nem mernek kérdezősködni e dolgok titkos jelentőségéről, Jézus kimondja a fönséges szavakat, melyek oly hatalmasak, mint maguk a teremés szavai: Vegyétek és egyétek, mert ez az Én Testem... Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az Én Vérem...

A szeretet titka beteljesedett. Jézus beváltotta ígérését. Nincs több adni-valója, mint élete a kereszten, ezt odaadja és feltámad, hogy folytonos engesztelő áldozatunk legyen.

Az ég elragadtatással, a Szentháromság végtelen szeretettel és gyöngédséggel szemléli a Titkot. Az angyalok csodálattal imádják.

Igen Uram, minden beteljesedett. Haláloddal sem hagysz el már bennünket. Az Eucharisztia lett a földön szereteted mennyországa.

Ó Cenákulum! Ó szent tűzhely! Gyujtsd lángra szereteted lángjával a világot!

Zelatrix.

Engeszteljük Szűz Mária szeplőtelen szívét!

2. szombat.

(Folytatás.)

«Akit érettünk megostoroztak!»

Hiszem, hogy a názáreti JÉZUS valóban az ISTEN «fia» volt, Akiben az Atyának «különös» kedve tellett, mégis halovány kétely furdal, amint morzsolgatom: **«Akit érettünk megostoroztak!»**... Világiasan következtek. Abban az időben a haszontalan embereket ítélték megostorozásra, mégpedig azokat, akiknek a bűnük még nem illett a börtönbe. Vajjon vakok, gyávák vagy sablonosak voltak a rómaiak? ... Hiszen, aki nem hitte el JÉZUSRÓL, hogy az ISTEN «fia», még az is «jó» embernek tartotta. Pl. Pilátus, aki a magánkihallgatás után sem talált — jogilag képzett esze szerint — kivetnivalót benne. Tehát, miért tűrte az Atya, hogy szégyenszemre megostorozzák? ... Titok, mely nem mindenkinek pattan fel.

Mondom a tizedet s morzsolom e titkot: **«Akit érettünk megostoroztak!»**... Ime, a jobbak Legjobbát viszik megostorozásra, Ő, milyen durva fenyték! ... Bele is lehet halni. Szegény JÉZUS. Hogy lelken út az Őr engedelmessége. Elfogadta az ítéletet és az ütegeket, pedig ártatlan volt. Maga az ítélő legfőbb földi bíró mondta Róla, hogy nem talál vétket ez Emberben. Mégis. Útik. Magam elé képzelem e jelenetet... JÉZUS zokszó nélkül fogadja. Beleborzadok, hiszen én a megérdemelt büntetést is lázongva tűröm! ... És, ez a tűrés is már az Atya irgalmából van bennem. Ő, én szerencsétlen! ... Vajjon mikor fogok HASONULNI ahhoz, Akit követésre méltónak tart az eszem, a szívem? ... Mondom s elképzelem... Útik az Urat, aki néha-néha rápillant pribékjeire, a világbeliek képviselőire, de nem kegyelem végett, mint én tennem s teszem. Az Őr tiszta, hátsó gondolat nélküli tekintete meghátrálásra készíti az ütlegető szerencsétleneket. Nem bírják ki a tekintetét az ÁRTATLANNAK. Ők a tettek emberei. Tetteikért ITT kapják a fizetséget. Villámgyorsan távolítják el e szent akadályt és egy kéznél levő piszkos kendőt terítenek a szent Ábrázatra. Elfedik az egyetlen igaz Ember tekintetét, hogy zavartalanul verhessék tovább. És tovább verik. Az ütések nyomán piros vér serken elő, s gyors írámban fut rá, majd olvad bele a derékra csavart gyolcsba. Ő, drága véres köntös, melyre másnap sorsot fognak vetni... LÁTOM. Ezt is látom...

Mondom a tizedet s morzsolom e titkot: **«Kit érettünk megostoroztak!»**... Résztét, jajdulás fog el, hiszen ha semmi közöm sem lenne az ÁRTATLANHOZ, akkor is csordultig lennék szájalommal, de mert az engedelmissége, a tűrése egymagában is rávezet **«ártatlanságára»**, sőt az áldozatos helytállására is, mint geizir tör fel LELKEMBŐL az üdvös büntudat és bűnbánat, s tüstént érzem, hogy drága haszon ez számomra s mindazokéra, akik e jelben utánozni fognak.

Mikor a pribékek az Őr szent Testét megfordítják, — nehogy egy féltenyényi sebtelen hely maradhasson rajta — szinte balgán sóhajtom: Uram, Te mindent megtehetsz! Pillants a melledre, a hátadra, az oldaladra, a karjaidra s az arcodra. Ő, ne vállalj ennyi embert, ennyi bűnnel! ... De tovább mondom a titkot s a dolgok és az idők jötevon felcserélődnek előttem, és kérem az Urat, hogy TÜRJE az ólomszögek okozta fájdalmakat, a vérvesztéseket, és fogadja érte igaz köszönetemet. Vegyen ez a titok **«pillér»**-ként körül, nehogy — hála helyett — beálljak az elhalt egykori pribékeket helyettesítők sorába. Legyek tiszta, jó és szentéletű ápolója Annak, Akit valóban **«értünk»** ostoroztak meg!

Olyanná vágyom válni, mint az érettünk tövissel megkoronázott Jézus!

(Folyt. köv.)

Anonymus.

«Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!»

A legemberibb, de egyben legfölségesebb szavak ezek az Őr imájában. Emberi szavak, mert földi boldogulásunk alapjáért, a mindennapi megélhetésért könyörgünk. Égre tekintő, imádkozó, de földön járó emberek vagyunk. Tudja azt a mi Urunk, hogy a kenyérkérdés, a megélhetés nagyon is elevenünkbe vágó kérdés. Nem is tekintí profán dolognak, ha az ima legszentebb perceiben erről is megemlékezünk. Nagyon sokszor a kenyérkérdés egyben lelki kérdés is. Ha van kenyér, megélhetés, egyensúlyozottabb az élet. Nem örli fel a lelkiéletet a nyomasztó gond.

De a «Miatyánk» fenséges szavai inkább azt akarják jelezni, hogy a megélhetés feltételei s így a kenyér is végeredményben Istentől függenek. Bármennyire is kísérti az embereket az a gondolat, hogy a megélhetés emberi erőfeszítéstől függ, a tény az, hogy minden boldogulásnak alapja az Isten. Ő ad testi és szellemi erőt, egészséget, sikert, melyek lehetővé teszik földi életünket. *«Hiába az ember fáradozása, ha nem járul hozzá Isten áldása»* — mondja a józanul gondoskodó ember. Mindnyájan tudjuk, hogy sokszor a legnagyobb erőfeszítés sem hoz eredményt. Mert nagyon is magunkra, az *«én»*-re helyeztük a hangsúlyt. Kifelejtettük az Istent, akinek kezeiben a siker kulcsa van. Éppen arra figyelmeztetnek az ima szavai: *mindennapi megélhetésem Istentől függ, tehát kérem kell Őt, hogy tevékenységesen, kenyérkereső munkámon legyen az ő áldása.*

Isten nem önző, mikor az amúgyis szükséges és megadni szándékolt megélhetést csak úgy adja meg, ha mi kérjük. Ezzel függő viszonyunkat juttatja eszünkbe s lelki műveltségre nevel bennünket. A szülő is mindegyik gyermekét táplálja, ruházza, mégis nagyobb örömmel teszi azt azokkal a gyermekekkel szemben, akik azt szépen kérik és meg is köszönik. De milyen lehangoló az, mikor a gyermek követel és az életjogait hangoztatja. Ez már forradalmár stílus, mely nem ismer felsőbb tekintélyt. Mintha ez ütné fel fejét sok emberben. Talán ezért van annyi megpróbáltatással és sikertelenséggel kikövezve az élet útja.

De van valami vigasztaló is az Őr imájának fenti szavaiban. Isten mindent megad nekünk, ha imádságos szándékkal, becsületesen munkálkodunk. Az *«imádkozzál és dolgozzál»* programnak az életbe való átültetése egyúttal a szociális kérdések végső megoldása is. A mai ember keveset imádkozik, dolgozni sem igen szeret, tehát zsákcúba fut minden bölcsessége.

Nekünk Oltáregyletieknek pedig eszünkbe juttatja az égi kenyeret, az Eucharisziát. Mi nemcsak a földi kenyérért, a mindennapi megélhetésért fáradozunk, hanem az *«égi kenyér»*-ért is. Törekszünk minél gyakrabban magunkhoz venni, hogy *«mindennapi kenyerünk»* legyen és fáradozunk azon, hogy tömegek eledele legyen. A földi kenyérből égi kenyérré magasztosult Eucharisztia így lesz újra és újra biztosítéka az emberhez méltó megélhetésnek, minden szociális probléma egyedüli megoldásának.

K. I.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Oltáregyesületi kiállításunkat március 16-án d. u. 4 órakor nyitotta meg dr. Serédi Jusztinián bíboros-hercegprímás úr öccsinenciája ünnepi külsőségek között. A kiállításra érkezett Főpásztort dr. Mészáros János protonotárius kanonok, országos igazgató, gróf Eszterházy Mária elnöknő, Kiss István ügyv.-igazgató, dr. Szabó Imre p. kamarás, érseki helynöki titkár és az Örökimádás papjai fogadták. A Főpásztor, aki dr. Mátrai Gyula pápai kamarás titkár kíséretében jelent meg, egyenesen a kiállítás helyiségébe tartott, ahol dr. Mészáros János orsz. igazgató köszöntötte és kérte fel a kiállított tárgyak megáldására. A Főpásztor meleg szavakkal válaszolt az üdvözlésre. A kiállítást a cselekedetekben megnyilvánuló hit bizonyosságának mondomta. A hit önmagában üres, értéktelen — mert hite az ördögnek is van —, de a cselekedet teszi igazán értékesé. E cselekvő hit munkásai voltak az oltáregyesületi mozgalomnak egykori híres apostolai és azok a mostani tagok is. Ez a munka nyújt engesztelést a közöttünk lakó és értünk szenvedő Úr Jézusnak is. Majd áldását adta az oltáregyesületi mozgalom tagjaira, különösen a Maria Reparatrix Társaság tagjaira, akik nemes munkájukkal olyan égi kincseket szereznek, melyek a mai értékbomlasztó világban is örökértékűek. — A Főpásztor ezután felöltötte a liturgikus ruhákat és az előírt imák keretében megáldotta az összes kiállított tárgyakat. A megnyitó ünnepségen megjelent Mihailovics Zsigmond p. prelátus, A. C. orsz. igazgató, Bednárz Róbert p. prelátus, Molnár László apát és Barkóczy Sándor prépost-plébános ker. esperesek vezetésével a papság számos tagja, valamint a világi előkelőségek tekintélyes csoportja. Az ünnepi hangulatú megnyitóról a bíboros Főpásztor mintegy háromnegyedórai időzés után a megjelentek lelkes szeretetmegnyilvánulásai között meglepéssel távozott a vigadó Pázmány irodalmi díszgyűlésre.

A kassai egyházmegyei Oltáregylet dr. Arányi Róbert p. kamarás igazgató úr jelentése szerint az 1943. évben 1900 P-t gyűjtött össze tagsági alamizsna címen. Az egyházmegyei szegény templomoknak 4 drb palástot, 6 drb miseruhát, 2 drb oltárterítőt, cingulumot, kehelytörölt, 3 drb vélumot és egyéb kisebb tárgyakat juttatott. Isten áldása kísérje értékes munkájukat.

Lelkigyakorlat lesz központi házunkban a hétfájdalmú Szent Szűzről nevezett kongr. tagjai és ismerősei részére április 18—22-ig. A lelkigyakorlatot Kiss István közp. ügyvezető-igazgató tartja.

Legközelebbi terjesztőnői értekezletünk április 17-én d. u. 4 órakor lesz központi házunkban.

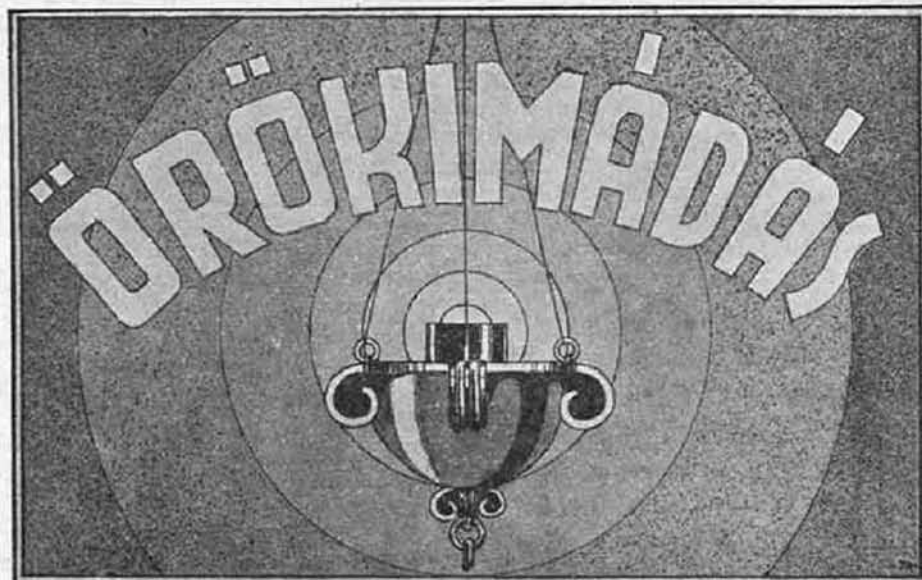
A Budapest-krisztinavárosi Oltáregylet az idei év elején ünnepi alakulásának 25. évfordulóját. Központunk meleg szeretettel köszönti a jubiláló egyesületet és kegyelmekben, sikerekben gazdag továbbmunkálkodást kíván. Mindannyiukon legyen a szentségi Jézus áldása.

VATÉLJES • BÜCSÜK

Április 1-én (első szombaton), április 4-én (a brüsszeli csoda napján), április 5-én (Szűz Szent Júlia napján), április 6-án (nagycsütörtökön), április 9-én (húsvétvasárnap), imádási óra napján és egy tetszésszerű napon.

(Egyházhatósági engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám : 19.166. Előfizetési ára 3 P, példányonként 30 fillér.

Eucharisztikus szent Szűz.

A Szent Szűz litániájából mintha kimaradt volna annak a felséges kapcsolatnak megemlékeése, mely az Eucharisztia és a boldogságos Szűz Mária között fennáll. Pedig tagadhatatlan, hogy a legbensőbb viszony fejlődött ki közöttük. A megtestesülés pillanatában cibóriummá válik a legszentebb Szűz tisztaságos benseje. Az Atya és a Szentlélek consecráció szavaira leszáll az örök Ige a legszebb oltárra a Szűzanya szíve alá. Ettől az áldott pillanattól kezdve a Szűzanya az Újszövetség első és egyben élő tabernákulumává magasztosul. Körülötte már az égi angyalok muzsikáló zsolozsmája csendül fel: «A te ékességeddel és szépségeddel indulj meg, járd szerencsésen és országolj . . . Ékes alakú vagy az emberek fiai fölött, kedvesség van előtted ajkaidon: azért áldott meg téged az Isten mindörökké». (44. zsoltár.)

E szépséges tabernákulumból az Atya jósága helyezi a Szent Szűz karjai közé az «Élő Kenyeret» és a karácsonyi csendes éjben monstranciává szentelődik. Az erények drágaköveivel ékesített színarany lélek ő, aki egyedül találtatott méltónak a kitüntető szerepre. Ezt a szerepet boldogan vallja magáénak: «Magasztalja az én lelkem az Urat és örvendez az én szívem megváltó Istenem felett». (Luk. I. 46.) Mint valóságos «aranyvonat» hordozza nagy kincsét a választott nép országában, majd Egyiptom földjén. De elviszi a szomorúság útszakaszain át a Kálváriára is, hogy végül anyai kezének szeretetével pihenő helyére tegye a «corpust». Tiszta szívének imádságos mécsese virrasztott oly biztatón a Legszentebb előtt a megtestesülés szent percétől kezdve.

Urunk feltámadásától kezdve új korszak nyílik a Szent Szűz életében: elmélyülés a szentségi Üdvözítő szeretetében. Akit azelőtt karjai között hordozott, most a szentmisében eucharisztikus színek alatt vehette magához. Milyen örömmel siethetett Anyához a Fiú és mit rebeghetett a boldog Anya szent Fiának. Mindez titok előttünk, hiszen e meghitt találkozásokról a Szentírás semmit sem mond, csak sejteti velünk, hogy az apostolok közösségében a Szent Szűz is állhatatos volt az imádkozásban és kenyérszegésben. Életének alkonyán pedig — a hagyomány szerint — Szent János apostol efezusi házában lehetett boldog áldozó gondviselőjének szentmiséin. Milyen szép előkészület volt ez a megdicsőüléshez, mikor a legszentebb Fiú a legszentebb Anyát felemelte magához az égi házába. Igazi apoteozisa az eucharisztikus léleknek. Ezért Eucharisztia-tiszteletünk el sem képzelhető a Szűzanya nélkül. Ő adta nekünk az Eucharisztia Urát, ő is vezet hozzá bennünket. Az ő tisztelete által válik bensőséges az Oltáriszentség imádása. Méltán nevezhetjük tehát Szűzanyánkat «Eucharisztikus szent Szűz»-nek. Azért áll oly közel oltáregyesületeinkhez is, mert az ő szerepét töltik be tagjaink: imádják, engesztelik, gondozzák a szentségi Jézust. Ez nekünk nemcsak kitüntetés, hanem boldog remény is, hogy örök életünk éppúgy boldog Isten bírás lesz, mint a Szent Szűzé. Május hónapja legyen mindannyiunknak eucharisztikus időszak, mikor Szűzanyánk buzgóságával, élő hitével térdelünk oda a szentáldozáshoz és megdicsőülésünknek zálogát nyerhetjük.

Kiss István.

Szent látogatásom az Úr Jézusnál.

Az Úr Jézus a lelkek szent szerelmese...

Valósággal éheznek és szomjaznak utánuk! Mindegyikükre áll, amit az evangéliumban a gazdag ifjúról olvasunk: «Jézus rátekintett és megszerette őt». (Márk 10, 21.) S mi ne viszonzoznánk a szeretetét?

Akit pedig szeretünk, azt gyakran meglátogatjuk.

Ezért szent látogatásra sokat járunk az Úr házába, hogy vele együtt lehessünk! S forróbb és szárnyalóbb szeretetre gyulladjunk az Ő közelében. Szám-talan lélek a szerafikus szeretet mennyei ajándékát nyerte el, nekünk ez még nem adatott meg. Ezért e találkozásokon bátran öntsük csak ki panaszainkat Ő elé. Mindent megért Szerelmünk! Jézusunk, mondd, miért nincsenek nekünk is szárnyaink, hogy felemelkedhetnénk Hozzád, mint a szerafikus lelkek? Miért adtál nekünk életünk göröngyös útjain vihart vihar után, zivatart zivatart után, melyektől nem szabadulhatunk?! Miért akartad, hogy mások jobban ismerjenek és intenzívebben szeressenek, mint én, holott nekem az a forró vágyam volt, hogy Téged jobban megismerjelek és szeresselek, mint bárki más?!...

De most a szent pillanatban itt térdepelünk Előtted, s kérve-kérünk: eucharisztikus életednek titkait nyilatkoztasd ki előttünk és magyarázd meg nekünk. Mi figyelmes tanítványaid akarunk lenni és amennyire gyarló elménk képes: a lényeg mélységébe szeretnénk hatolni! Nagyon érdekel minket a Kenyér és Bor leplébe burkolt élet-csodád, s éppen a Te titokzatos köztünk-lakásodról szeretnénk mindent tudni és felvilágosítást nyerni mindenekfelett! Aztán más titkokat is revelálj ki nekünk... Így pl. miért nem védelmezted magad tüzes nyilvesszökökkel, láthatatlan halálsugarak szétszórásával, amikor az istentelenek káromlásaikkal és szentségtöréseikkel oly sántán módon sértegetnek Téged itt, a Felfoghatatlan Szeretet rejtékelyén... Aztán súgd meg nekünk azt is, Szerelmünk, hogy miért nem sietsz angyalszárnyakon a haldoklókhöz, akik pap nélkül halnak meg és annyira vágyódnak Utánad?!... Miért hagyta

őket szentségek nélkül meghalni?... Miért kell hófehér, jámbor lelkeknek heteken, éveken át szentáldozás nélkül feküdni és szenvedni a betegágyban, minden vigasztalás nélkül, amikor Te vagy a Megbocsátás és az Irgalmak Atyja! Aztán arról se hagyj kétséget nekünk, forró és egyetlen Szerelmünk, hogy mi lett azokból a szent Ostyákból, melyeket rablókezek eltüntettek tabernákulumaidból? Azokból, melyeket a pokol sántán haragjában elrabolt és útlatos célokra használt fel?... Mindez azért érdekel bennünket, mert nagyon szeretünk Téged, Mesterünk és Szerelmünk. A szerelmeseknek pedig nincs titkuk. Azért adj minderről felvilágosítást nekünk ezeken a szent percekben. S ha Te revelálsz nekünk mindent, akkor mi is gyakran jövünk, eléd tárjuk titkainkat, nem mintha Te azokat már nem tudnád, de így is meg akarjuk mutatni, hogy mennyire szeretünk.

Sőt tovább megyünk. Te nemcsak azt akarod, hogy gyakran látogassunk meg, hanem csókolni akarod lelkünket és szívünk szegényes kunyhójába akarsz jönni a szentáldozásban! Ezért jövünk mi naponta a Te asztalodhoz! Egész lényedet átölelő hittel és gyermeki bizalommal akarunk kebledre borulni...

Szerelmünk! Egyetlen Kincsünk! Édes Szívünk! Ezután már nem kell senkinek buzdítani bennünket, hogy gyakran jöjjünk szent látogatóra! Sietünk mi enélkül is ide! Hiszen Te kitarod felénk karjaidat és izzó lávaszíved minden pirosan égő szeretetét lezaporozod reánk! S mi az adoráció és a szentáldozás termékeny csendjében mindig gazdagodunk. Boldoggá leszünk! S mivel szent erőket forrósítottál az életünkbe, újra és újra visszakíváncsozunk ezután ide, már csak azért is, hogy kemény helytállással tudjuk megállni a sarat az Élet porondján és diadalmasan harcolni végig egy életet! Olyan boldogító érzés jönnek lenni, s hogy mi jók lehessünk, azért vérrel és verejtékkel frott illusztrációja a Te életed a Te szeretetednek! Helyettünk is szenvedtél, s nekünk a Te nagy keresztedből csak kis szilánk jut, ez is egy ok, hogy lelkünket melegsívű érzések méhezik be. Aranyösszívű vagy Te Urunk; tudod, hogy dinamikus vágy bennünk a Boldogság akarása, s Te azért vagy itt, hogy boldogokká tégy bennünket, egészen addig, míg a halálban el nem érjük az örök örömök nagykörtségét Tebenned, Krisztusban...

P. Fenyvessy Jeromos O. P.

A hála szavai.

Márciusi oltáregyesületi kiállításunk ajándéktárgyai már mindenhová megérkeztek. Ahova beállítottak a postások az értékes csomagokkal, mindenütt boldog arcok fogadták őket: íme megérkezett a Központ adománya, még hozzá milyen szép és gazdag ebben a háborús időben. Sok-sok értékes felszerelési tárggyal gazdagodtak a leltárak, kevesbedett a lelkipásztorok gondja, hálás köszönetre nyíltak az ajkak. Ime hallgassuk csak, hogyan nyilatkoznak meg a hálás szívek:

Engedjék meg, hogy szódói híveim nevében hálás köszönetet mondjak az értékes ajándékért, melyben az Oltáregylet elnöksége a szegény, imént épült kápolnát részesítette. Mindig hálával fogunk gondolni az Oltáregyletre, mely lehetővé tette, hogy a kápolna tulajdonát képező helyben minden szentmisében, mely ott mondatik, a szentségi Jézus vére folyjon...

Sáro.

Simon Rezső h. plébános.

Amikor szívünk kicsorduló szeretetével és hálájával jelentjük, hogy a sárszentágotai egyházközség részére juttatott zöld kazulát és fekete palástot a mai napon megkaptuk, kérjük az oltáriszentségi Úr Jézust, szent Szívéből árásson

sok-sok áldást és kegyelmet mindazokra, akik számunkra lehetővé tették a szent dolgokhoz való hozzájutást.

Sárszentágota.

Kemény lelkész.

... leghálásabb köszönetet mondok adományukért. Az ajándék a legjobbkor érkezett, mindjárt használatba is vettük, közel 500 áldozónk volt. Amikor kivittem a hívekhez és szentbeszéd előtt tudomásukra hoztam a Központi Oltáregylet nagylelkű ajándékának megérkezését, nagy öröm és boldogság töltötte el lelküket...

Lenti.

Varga Lajos káplán.

... A csomag felbontásakor meglepetve láttam, hogy a mélyen tisztelt Oltáregylet milyen szép dolgokat küldött szegény templomunk részére. Igen hálásan köszönöm meg ezúton is és ígérem, a szentmiséimben is hálásan megemlékezek...

Ófehértó.

Pálos Antal plébános.

... A szentségi Jézus fizesse meg áldozatukat. Az ajándék éppen jókor jött. Március 19-től 26-ig misszió volt községünkben. A közös családi áldozáskor már az új cibóriumból adtam a megtisztult lelkeknek az Élet Kenyerét...

Tardos.

Palotai István pléb.-h.

... Hálás köszönet a küldött szép adományért, melynek mindjárt a rákövetkező napon nagy hasznát vettük, mikor a tanyavilágban kétfelé is kellett szentmisét mondanunk.

Csongrád.

P. Jenei Jenő ferencrendi házfi., plébános.

A három darab ajándéktárgyról az elismervényt nagy tisztelettel mellékelem. Úgy vélem, hogy hálámnak kifejezésére legtalálhatóbb szavak: Isten fizesse meg! Ákosfalva.

Csányi Kálmán plébános.

... A jó Isten áldja meg Önöket ezen cselekedetükért. A miseruha és cibórium nagyon kellett már s a legjobbkor érkezett.

Darány.

Pék János lelkész.

Hálás köszönetet mondok a Központi Oltáregyletnek azért az áldozatos jószágért, hogy kis templomom oltárát oly bőségesen megajándékozni kegyesek voltak. Úgy magam, mint hívő seregem hálaimája száll a jó Istenhez, hogy áldja meg az én jótevőimet.

Magyarderzsa.

Kosztay Miklós görög-kat. plébános.

Meghatott lélekkel mondok köszönetet híveim, de talán azt is írhatom, a nálunk is lakozó szentségi Jézus nevében is a küldött drága ajándéktárgyakért. Le sem tudom írni, mit éreztem, mikor megkaptam... A gyönyörű ajándéktárgyakat még elrejtve tartom. Megbocsátja az Úr Jézus, hogy néhány napig még szent Testét abban a szomorú valamiben tartom amire eddig rá voltunk utalva. Nagypénteken a szentsírnál akarom először az új cibóriumban kitenni az Oltáriszentséget, akkor fogom először használni az új füstölőt, a fényes felon pedig húsvéti öröm lesz... Hiszem, hogy híveim ezután még nagyobb buzgósággal fognak résztvenni az Oltáregylet életében, hiszen látják, hogy a Központ előtt nemcsak sokszor elszavalt szó — mint hány, még katolikus egyesületben is — az egyesület nemes szent programja, hanem élőnél élőbb valóság.

Balkány.

Lőrinczy Zoltán gör. kat. lelkész.

Csak néhány reflexiót nyújtottunk a hála megnyilatkozásaiból. De ha az összes hálálkodást le akarnók közölni, külön számot kellene megjelentetnünk. Szolgáljon ez a tény igazolásul, hogy Oltáregységeinknek nagy létjogosultsága és hivatása van. De legyen biztatás a jövőre is, hogy szent buzgósággal fogjuk folytatni a megkezdett munkát Urunk megdicsőítéseért és a lelkekért! K. I.

Engeszteljük Szűz Mária szeplőtelen szívét!

3. szombat.

(Folytatás és vége.)

«Akit érettünk tövissel megkoronáztak!»

A «tövis» tulajdonképpen csak RÁADÁS volt!... JÉZUSNAK, — a farizeusok és a pribékek szerinti bizonytalan kilétű «messiásnak» — csak EZ a véres korona járt ki. A hivatlan koronázók nem gondoltak arra, hogy a földi koronák közül egységyedül EZ a véres, tövises korona az, melynek abszolút értéke volt és marad ODAÁT is.

Mondom a tizedet s morzsolom e titkot: «Akit érettünk tövissel megkoronáztak!»... és ez a Korona mindjobban rokonszenvesebbé lesz. Megbírom szólítani, így: *Üdvözöllek fakósárga, hegyestövisű korona!... történeted előttem csak attól a perctől számít, melyben egy ismeretlen zsidónak eszébe ötlött főnhatóságod és letördelt; óvatosan körbecsavart s kúrjogva rányomott az Úr fejére, és mikor nyomodban vér tört elő, és folyt végig a legszentebb Testen, a pribékek «boldogan» Rád kacagtak!...*

Nem, nem volt jogos a kacagásuk, de a «boldogságuk» igen!... Erre, sajnos, akkor ők nem gondoltak. Senki sem gondolt. Pedig ahhoz, hogy ők is, mi is megváltottak lehessünk, kellett ez a szúrós tövis és a nyomukban kibuggyant isteni vércseppek.

Tehát üdvözlégy üdvünket jelképező Töviskorona!

Olyanná vágyom válni, mint az érettünk tövissel megkoronázott Jézus!

4. szombat.

«Aki érettünk a keresztet hordozta!»

A keresztet vivő JÉZUS!... Felejthetetlen kép. Mindig megtámaszt, megvigasztal s egyben megszégyenít...

Az agyongyötört, töviskoronázott Názareti megpillantja a «szégyen Fáját». Megkorbaécsolt, véres Teste új erőre kap s TISZTELETTTEL térdre rogy előtte... A körülállók egy pillanatra kővé válnak. Ki ez, mi ez?... «ISTEN» ez az ember, vagy a legszörnyűbb komédiás?... Percek múlva függni fog; rettenetes kínok között fog ide-odarángatni ezen a fán, várva a legborzalmasabb halált, s mégis, halálra vált sápadt arccal, harmóniát sugározva kiáltja a frissen ácsolt, mázsás-súlyú fa felé: AVE CRUX!... Üdvözöllek KERESZT!... Azután közel-kúszik hozzá, — és átöleli ezt a különös «halottaságot». Megdöbbenő percek!... De hamar akadnak, akik felocsudnak és ezek dühösen rántják fel JÉZUST, és az Úr vidáman fokozza erejét, mert hóhérai nem tértek meg, tehát nem fosztották meg boldogsága tárgyától, sőt, remegő vállára fektetik a nehéz Fát, hogy — akaratukon kívül is — sietessék a nagy, a szent, az egyetemes emberi megváltás művét.

Mondom a tizedet s morzsolom e titkot: «Aki érettünk a keresztet hordozta!»... Ó, JÉZUSOM, bűnbánóan köszönöm, hogy keresztet hordoztál, elestél, felálltál, tovább vonzódtál és ezzel megváltottál és példát mutattál! Olyanná vágyom válni, mint az érettünk keresztet hordozó Jézus!

«Akit érettünk keresztre feszítettek!»

BETELJESEDETT!... Hatalmas gondolat. Ó, nem is gondolat, hanem tény. Mi is teljesedett be?... Az Atya akarata!... Ki teljesítette ezt a legszentebb akaratot?... A «FIÚ»!... Ki ez a «fiú»?... ISTEN!... Nem isteni Ember vagy emberi Isten, hanem VALÓSÁGOS ISTEN ÉS VALÓSÁGOS EMBER!... Aki az előbbi volta miatt bírta áldozatával *kiengesztelni* az általunk mélyen megsértett ISTENT, és az utóbbi volta miatt bírt emberi módon *szenvedni* érettünk. Ó, melyik bűnös halálos szenvedése hasonlítható össze a FIÚÉVAL?... Hiszen mi emberek csak a magunk bűnei miatt szenvedünk, de Ő minden ember bűnéért akart szenvedni, és szenvedett is. Kőszív az, mely e jó-téteményen meg nem indul. Ez a vállalás, a végigkitartás és a jó végrehajtás teljesedett be a Golgotán. Az agonizáló Úr ereje utolsó megfeszítésével ezt a tökéletes beteljesedést jelentette — ország-világ előtt — az Ég felé: **Consummatum est!**... vagyis: **Beteljesedett!**... Mindent beteljesítettem, amit vállaltam.

Mondom a tizedet s morzsolom e titkot: «Akit érettünk keresztre feszítettek!»... Ó, JÉZUSOM, még mindig nem bírom érdemed szerint megköszönni a reámnézve is sorsdöntő keresztvállalásodat. Arról, hogy megháláljam, talán bűnös fejem már le is késett, — de úgy érzem, még van időm arra, hogy az én bűnhődésem «*consummatum est*»-je megközelítse a tökéletest. Nem vagyok méltó arra, hogy szellő előtt, falombok előtt, fűvek és bokrok előtt, madarak szeme láttára szakadjon ki testbörtönéből szegény LELKEM, de, ha magam elé teszem golgotai Keresztet és mását, akkor is roppant nagy vágy fog el a Te «*consummatum est*»-ed iránt!... De ez előtt a kis keresztem előtt lakatlanság uralkodik. Csak az én bánatos LELKEM él mellette. Keresem, hogy ne legyek egyedül, a kesergő Anyát, a bűnbánó Magdolnát, a boldog Apostolt, azt a kis csapatot, mely a hűség örök mintájául szolgál azóta a Világnak, de nem lelem. Ketten vagyunk, Uram. És állandóan ketten maradunk. Te, a Keresztrefeszített, és én, akiért — többek között — szenvedned kellett. Mennél buzgóbban morzsolom e titkot, annál jobban vonz a Te csodálatos «*consummatum est*»-ed CSENDJE, de tökéletlenségem miatt a Keresztfa mennyei és földi csendjének csak a pereméig bírom, azután le kell vennem pillantásomat Rólad; összecsuclok s jó, ha könnyezni bírok Miattad, miattam. Úgy el bírom ilyenkor szívből mondani, hogy: «NEM VAGYOK MÉLTÓ, HOGY HAJLEKOMBA JÖJJ»... pedig hogy vágyom oda; hogy vágyom megszentülni, hogy halálom óráján bizvást mondhasam: «BETELJESEDETT!»... JÉZUSOM, mióta visszatértem Hozzád mindent beteljesítettem, amit magamra vállaltam. Egyetlen szenvedést sem akartam letörlesztetlenül átvinni a Te Országod «előszobájába». Ó, add, hogy majd a halottaságom körüli «csend» **rokona** legyen Keresztfád csendjének. Vagyis jó csend, szent csend, bizodalmas csend legyen. Add, hogy mikor a halál majd eligazítja testem eltorzult formáit, ne taszítódjanak, hanem *alakuljanak át* a körülöttem állók és úgy imádkozzanak szárandó, de már Hozzád útban lévő LELKEMÉRT, mint még soha életükben; és rajtam okulva rohanva vágyódjanak a Te országodba, melybe az út — mindenki számára — az EGYÉNI golgotán vezet keresztül...

Olyanná vágyom válni, mint az érettünk keresztfeszített Jézus!

Ó, MÁRIA segíts! Ó, MÁRIA segíts!
Te segíts rajtunk szent szűz MÁRIA,
Egyedül Te vagy szeplőtlenül az Égből való.

Te légy bennünket égbe vivő;
Te kalauzolj idelel és majdan odafenn is.
Amen!
Anonymus.

«Bocsásd meg a mi vétkeinket!»

Jóságos mennyei Atyánk előtt semmi sem olyan visszataszító, mint a bűn. Bűnnel, vagy amint mondani szoktuk, vétkekkel nem lehetünk számára tetszetősök. Hiszen a véték hadüzenet az Istennek, kikapcsolódás a kegyelem áramköréből. Ha tehát Istenünk elé akarunk járulni, száműzni kell magunkból a vétkeket. Olyan a véték, mint valami mesterséges hegy, mely elveszi a kilátást az Istenhez. Mivel magunk vagyunk okai ennek az akadálnak, nekünk kell azt eltávolítani. Tehát a Miatyánk szavait nem úgy kell értelmeznünk, hogy majd az Isten nélkülünk egyszerűen leveszi rólunk a bűn súlyát. Nekünk kell először számot vetnünk önmagunkkal, be kell látnunk a véték kihívó voltát és őszinte bánattal le kell magunkban dönteni ezt az akadályt.

Ha komoly elhatározással szakítunk a vétkekkel és kegyelmi életet akarunk élni, Isten felfigyel törekvésünkre. De szükséges, hogy őt is bekapcsoljuk a bűn elleni felszabadító harcunkba, mert nélküle nincs bűnbocsánat. A mi bűnbánatunk az első lépés, melyet az Isten megbocsátó irgalma követ. Ezt az isten bekapcsolódást azonban kérnünk kell. Még pedig nem ötletszerűen, a hangulatra bízva magunkat, hanem rendszeresen, naponta, sőt egy napon is annyiszor, ahányszor lelkünk nagy csatáját vívja a vétkekkel. Üdvöztünk ezért hangsúlyozza az Atya megbocsátó irgalmát a legszebb imádságban. Mi ugyan csak kérni szeretnénk sok mindent, legtöbbször ideigtartó javakat, de mindennek elnyerése elképzelhetetlen a véték állapotában. Állandó figyelmeztetések akarnak lenni a fenti szavak: *Ember, vétkeid eltörlése nélkül nem várhatod Isten áldását.*

De a fenti szavak egyúttal kijózanítóak is azok számára, akik fenn hangoztatják, hogy nincs bűn, hogy a bűn csak a jámborkodó lelkek találmánya, akik gátat akarnak vetni az általános emberi vágyak kielégítése elé. Hirdetik, hogy amit az ember jónak lát, vagy kíván, az mind jogos és nem tilos. E szerencsétlenek elfeledik, hogy pl. a tízparancsolat törvényei annyira természetes törvények, hogy áthágásuk nemcsak az Istent sérti meg, hanem az emberiség boldogságát is veszélyezteti. Bizony van bűn és hogy mennyire kell ellene küzdeni nemcsak az egyénnek, hanem a társadalomnak is, azt éppen napjainkban láthatjuk. Isten maga a bizonyágtevője, hogy a véték létező valami és a tőle való megszabadulás a boldogulás előfeltétele.

Ezért valahányszor a szentáldozáshoz járulunk és a kegyelmi élet alapjait építgetjük, szent bizalommal imádkozzuk az Úr Jézus által tanult fenséges szavakat: Atyánk bocsásd meg a vétkeinket! Így lesz a mi életünk eredményes szabadságharc a véték ellen és bizalomteljes várása a megbocsátó atyai szeretetnek. K.I.

A kőszegi Oltáregyesület idén ünnepli fennállásának 30 éves jubileumát. 1914 február 24-én alakult meg a nagyemlékű néhai Bárdos Remig, akkori bencés gimn. igazgató szervezésével. Az elmúlt harminc év buzgó tevékenységről számol be. Az első világháború idején az oltáregyleti munkán kívül szociális tevékenységet is fejtenek ki a buzgó tagok a hadtávonultak hozzátartozóinak, majd a hadi-árváknak a segélyezésével. Eddig 12 kőszegi és 18 vidéki templomot, illetve kápolnát segélyezett 727 drb új egyházi ruha és felszerelés juttatásával, valamint sok felszerelés javításával. A buzgó Oltáregyesület élén jelenleg *Saly Arnulf O. S. B.* gimn. igazgató és *Szirt Ilona* elnöknő állanak, akik nagy ügybuzgósággal irányítják tovább a nemes munkálkodást. Központunk kívánja, hogy szentségi Jézusunk áldása és mindannyiunk imája kísérje jövő tevékenységüket is.

Május havára meghirdetett kongregációs lelkigyakorlatunk a résztvevők megjelenésének akadályoztatása miatt egyenlőre elmarad.

Örökimádás-templomunkban május havában minden este 1/46-kor szentbeszéd lesz a litánia előtt a Boldogságos Szűz Mária tiszteletére.

A Katolikus Diákotthon Mozgalom terve a nehéz idők között is biztosan halad a megvalósulás felé. Eddig közel öt és fél millió pengőt eredményezett a gyűjtés. De legalább még öt milliót kellene összehoznunk, hogy számarányunkhoz mértén mindenki kivegye a részét. A befolyt összegeket a bizottság értékálló dolgokba fektette és bízunk benne, hogy a nov. 15-ig engedélyezett második gyűjtési akció még összehozza a kívánt összeget. Minden küldemény e címre küldendő : Katolikus Diákotthon Mozgalom Budapest, IV., Ferenciek-tere 7.

A Magyar Kat. Nőegyesületek Országos Szövetsége ezúton is kéri az oltáregyesületek tagjait, hogy a bombakárosultak felkarolása érdekében szeretetszolgálatra jelentkezzenek az egyesület címén: IV., Veres Pálné-u. 9. (Telefon : 187-007.)

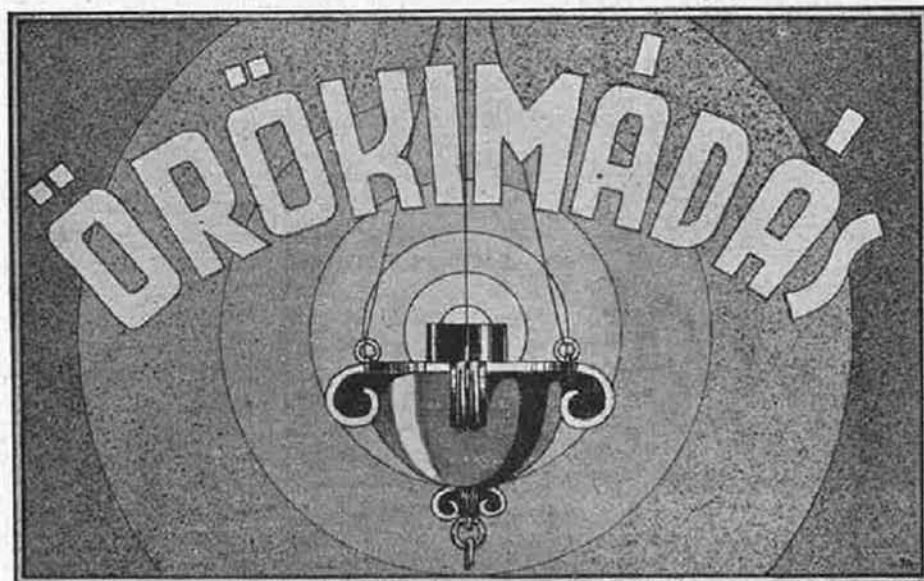
«Gyermekszívvel engeszteljük Jézust» című, ifjúság számára készült ájtatosságunk már III. kiadásban jelent meg. A 20 filléres imafüzetkét Kiss István ügyv.-igazgató állította össze. A nehéz időkben vegyük és osszuk szét az ifjúság között, hogy ők is engeszteljenek. Megrendelhető Központunkban Bpest, IX., Üllői-út 77. szám.

VATÉLJES • BÜCSÜK

Május 4-én (első csütörtök), május 5-én (első péntek), az egyéni imádási óra napján és egy tetszésszerinti napon.

(Egyházhatósági engedéllyel.)

Felelős szerkesztő : KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó : Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős : ifj. Kohl Ferenc.

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám : 19.166. Előfizetési ára 3 P, példányonként 30 fillér.

Isten országának kenyere.

Minden ország népének meg van a sajátos kenyere. A tipikus hazai föld valami különös zamatot tartogat magában, melyet belesugároz a magasba szökkenő búzakarász minden magocskájába. Csak a Mindenható tudja, hogy ezt a különleges zamatot miért érzi meg nemcsak az ajkunk, hanem a szívünk is. A hazai kenyér látása még oly komoly ábrázatunkat is mosolyra deríti és szívünk táján valami szóval ki nem mondható szent érzés suhan át. Az imádságunkba is belefoglalt kenyér szent jelképe a szülői ház gondoskodó szeretetének.

Örök hazánknak, a mennyországnak is van sajátos szent kenyere, az Eucharisztia. Földi kenyérből lényegül át égi kenyérré. Ki tudja honnan indult el a búzaszem, melyből liszt, majd a legszentebb kenyér születik meg oltárainkon. Csak azt tudjuk, hogy az átváltoztatás szent percében élő és éltető kenyérré magasztosul. Kenyérré, melynek ízét és zamatát már nem emberi ízű szervünk, hanem lelkünk érzi meg. De nem is akármilyen, hanem csak az istenfelő emberé.

Eucharisziánk égi zamatát csak a «lélek» embere érzi meg. Felfedezi benne Isten országának csodás szépségeit. E szépségeket Isten elrejtette és féltve tartogatja azok számára, akik őt szeretik. «Hálát adok neked Atyám! mennynek és földnek Ura! hogy elrejtetted ezeket a bölcsesektől és okosaktól és kinyilatkoztattad a kisdedeknek» (Mt. 11, 25.) — mondja az Üdvözítő. Ezzel is hangsúlyozni kívánja, hogy az ártatlan gyermekded lelkeknek tartotta fenn az égi örömek és igazságok teljes élvezését. A lélek embere ezért kiváltságos Isten előtt, amiért is «Élteti őt az élet és értelem kenyérével...» (Sirák fia 15, 3.) A «lélek» embere benső

világának rendezettsége miatt magasabb látókörből szemléli a földi eseményeket is. Erre pedig azért képes, mert eledele a «mennyei kenyér». *Mens impletur gratia*, bensőnk kegyelemmel telítődik — imádkozza az áldoztató pap és ez boldogító figyelmeztetés az áldozó embernek. Elindul napi munkájára, lelke bevetésre kerül a kikerülhetetlen harcokba, de ott a vigasz, hogy nem áll elhagyatottan. Nézzük csak mily erősen állanak helyt a «lélek» emberei s milyen roskadozóvá válnak az erőseknek vélt «földies» emberek.

Lelkünk birodalma kicsinyben az Isten országa, illetve azzá kell tennünk. Ez pedig csak az Eucharisztia által lehetséges. Szentáldozásaink egy-egy követ jelentenek e nagy ország felépítéséhez. Minél több, minél értékesebb szentáldozás, annál felségesebb lesz lelkünk épülő Isten országa. «Isten országa bennetek vagy» (Lk. 17, 21.) — mondja Jézusunk és ezt fáradságos munkával lehet csak felépíteni. Építő munkánk záróköve lesz az az utolsó szentáldozás, mikor búcsú-zunk ettől a földi országtól, hogy odaát felébredjünk az Isten országában. Ott már nem mozog idegenül az, aki földi életében a «legszenzibb kenyér» buzgó élvezője volt. Van tehát lelki értelemben is kenyérprobléma. Nekünk nem mellékes, hogy van-e «égi kenyérünk», vagy nincs. Lételemzés számunkra. Ha a családban kifogy a kenyér és fájdalmas szanakozással jelenti be a családfő a kenyér hiányát, a család minden tagja csaknem megsemmisülve érzi magát. Már kenyérünk sincs! — suttogják vészjóslóan és elhal az öröm a szívekben. Legnagyobb tragédiánk volna, ha a tabernákulum «Betlehemje», kenyérháza egy napon kifosztva, örökké üresen meredne elénk. Nem Uram! csak ezt ne! Mi a júniusi eucharisztikus hónapban azért fogunk buzgón, gyakran áldozni, hogy «Isten országának kenyere» soha ki ne fogyjon és tömegek induljanak el általa a lélek Isten-országának építésére.

Kiss István.

Prohászka püspök úrnapi körmenete.

Prohászka püspök idejében székesfehérvárinak lenni azt a felemelő kiváltságot jelentette, hogy ő nyújtotta nekünk első szentáldozásra az Élet Kenyerét, ő erősített meg bennünket a bérmlás szentségében, ő adta át az oltáregyleti s a kongregációs érmet az avatáskor, iskoláinkban ő ellenőrizte tanulmányainkat, hittanvizsgáinkon ő elnökölt, húsvéti lelkigyakorlatainkat ő tartotta s az ő szentbeszédeit hallgattuk a vasárnapi nagymisékben. Hallgattuk! Istenem, de hányszor a székesegyházban! Hányszor figyeltük lélegzetvisszafojtva, mikor áll meg kocsija a nagy templom előtt, aztán végigvonult köztünk hermelinpalástjában sugárzó alázattal áldást osztva, — udvari papjai a szószék ajtajához kísérték, ezüst tálcát nyújtottak feléje, amire ő szent előkelőséggel rátette püspöki keztyűjét, majd átnyújtotta papjainak pásztorbotját, püspöksüvegét s így ment fel a szószékre, ahonnan csuromvizesen jött le, miután a lelkesedéstől és meggyőződéstől túlfűtött hangon agyonverdeste magán a miseruhát.

S azok a nagymisék! Mikor a boltívek áhítatos csendjébe mint gerlebugás beleszólt a püspöki hang: Pax vobis! És mikor a zsúfolt templomban felzúgott áldozáskor a sokaság ajkán az ének: «Imádunk Szent Ostya, drágalatos manna!» Mily jó volt akkor a néptömeg között állni, valahol a templom közepén, ahol mozdulni sem lehetett s érezni az Anyaszentegyházhoz tartozást: «Szent ház, nagy ház, fölséges ház, apostoli ház». (Prohászka O.)

És azok a szentbeszédek! Egyik év Szilveszter napján, mikor nagyon vészes felhők borultak a magyar égboltra s megint ott szorongtunk vigasztalva Prohászka püspök szószéke alatt és vártuk, mit mond most majd a szónokok királya, akkor ő, miután megemlést, hogy az erdélyi betöréskor egy kis erdélyi

leányka, midőn a menekültek vonatán volt már künn a pályaudvaron, a vonat indulása előtt észbe jutott, hogy a kanári madarat ott felejtette a lakásban s hazafutott érte, akkor ezek a sejtelmes szavak hangzottak el főpásztori ajkáról: «Sőtét az ég, ki tudja mi lesz velünk, de feszítsétek ki lelketek vitorláját, aztán előre a csillagtalan éjben, — rosszabb sorsunk nem lehet, legfeljebb elpusztulunk, de azt a kanári madarat, a Szentlélek szavát, ne hagyjátok elnémulni lelketekben.» — Prohászka püspök minden alkalmat megragadott, hogy tanítson. Megtörtént, hogy váratlanul beállított a Ferenc József Nőnevelő Intézetbe (szatmári irgalmasnővérek zárdája), ahol nekünk növendékeknek és hittanismétlési óránk volt — előkészület a hittanórára. A nővér, aki velünk volt, rémületében piros lett, mint a vér, mi leányok pedig fehérek, mint a fal. Mikor megtudta a püspök, hogy a vigilia-böjtöket tanuljuk, remek kis oktatást adott az öskeresztények virrasztásairól, amelyekből ezek a böjtök kialakultak.

De fehérvárinak lenni akkor mást is jelentett! Jelentette azt az ünnepi élményt, hogy Prohászka a városnak majd egyik, majd másik részén látta feltűnni apostoli útjain, hol a vasúti állomáshoz vezető Deák Ferenc-utcán, amint Pestre jött fel konferenciáit megtartani, hol a Széchenyi-utcai akácfák alatt, ahol ő Szent István szellemét kutatta, vagy a sárpentelei országúton, vagy a sóstó nádasai előtt állni, ahol megnézte, hogy «mekkora mélység egy üres madárfészek.» (Prohászka O.) A kommunizmus alatt történt, hogy a földműves nép nem szállította lakáshoz a tejet, hanem aki venni akart, érte kellett menni. Esténként tehát tejeskannával a kezében megindult a fél város a «tej-út»-ra, amint ezt a kirándulásunkat elneveztük. Mikor egyik nap magam is erre az útra indultam, öreg házunk kapualjában egy magas alak áll meg előttem s kezét az enyémre téve azt kérde: «Mondd csak kisleánykám, hol lakik F. ügyvéd, őt jöttem meglátogatni.» Fel-nézek s íme Prohászka püspök áll előttem, — a nagy tisztelettől, ami jelenlétében elfogott, alig tudtam a lakáshoz való feljáratot megmutatni neki. Az öreg ügyvéd súlyos beteg volt s Prohászka tömérdek elfoglaltsága mellett tudott időt szakítani látogatására. Sőt nemcsak beteglátogatásra! Mikor egy vasúti főfelügyelő özvegyét, ki régi gyónója volt, súlyos betegségében meglátogatta, a beteg elpanasz-kodta a püspöknek, mennyire fáj neki, hogy betegsége miatt nem hallgathatja a másnapi szentbeszédét, amit Prohászka püspök a felsővárosi templom védőszentjének ünnepén tartott, akkor a püspök leült a beteg ágya mellé s elmondta neki az egész másnapi szentbeszédét. Mikor aztán a beteg megköszönte a püspöki kegyet naivul megemlést neki, hogy egyik ismerősét, egy péknek a feleségét bízta meg, jól jegyezze meg s mondja el neki, mit prédikált a püspök úr, akkor Prohászka finom évődéssel azt mondta a betegnek: «Aztán majd ha a pékne valamit kihagy a beszédemből, csak javítsa ki neki!» Aki hallgatta Prohászka püspök beszédeit, az tudja igazán, mit és mennyit lehetett az ő hatalmas gondolatmenetéből megjegyezni.

Azonban fehérvárinak lenni jelentette még azt is, hogy már 13–14 éves korunktól Prohászka dolgozatait, könyveit olvastuk, tanulmányoztuk s mialatt idefenn a fővárosi leányifjúság a «Milliók regénytárán» nevelődött, addig mi szüntelenül törtük, gyúrtuk magunkat bele Prohászka püspök kultúrájába, szellemébe, világnézetébe, lelkiségébe. Innét volt, hogy lelkiekben hihetetlenül kifinomodtunk, igényesek lettünk, mindenki más e téren keveset tudott nyújtani nekünk s ha át is tanulmányoztunk egyéb lelki könyveket, az az utóérzésünk maradt utána, hogy gyenge dolgot olvastunk.

Vége fehérvárinak lenni jelentette minden esztendőben átélni Prohászka püspök úrnapi körmeneteit. Úrnapi volt Prohászka legnagyobb ünnepe: «Jézus az Oltárszentségben az Egyház gyöngye, lelkem panaszával és reményeivel hozzánöttem, hát hogyne volna kincsem» — így jellemzi ezt a napot ő. A Ferenc

József-intézet kis bennlakó növendékei végezték a virághintést a körmeneten s erre a napra hetekig tartó próbákkal készülődtek. Kezükben egyforma virágkosarakkal haladt a szentség előtt ez a kis fehér sereg, közvetlenül két leánya hintett mindig a Sanctissimum előtt s nagyon szép, nagyon bensőséges jelenet volt, amikor időközönként váltogatták egymást; ilyenkor négy leánya kéttérdreborulva üdvözölte az Oltáriszentséget. És ott a mennyezet alatt haladt az a csupalelek-ember és vitte kezében azt, Akinek «az aranyos hullámú búzaföldek szűzfehér eleven lisztjére s a nevető szőlőgerezdek kristályos, nemes nedvére esett szentséges választása». (Prohászka O.) Vitte az Urat, de hogyan? «Önmagamát elfeledve akarok a legszentebb Oltáriszentség előtt imádkozva leborulni.» (P. O.) Igen, egy nagy-nagy leborulás volt Prohászka püspök egész úrnap körmenete s egy nagy önátadása, önfelajánlása és önfeledése egész lényének: «és lelkem beléd horgonyoz kitéphetetlenül: „akinek füle van, hallja meg”, zengted végig évezredek bolthajtásain és szavadat erősítve visszhangozzák a századok!» Vajjon meglátta megérezte-e Prohászka püspök mint kutattuk a Szentség mögött az ő arkifejlesztését, mint figyeltük minden mozdulatát, mit érezhetett, mit doboghatott az ő nagy szíve Urának, Istenének, mily gondolatok lehettek lezárt szemei, nemes homloka mögött, amint kissé oldalra hajtott fejjel vitte a Legszenetebbet: «alázat kell belénk a nagy Isten közelében», — ezt fejezte ki akkor Prohászka püspök egész magatartása. Kezét szorosan összekulcsolta a virágfüzérrel övezett szentségtartó körül: «mintha vadrózsa-koszorút kötnénk az Oltáriszentség aranyos tartóira, virágos tövist s tövises virágot.» (P. O.)

Mikor a Szentséggel a menet visszatért a székesegyházba, a közönséget akik a körmeneten résztvettek nem engedték be a templomba, attól tartva, hogy túlszűfoltosság lesz, a közönség azonban a nagy melegtől és fáradtságtól kimerülve egyáltalán nem törte magát, hogy visszakísérje Urát, Istenét a templomba s így aztán üres istenháza várta a nagy Királyt. Egyik alkalommal besurrantam a rendőrkordon mögött a székesegyházba, láttam, hogy a szentélyben már felsorakozott a fehérruhás leánykák csapata, akik előre siettek s a kispapok padjai előtt térdeltek egymással szemben két sorban. Gyönyörű volt az Úr Jézus bevonulása a templomba, — a sok-sok fehérkaringes kispap, a csengetyűk szava, a lobogó gyertyák a kísérő papság, a kórus az «O Salutaris Hostiát» énekelte s a baldachin alatt jött Prohászka püspök, jött az ő szeretett Istenével: «nemcsak az evangélium betűiben, nem, most elevenen áll előttem ragyogó fönségében, a fehérköntösű, aranyfürtű Krisztus, a szépségek, a szentségek, a tisztaságok fejedelme s én földbemélyedő saruját csókolom...» (P. O.) Mikor a püspök az Oltáriszentséggel a szentélyhez ért, akkor a fehérruhás leánykák mind egy ütemre kosarukból egyetlen mozdulattal kiöntötték a tömérdek rózsaszirmot a szentség elé, a szentély egy virágtenger lett s a püspök lába egészen elsüllyedt a virágzónyegbe. Prohászka letette a Szentséget az oltárra s papjaival térdreborult, az ének- és zenekar pedig a Te Deumot zengte: «Forró ez a nap, nem a napsugártól, hanem az áhítattól, illatos nem a mezők virágitól, hanem a szívek fakadásától.» (P. O.)

Szentségeltétel után Prohászka püspök letette magáról miseruháit, mialatt papsága végigtérdeelve a hajóban várta áldását. A püspök szent hódolattal térdre-hajtott a tabernákulum előtt s aztán jött oly összegyűjtöttséggel, mint «aki könnyeivel áztatta az oltárt, aki víziókkal járt a Táboron, aki az Urat várta és kívánta mindig és aki sohasem szokta meg a Legnagyobbat, Aki oly közel állt hozzá» — így osztva áldását a papságra. Ilyen volt az a nap «amikor ünnepelt a szeretetünk s a szeretet szava, accentusa, éneke visszhangzott az Oltáriszentségben.» (P. O.)

Hoffer Ilona r. k. hitoktató.

«Boldogok, akik éheznek és szomjúhozzák az igazságot...»

(Gondolatok Kánter Károly életéből.)

Minden nemesre törekvő egyén, még az ókor nagyjai és bölcsői is, az igazságot kereste és az igazság diadalára vágyott. De az ő igyekvésük csak tapogatózás volt a sötétben és rendszereik, valamint vallási formáik nem tudták sem fel deríteni, mégkevésbé győzelemre vinni az igazságot.

De jött Krisztus és világosan kimondotta: «En vagyok az út, az igazság és az élet». Majd másutt: «Aki utánam jár, nem jár sötétségben». Boldogok vagyunk mi, akik szomjúhozzuk az igazságot, mert nem kell keresgelnünk, itt él köztünk a mi igazságunk: Krisztus. Szeretettel tárja felénk karjait, csak meg kell látnunk és magunkévá kell tennünk az ő véghetetlen bölcsességű és örök igazságát.

Boldog emlékü Kánter Károlyunk nemcsak megtalálta és átélte a krisztusi igazságokat, hanem lelkes apostola, tüzeszavú szónoka és kitartó, kemény harcosa is volt.

Papi hivatását egészen természetfeletti motívumok termelték ki lelkéből. Nem karriert akart, hanem az igazságot, Istent szolgálni. Éhezte és szomjúhozta az igazságot. Gyenge egészsége már pályája kezdetén mutatkozott, de ez nemhogy visszaríasztotta volna a papiélet nehéz áldozataitól, hanem még forróbb vágyat ébresztett benne az Igazság szolgálata után.

Mikor pedig már az Úr Jézus oltárához érhetett s a szent áldozatot bemutat-hatta, buzgalma csak nőttön-nőtt, hogy diadalra vigye Krisztus igazságát! Eucharisztikus szíve a szentségi Jézus útját tartotta a legcélravezetőbbnek, hogy a lelkek az igazságot megtalálják és belőle éljenek. Ezért felvirágoztatta és áldásossá tette a központi Oltáregyesületet, hogy általa az igazságot éhezők és szomjúhozók ki-elégtíessenek.

Istennel telített lelke szinte túláradt a krisztusi szeretet és krisztusi élet boldogságától, ami egész lényéről lesugárzott. Összeszedettség, önfegyelmezett-sége, alázatossága, türelme és jósága mind a krisztusi igazságnak a gyümölcsei voltak.

Közeleti szereplésében pedig nyíltan síkra szállt a krisztusi igazságok és az Egyház ügye érdekében. Nem törődött vele, ha hitetlen kortársai gúnytárgyává akarták is tenni. Ő tudta, hogy mi a kötelessége és csak ezt tartotta szem előtt.

Azóta több évtized lepergett és az ádáz ellenfeleknek nevét sem igen tudják. Az ő neve azonban tisztelet középpontjába került mindenütt, ahol az igaz-ságért harcolnak. Ezért ő nemcsak éhezte és szomjúhozta, de diadalra is juttatta Krisztus igazságát.

Kongreganista.

MENEDÉK.

Vészben és viharban,
villámlásban, záporban
sehol, sehol menedék,
jaj! merre van a fedezék?

Körülöttünk gond, kétség,
sóhaj röppen «Segítség»
s érezzük van menedék,
itt közelben a fedezék.

Van menedék és fedelünk,
ha kilincsen van a kezünk
vihar minket szét nem tép,
ha lábunk a templomba lép.

Ott a vihar elcsitul,
a megrémült arc kisímul,
nyugodtan megpihenvén,
mint gyermek az anyja ölen.

Kolossváry Dezsőné.

Imádkozzunk és dolgozzunk papi hivatásokért!

Ringó kalásztenger hullámszik körülöttünk június havában. Sokat ígérő súlyos kalászfekék himbálózna előttünk, mintha csak beszélne és hívogatná az aratás ünnepi eseményére. Ezt látta az isteni Mester is, mikor tanítványai-val végighaladt földi hazájának mezőin. Lelke előtt nagy távlatok nyílnak meg. A kalásztenger embertömeggé változik lelki szemei előtt és hallja kérés szavát: Uram, küldj munkásokat aratásodba! Urunk körül néz kísérőin. Bizony csak kisdéd nyáj ez a nagy feladatok megoldására. Vágyakozva sóhajt fel: «Az aratás ugyan sok, de a munkás kevés, kérjétek azért az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat aratásába».

A lelki aratás munkás-problémája ma is oly időszerű, mint Urunk idejében. Tömegek várnak a lélek szolgáira. Sajnos, a mostoha idők megapasztották a munkások számát. A hivatások is nehezebben alakulnak, hiszen annyi mindentől függ a hivatás. Istenfélő család, imádságos környezet, a minimális anyagi források biztosítása, mindannyiunk imája stb. Mindmennyi komoly tényező Isten hívó kegyelme mellett is. Valljuk meg őszintén, eddig keveset, vagy talán semmit sem tettünk e tényezők mozgósítása érdekében. Szomorúan tapasztaljuk, hogy a júniusi papszenteléseken mily kevés levita fog pappá szentelődni. Itt valamit tennünk kell. A nagy idők átvészélése utáni új világ alapjainak lerakásánál nem hiányozhatnak a lélek munkásai sem. De az ő beállításuk lehetővé tételén már most kell dolgoznunk. Nézzünk körül környezetünkben, hátha találunk arra való, jószándékú ifjút, akit majd Isten hívó szavának segítségével kiszemelhetünk e szent feladatra. Elsősorban imádkozzunk jó hivatásokért, imádkozzunk már működő papjainkért. De áldozzunk is a papnevelés céljaira. Ez nem lehet csak a megyéspüspökök gondja. Valamennyiünk érdeke, hogy minél több és kiválóbb pap szolgálhassa a lelkek üdvét. Sokszor azonban az anyagiakon is múlik, mert számos esetben éppen a szegényebb és sokgyermekes családok fiai éreznek hivatást. Ezeknek felkarolása szent kötelességünk. Emeljük ki őket, tanítsuk és segítsük az oltár elé. E célt szolgálja az 1942. december 23-án kelt pápai Motu Proprio is, mely «Opus vocationum» néven elindította az apostoli mozgalmat. Szervezzük meg minden egyházmegyében és álljunk lelkes tagjai közé. (Észtergomi főegyházmegyei csoportjának székhelye Bpest, IX., Üllői-út 77. Lelkeszi hivatal.)

A SZENTATYA IMÁJA.

Téged dicsér Uram a Lelkem...	Szüntesd meg — a haragodat...
Reggel — mikor a nap kel...	Szállj az emberek szívébe!...
Tehozzád! száll este a Lelkem...	Hogy legyen ott újra béke...
Téged! dicsérlek Uram szüntelen...	Cyujtsd meg a szeretet lángját!...
Nem leszek Hozzád! soha! hűtelen...	Üzd el onnan végleg a sátánt!...
Téged! — Mindig magasztallak...	Hogy legyen a földön végre
Most is!... Szeretettel várlak!	A nemzetek között is béke!
Mutasd meg dicső Arcodat!	

Foghüty Jolán.

Gondolj gyakran a názáreti Szentcsaládra!... Három szentéletű, igaz-embert hozott benne össze a Gondviselés, akik közül egy, a Fiú — valóságos Isten volt, és a másik két fél életszentsége — együttvéve és külön-külön is — felülmuta az ószövetség és az újszövetség minden szentjéét.

Anonymus.

«Ne vigy minket a kísértetbe!...»

Földi életünk forgatagában sokszor tolnak ajkunkra a fenti szavak. Lépten-nyomon találkozunk akadályokkal, melyek ég felé vezető utunkon gátolnak bennünket. Mondhatnám azt is, hogy életünk aláaknázott harcmezőhöz hasonlít, amelyen csak a legnagyobb óvatossággal haladhatunk előre. Nem egyformák ezek az aknák, nem is ugyanaz a kéz rakta azokat utunkba. Legfőbb kísértő *rosszrahajló emberi természetünk*, melynek Isten tervei szerint jónak kellene lennie. De az eredeti bűn sebet ütött mindnyájunkra s a boldogítónak tervezett emberi természet nagyon gyakran pusztulás okozója. Kísértő lehet maga a *sátán*, mely az ember törbeejtésén keresztül akarja örökös bosszúját kitölteni az Istenen. De kísérthet *rossz szándékú felebarátunk* is, aki a gonoszlélek szolgálatában áll.

Nap-nap után ezekkel a veszedelmes kísértőkkel kell hadat viselnünk. Hol egyik, hol meg a másik tolakszik előtérbe, hogy elvégezze romboló munkáját. A jószándékú ember nem viselkedhet ezekkel szemben közömbösen. A kísértésekről tud a jó Isten is. Néha megengedi, hogy kísértésekbe kerüljünk. Ezzel próbára akar bennünket tenni, hogy tudunk-e helytállani. A bibliai Jób történetében olvassuk, hogy az Isten megengedte a sátánnak Jób megkísértését. A szenvedések özöne zúdult rá, de kitartott. Megkísértette a sátán az Úr Jézust is, mikor negyven napig böjtölt a pusztában. De isteni fölényrel verte vissza tolakodását. Szent Pál is panaszkodott a kísértő erőről, amelynek megszüntetéséért buzgón kérte az Urat. De az Úr megnyugtatta: «elég neked az én kegyelem». Tehát nekünk is számolnunk kell a kísértésekkel.

Imádságunk igazi célja tehát nem az, hogy kivételezést nyerjünk a kísértésekkel szemben, hanem az, hogy erőt nyerjünk a kísértések idején. A kísértés ki nem küszöbölhető. Sokszor talán jó, hogy általa önállóságot szerezhesünk lelki életünkben. A fegyverek is berozsdásodnak, ha nem használjuk. Akaratunk is csak úgy acélosodik és lesz éles, ha küzd a kísértések idején. A mennyország is harc árán szerezhető meg. De lehet a kísértés megbízhatóságunk elismerésének a jele is. A gyakorlott embert mindig szívesen veszik igénybe nagy események idején. Isten a kísértések tüzeiben megacélosodott embert mindig úgy tekinti, mint kipróbált harcosát, akire Isten országa mindenkor számíthat.

A kísértésekkel szemben vigasztaló a Szentírás megállapítása: «Hűséges az Isten és nem fogja megengedni, hogy crőtökön felül szenvedjétek kísértést, hanem a kísértéssel együtt a kimenekülést is megadja, hogy elviselhessétek.» (I. Kor. 10, 13.) Tehát Isten nem akarja elesésünket, ha mi magunk nem kereszük a kísértést. Illetve nem esünk el, ha kísértés idején imádsággal fordulunk Urunkhoz. «Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.» (Mt. 26, 41.) — mondja tanítványainak a szenvedésre induló Úr Jézus.

Ez legyen útmutatás számunkra is. Aki szereti az Istent, imádkozik, a parancsolatokat megtartja vagy nem kerül egyhamar kísértésbe, vagy ha oda kerül is, szilárdan fogja állani helyét.

K. I.

Az erdélyi egyházmegyei hatóság intézkedése révén az ottani plébániák és lelkészsegek területén megindul az Oltáregyesületek megszervezése és központunkba való bekapcsolása. Ennek bizonyosságául Sándor Imre püspöki helytartó úr 979-91 P tagsági alamizsnát küldött be Központunknak annak kilátásba helyezésével, hogy a szervezés munkája megindul. A szervezéssel dr. Jakab Antal püspöki titkár urat bízta meg, aki máris felvette Központunkkal az érintkezést. Örömmel köszöntjük szeretett Erdélyünket e bekapcsolódás alkalmával s kívánjuk, hogy szentségi Jézusunk tegye mindnyájunk részére gyümölcsözővé együttműködésünket.

Örökimádás-templomunkban május havában minden este 1/6 órai kezdettel szentbeszéd volt a Boldogságos Szent Szűz tiszteletére. A háborús idők ellenére is változatlan érdeklődéssel, nagy számban hallgatták a hívek szónokainkat. Szónokaink voltak: Kiss István templom-igazgató, közp. ügyv., dr. Fallenbüchl Ferenc pápai kamarás, ny. tanker. c. főig., dr. Szappanyos Béla koll. lelkész, Berkesi Mátyás hittanár, Kiszner József és Tóth József hitoktatók, Venczel Antal segédlelkészünk. «A fatimai Szent Szűz nyomában» főcímen tartották meg szónokaink beszédeiket a Szűzanya aktuális üzeneteiről. Különösen bensőséges volt a május 2-i Maria Reparatrix ünnep, mikor az ünnepélyes áldást Angelo Rotta pápai nuncius úr tartotta.

Ürnapja előtti három napon jún. 5., 6., 7-én eucharisztikus triduum lesz templomunkban. Mindegyik napon este 1/6-kor szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

A papi hivatások előmozdítása és támogatása érdekében «Opus vocationum» (Papi hivatások műve) címen bíboros Főpásztorunk 2044/1944. sz. alatt kelt magas leiratával jótékony célú mozgalmat engedélyezett, melynek irányításával Kiss István központi ügyvezetőt bízta meg. Minden hó első szombatján d. u. 3—4-ig közös imaóra lesz templomunkban a papokért és papi hivatásokért. Ugyanezen csoport adományok gyűjtésével is foglalkozik szegénysorsú papnővendékek és papnak készülő ifjak támogatására. (Érdeklődés e címen lehetséges: «Papi hivatások műve esztergomi főegyházmegyei csoportja» Budapest, IX., Üllői-út 77. Lelkészi hivatal.)

«Jézus Szíve elmékedések» címen a Keresztény Anyák Kongregációjának kiadásában aktuális kis füzet fog megjelenni Központunkban. A júniusban megjelenő füzet ára 1-20 P és kapható lesz Központunkban, IX., Üllői-út 77.

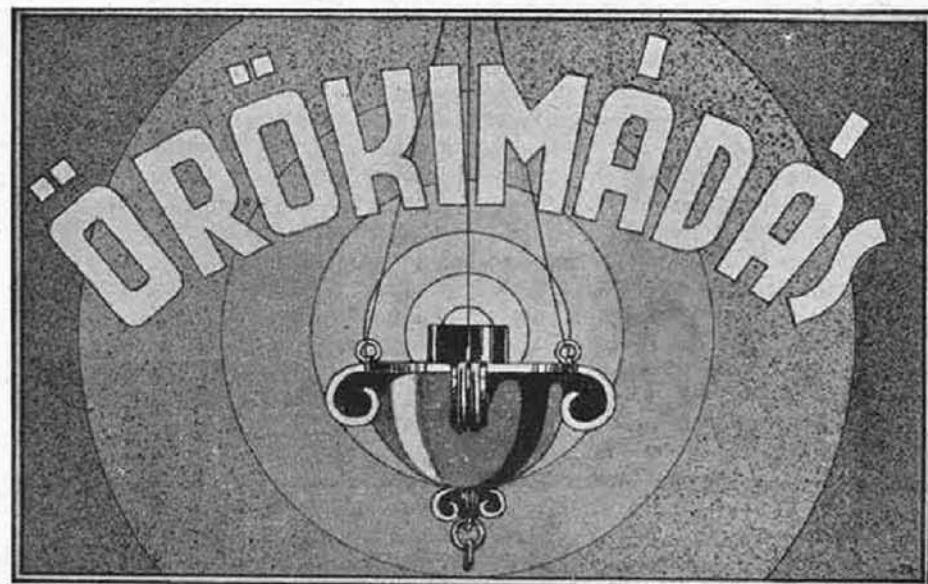
«Ő is szenvedett» címen jelent meg dr. Nádas Zoltán püspöki tanácsos legújabb könyve. Korunk aktuális szenvedés-problémáját fejt ki a szerző meggyőző erővel. Az elkerülhetetlen szenvedés és heroikus elviseléséből fakadó megdicsőülés legsikerültebb megvilágítása. Kapható: «Fráter György» Sajtószövetkezetnél Budapest, IX., Gönczy Pál-u. 2. III. 11.

VATÉLJES • BÜCSÜK

Június 1. (első csütörtök), jún. 2. (első péntek), jún. 8. (Ürnapja, vagy nyolcadának bármely napja), jún. 16. (Jézus Szíve ünnepe), jún. 17. (Szűz Mária szepl. Szíve ünnepe), jún. 24. (Keresztelő Szent János ünnepe), jún. 29. (Szent Péter és Pál ünnepe), imádási óra napja, egy tetszésszerű nap.

(Egyházhatósági engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

Hítbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám : 19.166.
Előfizetési ára 3 P, példányonként 30 fillér.

Vérszerződés.

Honfoglaló őseink mielőtt beléptek volna mai hazánk földjére, a híres Etel-közben vérszerződést kötöttek. Megnyitották karjukon az ereiket, a kicsorduló vért közös edénybe fogták fel és mindegyikük ivott belőle. A közös vér erejének a tudata tartotta őket össze a küzdelem kemény napjaiban és tette őket álhatatosakká, hogy a nemzet jövőendő boldogságát megalapozhassák. Csodálatos, szinte egyedülálló tünet ez egy nemzet elindulásánál. A vért minden idők embere értékcsnek tartotta. Értékelésében fölébe helyezte mindenféle drágaságnak, kincsnek. A vér fokmérője lett minden hősiességnek, erőfeszítésnek.

Midőn Jézusunk honfoglaló útjára indul, hogy megnyissa a bűn által bezáródott mennyei kapukat, szintén vérszerződést köt tisztikarával, az apostolokkal. Az utolsó vacsora terme a színhelye a történelmi eseménynek. Ott hangzanak el a nagyjelentőségű szavak a szertartásos kehely felett: «Ez az én vérem kelyhe, az új és örök szövetségé, a hit titka, mely érettetek és sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.» Az áhítatos csendben kézről-kézre jár a csodakehely és az Eghyáz első tisztikara a nagy Vezér vérével egyesülve elkötelezi magát a lelkekért vívandó nagy küzdelemre és önvérének adására. De hogy feledésbe ne menjen e szent vérszerződés, rögtön felhatalmazást kapnak ennek megismétlésére: «Valahányszor ezt teszitek, az én emlékezetemre cselekedjétek.» Azóta nem apadt ki az újszövetség kelyhe. Nap-nap után ott gyöngyözik az «isteni vér» miséző papjaink kelyheiben, hogy el ne feledjék a vérszerződést és kitartást nyerjenek a gigászi küzdelemben.

Számunkra Krisztus vére szent emlékezés. Ahányszor a kehely fölé hajolunk, hogy elsuttogjuk az átváltoztatás szavait, lelki szemeink előtt megjelenik az utolsó vacsora Jézusa. Azután feltűnik előttünk a Golgota keresztye, melyen végigcsorog a vére. Ez az állandóan ismétlődő megemlékezés tartja bennünk ébren a szeretet szent tüzet. Megóv attól, hogy feledésbe menjen Jézusunk áldozatkészsége. De egyben figyelmeztet is, hogy e szent vér kötelez bennünket a szerződészabta hűségre. Hiszen a kereszten lecsurgó szent vér az irántunk való hűség bizonyítéka. Egyben bátorít hűstetteket gyakorlására vérünk hullásáig, a martyriumig. Katolikus keresztyének lenni nem jelent csupán jámbor elérzékenyülést, hanem erőfeszítést, vértanui helytállást is. Mégpedig nemcsak az áldozatbemutató papnak, hanem az áldozó hívőnek is. Sorsvállalásra emlékeztet minden szentáldozás. Talán ez az oka, hogy oly sokan félnek a szentáldozástól. Érzik, hogy a szentáldozás életük irányváltozását követeli. Ezért nem vállalkoznak életük megjobbítására. Sokan viszont éppen ezért keresik fel gyakran, mert új élet kezdetét jelenti számukra.

De nekünk erő is a Krisztus vére. A vér természeténél fogva az életerő tényezője. Az egészséges vér biztosítja a szervezet rendes működését. A romlott vér kóros elváltozások okozója. Lelki vonatkozásban, Krisztus vérének állandó vétele lelki erőt jelent számunkra. Minden méltó szentáldozás segítő kegyelmeket közöl a lélekkel. Nagyobb lesz az ellenállás a kísértésekkel szemben. Erősebb lesz a helytállás a kötelességteljesítésben. Bátrabb lesz a kiállásunk, megszűnik ingadozásunk. Ezért nekünk nemcsak érzélgős megemlékezés a szentáldozás, hanem valóságos erőbővel. Nekünk erő kell, ezért kötünk Urunkkal vérszerződést. Mert tudjuk, hogy *«erő árad ki belőle»*, miként megérezte a hosszú ideig vérfolyásban szenvedő asszony is, mikor Jézus köntösét érinthette. Mi nála szerencsésebbek, illetve boldogabbak vagyunk, mert a szentáldozáskor egyesülünk vele, szent vérének ereje szétárad lelkünkben. Így lesz a legszentebb vér örök boldogságunk biztosítéka. Ha Isten Bárányának vére ragyog a lelkünkön, megkülönböztetett tisztelettel fogadnak bennünket országában. A *«Titkos jelenések»* könyvének dicsőült seregében azokhoz soroznak, *«akik a nagy szorongatásból jöttek és megmosták ruhájukat és fehérre tették a Bárány vérében.»* (Apok. 7, 15.) Ezek az igazi hősök, akik a vérszerződést megtartották. *Minden oltáregyesületi tagunk legyen hűséges megtartója az Eucharisziával kötött vérszerződésnek!* Kiss István.

A lelkiolvasmány.

A szentáldozás s az elmélkedés mellett a lélek legfontosabb tápláléka a lelkiolvasmány. Ez adja meg a léleknek a tartalmat, betölti a lelket bensőséges érzelmekkel, áhítatos hangulattal, gazdagítja nagy gondolatokkal, ösztönöz nemes elhatározásokra, buzdít a jócselekedetekre és finomítja, konzerválja a lelket szépségében.

Hogy azonban a lelkiolvasmány kellő eredménnyel járjon, szükséges hozzá bizonyos csend, magány, elvonultság, mint a zsoltáros mondja: *«Térj vissza lelkem nyugalmadba.»* (Zsolt. 114.) Meg kell tehát teremteni a léleknek azt a környezetet, ahol a lelkiolvasmány a legjobb termést hozza, ahol a lelkiolvasmány a legkitűnőbb talajra talál. Így a lelkiolvasmány befejezése után majd mi is felkiáltunk az emmauszi tanítványokkal: *«Nemde szívünk gerjedez vala bennünk, amint szólt az úton és megfejtette nekünk az írásokat.»* (Lk. 24, 32.)

Mindenki tud magának egy rövid félóra pihenőt találni, ezt a félórát áldozuk lelkiolvasmányra s nem töltjük haszon nélkül az időt. Szent Jeromos a nagy egyházatyja is ajánlja ezt Szent Paula leányának, Eustochiumnak: *«Sokat olvass,*

a könyvön aludj el és lecsukló fejedet a szent könyv lapjai fogják fel.» Azután ajánlja neki, hogy olvassa Szent Ciprián, Tertullian, Damasus pápa és Szent Ambrus műveit.

A legfontosabb lelkiolvasmány természetesen a Szentírás, az Egyház búcsút engedélyez olvasásához. Azonban hitbuzgalmi irodalmunk oly gazdag, hogy bőségesen találunk benne anyagot a lelkiolvasmányhoz. Fontos, hogy minél jobban ki is aknázzuk ezt a gazdagságot, ezt a tárházat a lelkiolvasmánynak, mert a lelki könyvek Isten szépségéről, magasztosságáról beszélnek nekünk, mint az Írás mondja: *«Keneteid illata edesebb minden balzsamnál.»* (En. 4, 10.) Éppen ezért minél többet «siessünk kenetei illata után.» (En. éni. 1, 3.) Így alakulunk át Isten képeire és beteljesedik rajtunk Izaiás prófeta szava: *«Felszállok a magas felhők fölé, hasonló leszek a Fölségeshez.»* (14, 13—14.) Szent Ciprián is int, buzdít a lelkiolvasmányra: *«Minden időben a Szentírást forgasd eszedben, legyen zsoltáros könyved, a kelő nap könyvet találjon kezében.»*

A lelkiolvasmány adja meg azt a nyugodt fenséges lelkületet, amelyről Ancyrai Basilius azt mondja: *«Olyan, mint a tükörsima állóvíz, mely az isteni gondolatok mélységeiből fakad, nem nyugtalanítja semmi földi látvány, — kristálytűkő, nem látszik benne más, mint az örök Jegyes szépsége.»* Hitoktató.

Fatima nyomában.

Szomorú volt a Szűzanya,
mert a jövő vészvihara
egyre közelgett:
szörnyű fegyverek,
pusztító bombák zápora,
a sátányűlő vad pokla,
tenger fájdalom,
véres borzalom...
mert a bűn már Égre kiált,
elpusztul az egész világ,
hogyha nem tér bűnbánatra! —
szomorú volt a Szűzanya!

Ó be jó volna,
ha e titokra
figyelnének a nemzetek,
mert jön a vészes fergeteg! —
gondolja a Szent Szűz,
s Arcán mennyei tűz:
a jóság, irgalom tündököl
s Lelke itt kutat már e földön;
hol közölje titkát! —
ott, a kis Fatimát
választja ki drága kegyhelynek
s hívívői pásztorgyermekek:
Franceskó, Lucia
s a kicsi Jácinta,
a szép Madonnával imádkoznak,
engesztelnek, áldozatot hoznak;

szavukra figyelnek,
mind többen, százazrek
s a bánatkönnök gyógyvizében,
Fatima lelke újraéled!...
Ha velük mindenki leborolna! —
ó be jó volna!

Felvidulna a Szent Szűz arca
s a háborúk minden borzalma
véget érne,
mert a béke,
csak Istenfő népek jutalma,
megtérőknek az Úr visszaadja!...
Minket is hív, sürget,
az égi üzenet,
fatimai szent táborba,
ott dül el a népek sorsa!...
engesztelést vár,
az égi Király!
Mint honvédek, harcoljunk szent
hévvel

az imádság áldott fegyverével,
amíg kigyúl a fény,
bűnös szívek egén...
dicsőség zeng fel a magasságba,
ránk ragyog a béke szivárványa,
és e betlehemi angyal-dalra,
mosolyog a Szent Szűz édes Arca!

S. Mária Henrietta.

A templomért rajongó Káncer.

Az Isten házáért szerető Dávid király mondja egyik zsoltárában: Uram, szerettem házad ékességét. Minden gyarlósága mellett is Dávid király valóban a frigszekerény Urának szerelmese volt. A egyszerű papi lelkek is mindig szerették az Úr házáért ékességét. Érthető is. Hiszen a templom a legnagyobb Úr háza és így nem illik hozzá a kopottság, rendetlenség. De minden városnak, falunak egyúttal sűrűn látogatott középülete is a templom. A magyar nép meg éppen büszke is a templomára, a „mi templomunk”-ra, mert úgy érzi, hogy lelki szempontból szinte bizonyos tulajdonjog illeti meg őt is. Ilyen templomrajongó volt Káncer Károly is. A templomot legszentebb műhelyének tartotta, ahol nem elégedett meg csak a sekrestyés által eszközölt takarítással. Ő maga is figyelemmel kísérte a templom tisztaságát, rendjét és kézbe vette a tisztító eszközöket. A Várkapolnában egyszer saját maga tisztogatta az oltárlépcsőket és padokat. Egyik gyászmise előtt maga hozta ki a gyász-szőnyeg tekercecseket és felterítette a lépcsőkön, padokon. Meglepődve látta a gyászmise illusztris közönsége, hogy a sekrestyének vélt öreg úr néhány perc múlva mint aszisztensektől körülvevő celebráns vonul ki a főoltárhoz az áldozat bemutatásához. Oltáregyesületi tevékenységét is az a gondolat vezette: megdicsőíteni az Urat. Ezért nem elégedett meg azzal, hogy az Oltáregyesület csak egyszerű ruhákat készítsen. Nem sablonos segítséget egyesületnek tartotta, hanem templomkészítő testületnek. Gyakran megfordult az Oberbauer cégnél is, bizonyára azzal a céllal, hogy kegszereket, ruhákat szemeljen ki és megajándékozhasson vele titokban egy-egy reászoruló miséző helyet. Mindig tisztán, úri rendezettséggel jelent meg a funkcióknál. Ezzel is jelezni akarta, hogy a Legszentebb szolgálatához méltó külsővel is kell járulni s nem elég csak a belső elrendezettség. Mindezt pedig tette abban az időben, mikor még nem ihlette meg a lelkeket a templomok szeretetének szelleme. Kevés, régi és meglehetősen rideg templom szolgált akkor Isten dicsőségét és a lelkek üdvét. Káncer hozott új szellemet személyes buzgóságával és a nekilendülő Oltáregyesülettel.

Káncer Károly az Oltáregyesületet nemcsak imádkozó, engesztelő testületnek akarta látni. Fontos feladatnak tekintette a templomok ékesítését is. Az 1909. évi szegedi katolikus nagygyűlési beszédében ezért kardoskodott, hogy a sokféle társadalmi egyesület mellett szükség van az Oltáregyesületre is. Mert egyesületeinket nemcsak a magasba kell építenünk, hanem mélyíteniük is kell. Mikor az 1903. évi budapesti jubileumi kiállítást megrendezte az Oltáregyesület XIII. Leó pápa tiszteletére, akkor már csakúgy pompázott a sok szebbnél-szebb kiállított tárgy. Itt is bizonyára Káncer inspirálta a kiállítás rendezőit. A miseruhák finom selyemből varródtak, a templomi fehérneműek pedig kiváló rumburgi vászonból gyönyörű csipkével. A szent edények csupa nemes fémről, gazdagon aranyozva. Káncer mindent Istenért és Istennek akart tenni, mert tudta, hogy örökös adósai vagyunk. Ezért szolgált a közöttünk lakozó Istenembert oly szent fanatizmussal. Ezért értékelte a templom ékességét, mert azt valóban Isten házáért tartotta. Erdemekben gazdag lelke bizonyára ott örvendezik a legszebb templomban, Isten országában, ahol színről-színre látja azt, akit a szerény ostya köntöse alatt oly szent rajongással szolgált és szeretett.

—s—n.

A bűnt nem a magyarázatokból gyűlöljhetjük meg. Míg nem érted és nem látod a bűnt, nehezen találsz nyomós egyéni okot az azonnali faképnélhagyásra.

Ne a bűn alatt, hanem előtte légy bátor!

Anonymus.

Az Úr Jézus szentségi jelenléte.

(Dogmatikus tanulmány.)

Az anyag oszthatóságának legelső határa ismeretlen. Tegyük fel, hogy a térben tényleg kiterjedt legkisebb anyagmennyiség az elektron, akkor azt mondjuk, hogy Isten kezdetben erőállagokkal, másszóval állagi alakokkal felszerelt térben tényleg ki nem terjedt parányi anyagállagokat, vagyis elektron-részecskéket teremtett. A természetes egymáshatás az elektronrészecskék erőállagaiból előbb első részleges működési törzsalakjait: a *kohéziós energiát* váltja ki, mely az elektron-részecskék anyagállagának független járulékszerű anyagmennyiségeit nemcsak kiváltja, de térbeli kiterjesztésre alkalmas (aptitudinális) anyagmennyiséggé összerendezi. Ha a kohéziós-energia által az elektronrészecskék fizikai összetételle szerveződtek össze, akkor az elektron ezen aptitudinális mennyiségéből, *figura organikájából* váltódik ki második részleges működési törzsalakja: az *expansziós energia*, mely az elektront a térben tényleg kiterjeszti, harmadik részleges működési törzsalakjához juttatja. A térben tényleg kiterjedt elektronokból váltódik ki a harmadik részleges működési törzsalakja: az *attrakciós energia*, mely az elektronokat atomokká egyesíti és az atomokat az egyes testek molekuláivá. Ezen fizikai egyesülések közvetlen alanyai, az erő- és anyagállagok független járulécai, amelyek útján az elektronrészecskék testekké tevődnek össze, melyek minden egyes anyag részecskéjében az összetevődött erő- és anyagállagok a maguk egészeiben vannak jelen lélek módjára.

A keresztény bölcselet szerint az anyagmennyiség ilyképp háromféle törzsalakban fordulhat elő. Mert a kezdeti állagi, másszóval létbeli mennyiség állapotából a kohézió térbeli kiterjesztésre alkalmas (aptitudinális) mennyiség állapotába és az expanszió térben tényleg kiterjedt mennyiség állapotába juttatja. A kezdeti erőállagoknak is háromféle független járulékszerű részleges működési törzsalakja van: kohézió, az expanszió és az attrakció. Az elektronoknak nincsenek még egymáson kívül való áthatatlan részeik, áthatolhatnak a térben tényleg kiterjedt testeken, nincsen térfogatuk s csak az expanszió juttatja őket mérhető térfogathoz és érzékelhető tulajdonságaikhoz, mint amilyenek még a súly, szín, szag, íz stb. Az erők és anyagállagok független járulécai mulékony természetűek (az energiák is). Csak a látható világmindenség alapelemeit, a „létbeli mennyiségeket” — mint a skolasztikus bölcselelők elnevezték — alkotta meg állandó természetűeknek a Teremtő. Azért ezen létbeli mennyiségeknek elnevezett kezdeti alapelemek megmaradásának elvéről kell helyesen beszélnünk, nem pedig az energiáéról; az energiák mulékony természetű egyenértékű részleges működési alakjai az erőállagoknak, vagyis állagi alakoknak, amelyek természetes egymásutánban váltakoznak a belőlük kiváltódott független járulékszerű energiáikban, azaz részleges működési alakjaikban.

A hittudósok „figura organiká”-ja nem csupán az elektron figura organikája, hanem egy egész élő emberi test összes elektronrészecskéi második részleges működési törzsalakjainak állapotában, amibe jutása már a természet erőit felülmúló jelenség: csoda. Ilyen állapotban hagyta el a világra születésekor az emberre lett Fiú-Isten Szűzanya méhét, nehogy megsértse Szent Anyja szűzi érintetlenségét. Ilyen állapotban hagyta el húsvéti feltámadása után kőlappal elzárt sírját s zárt ajtón, falakon keresztül hatolva megjelent apostolai előtt. Ilyen állapotban van jelen kísérelőleg (per concomitantiam) a megszentelt kenyér és bor színei alatt lélek módjára alkalmazkodva azok térfogatához s eszközi létesítő oka, (causa

efficiense) a természetes állagaik nélkül visszamaradt kenyérszín és borszín fennmaradásának.

A trienti szent zsinat szerint a megszentelő szavak («Ez az én testem...», «Ez az én vérem...») közvetlenül csak állagilag: létbeli mennyiségeik állapotában jelenítik meg az Úr Jézus szent testét és vérét a megszentelt kenyérszín és borszín alatt. De «mert a halottaiból feltámadt Úr Jézus részei, mint istensége és emberisége, emberi teste és lelke, szent teste és vére egymástól tényleg többé már nem választhatók szét, azért kísérelve az Úr Jézus egészen és élve is megjelenik az Oltáriszentségben», állagilag megjelenített szent testével és vérével együtt. A megszentelő szavak erejével (vi verborum) közvetlenül csak állagilag megjelenített szent teste és vére Istennek bűneink miatt megölt Bárányát jelképezik oltáraink Golgotáján. A megszentelt kenyérszín és borszín természetes anyagi okai, azaz állagai, amelyekből kiáltódtak, konszekrációkor megszüntek létezni. Így magyarázza az Úr Jézus csodálatos jelenlétét a legszentebb Oltáriszentségben a keresztény bölcsélet. Jelen van tehát az Oltáriszentségben szent teste és vére nemcsak állagilag, de kísérelve jelen van az Istenember egészen és élve láthatatlanul; jelen van, hogy segítségére legyen a szenvedő embereknek, ha felkínált kegyelmeivel buzgón és hűségesen együttműködnek Istennel, önmagukkal és embertársaikkal.

Juhász Béla lelkész.

URAM, LEGYEN MEG A TE SZENT AKARATOD.

Ha imára kulcsolom kezem s feltekintek Reád, ó Uram,
Érzem parányi léteimet, érzem nagy hatalmadat.
Lelkem száz sebből vérzik — de alázattal mégis meghajolok,
Leborulva imádlak — Uram —, legyen meg a Te akaratom.

Te vagy a Jóság, — az Irgalom, lelkem minden áldozatra kész,
Te adtad a tündöklő kék eget —, s a földnek minden örömét,
A fűszál harmatát — a virágokat — s a lehulló lombot,
Te tudod, mi célod velem, — Uram — legyen meg az akaratom.

Ha bűnbe sodor az élet — s a rögös utat nem bírom tovább,
Fogd meg kezemet Uram, légy a vezércsillagom — tekints le reám,
Szárítsd fel hulló könnyemet, erősítsd lelkem, mert fáradt vagyok,
Hisz Tied az élet, a halál, legyen meg a szent akaratom.

Add —, hogy mindig tudjak imádkozni s gyarlóságaimért ne sújts,
Egyszer eljön az óra, mikor az igazság újra lángot gyújt,
Mikor boldogság lesz része annak —, ki itt csak szenvedést kapott.
Uram, adj — hitet — reményt és legyen meg a Te szent akaratom.

Frideczky Árpádné.

Necsak a bűnt, hanem a következményét is legyen készséged elviselni.

Higgadtan mérlegeld bűneidet, mert lehetséges, hogy csak a bűn «előszobájában» jártál! Vagyis a negatív alámerülést nem, de a pozitívot még elkerülheted.

Anonymus.

Oltáregyesületeink a közbeeső nyári egyesületi szünetet is jól használják fel. Készítünk programot az őszi új munkáévre. Már most tervezzük meg a munkadélutánok rendjét, azoknak kitöltését munkával, előadásokkal. Tervezzük engesztelő ájtatosságokat, triduumot, lelkigyakorlatot, ünnepélyes tagfelvételt, rendezzünk propagandát lapunknak, készítsük elő a havi közös imádási órák programját. Nyáron különös gondot fordítunk az oltárok tisztaságára, díszítsük, takarítsuk, az egyházi ruhákat szellőztessük, a fehérneműt mossuk ki. Ragyogjon minden a tisztaságtól, mert templomunk állapotáról ítélnék meg bennünket (nemcsak a papokat, hanem az oltáregyesületeket is). Ismét hangoztatjuk a gyermekek engesztelő ájtatosságát. Most vidéken sok a menekült gyermek. Fogjuk be őket is a helybeli ifjúsággal és valamelyik vasárnap rendezzünk «engesztelő gyermeknapot». (Imafüzet e célra nálunk kapható, darabja 20 fillér és portó.) Egyszóval a nyár ne legyen a tétlenség, még kevésbé a hanyatlás ideje. Urunknak ma többet kell nyujtanunk, mint bármikor!

Örökimádás-templomunkban az Úrnapkal kapcsolatban eucharisztikus triduum volt, melynek szónoka Túrmezei Ferenc hittanár, kollégiumi előjáró úr volt. Körménmetinket dr. Pataky Arnold pápai prelátus, egyetemi tanár úr vezette.

Helyszíni közvetítést vett fel viaszlemezre a Magyar Rádió május 20-án templomunkból. A 10 perces felvételt Pusztai Sándor leányfalusi lelkész, költő, az ismert szpiker irányította, kinek Kiss István templomigazgató nyújtott a mikrofon előtt felvilágosításokat. A felvétel utáni percekben már le is «forgatta» a rádió autóján levő gép a lemezeket. Úgy értesültünk, hogy Bpest I. hullámhosszán alkalomadtán hallható lesz a felvétel zárdánk nővéreinek szép énekével együtt.

Oltáregyesületeink halottjai: özv. dr. Szalka Lászlóné budapest-józsefvárosi elnöknő, ki hosszú éveken át igen buzgó és szép munkát végzett. — Szily Jolán (Klotildiget), özv. Szabó Istvánné (Endrőd), Hegedűs Józsefné (Endrőd), Varga Mária (Endrőd), özv. Gubucz Jánosné (Endrőd), Erdélyi Istvánné (Rimóc). Lapzártakor értesültünk róla, hogy az esztergomi Oltáregylet érdemeiben gazdag elnöknője, özv. Magos Sándorné is elhunyt. Világoskodjék mindnyájuknak az a szentségi Jézus, akinek dicsőségéért oly szívesen buzgólkodtak. Imádkozzunk értük!

Szentmisénk lelke címen most jelent meg dr. Gígler Károly protonotárius kanonok könyve. Kevés olyan könyv jelent meg az utóbbi időben, mint ez a mű. Nem száraz liturgikus vademecum ez, hanem a szentmise szövegének igazi átelmélkedése. A szent szövegek valósággal meglevenednek az olvasó előtt és megmutatják a bennük rejlő igazi értelmet: a lelket. Munkaórákra feltétlenül vegyük meg és olvassuk! (Kapható a Szent István-Társulatnál.)

Liliomos királyleány címen P. Fenyvessy Jeromos szentdomonkosrendi szerzetes nagyszerű antológiát állított össze Szent Margitról két kötetben. Nagyszerű érzékkel és ügyes kézzel csoportosította 602 oldalon azt a sok tanulmányt, cikket, verset, színdarabot, szavalókórust, amelyet hangyaszorgalommal gyűjtött össze Szent Margitunkról. Előadások rendezésénél szinte nélkülözhetetlen lesz. (Kapható ugyancsak a Szent István-Társulatnál.)

Teljes búcsú:

Július 6. (első csütörtök), július 7. (első péntek), július 13-a utáni vasárnap (16-a) (Brüsszel csodája), július 22. (Szent Mária Magdolna), július 29. (Szűz Szent Márta), július 31. (Loyolai Szent Ignác), az imádási óra napja és egy tetszésszerű nap.

«Szabadíts meg a gonosztól!...»

A «jó» és «rossz» örökös küzdelme mindig foglalkoztatta az emberiséget. Szemei előtt zajlik le a világtörténelemnek soha meg nem szűnő makacs háborúja. E küzdelem középpontjában van az ember. A harc az ő lelkéért folyik. Nagy kincs a lélek, nagyobb mintsem gondolná az ember, akinek a küzdelemre fel kellene készülnie. Mert nem lehetünk semlegesek ilyen nagy viadalban. Színt kell vallanunk, hogy hova tartozunk. Vagy a lelkünket üdvözíteni akaró Isten mellé kell állanunk, vagy az ellene hadakozó sátán mellé. Nem számítva a mindig közömbösöket, a józanul gondolkodó ember sohasem akar a «gonosz» uralma alá tartozni. Nagyon jól tudja, hogy a gonoszság atyja, a sátán, nem tud boldogságot adni. Hiszen ő magamagát rekesztette ki a boldogságból, Isten átka nehezedik reá és társaira. Ezért képtelen boldogságot nyújtani.

Menekülni akarunk a «gonosztól», mert Isten tekintélyét mindennél nagyobbra becsüljük. Látjuk a nagy különbséget a két harcoló fél között. Ismerjük Isten nagyszerű terveit, ismerjük a nemes eszközöket, melyekkel boldoggá akar tenni. Látjuk nagy áldozatait, melyeket értünk tett. Oly fenségesen emelkedik ki a világegyetemből, hogy nem lehetünk vele szemben hálátlanok. De tapasztalhatjuk egyedülálló csodás erejét is. Minden küzdelemben, ha még oly heves volt is, mindig ő győzött. A látszólagos csatavesztések rendszerint kezdetét jelentették egy-egy hatalmas győzelemnek. Éppen ezt tudja a sátán is. Örökös kudarcai fáradhatatlanná teszik az Isten elleni harcban. Kikinyújtja kezeit az ember felé, hogy romlását okozza. A hívő ember pedig bizakodva imádkozza az Úr imájának szavait: Szabadíts meg a gonosztól!

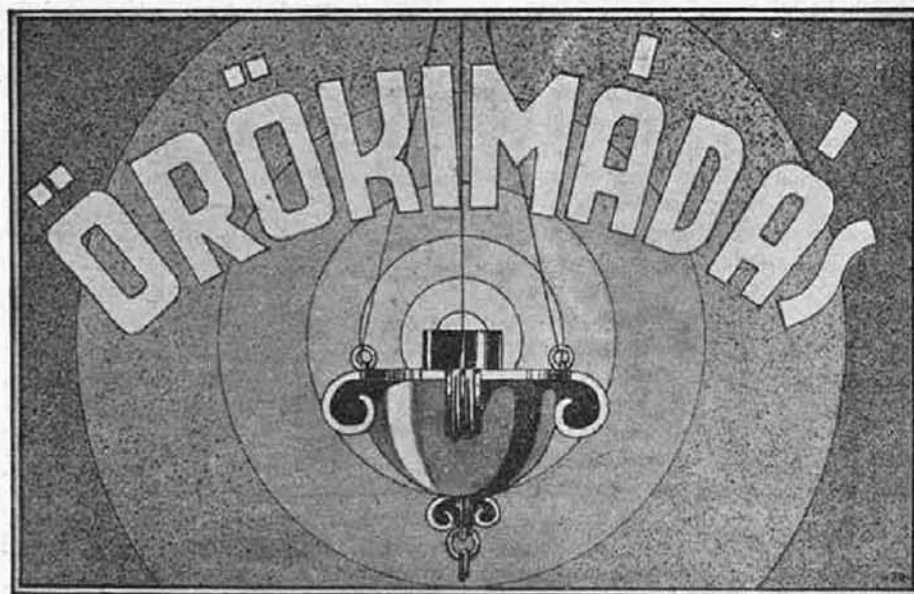
Imádkozunk a «gonosz» hatalmának megtöréséért, azért is, mert aggódó szeretetünkbe fogadjuk közömbös embertársainkat. Mi látjuk a bukást, melyet ők nem látnak. Mi ismerjük a keserűséget, mely a gonosz által kínálgatott édesség mögött hamisan meghúzódik. Mi belelátunk abba az örvénybe, ahonnan nincs menekvése a «gonosz» barátainak. De tudjuk azt is, hogy a végső győzelem Isten kezében lesz. Vajjon ki segítse a megtévedteket, ha mi nem? Őket elvakította a «gonosz», hogy látván ne lássanak. Füleiket betömte, hogy hallván ne halljanak. Itt csak a kitartó ima tudja a szemeket és füleket megnyitni. Ezért fejezi be az Úr imáját e fohással: «Szabadíts meg a gonosztól.» Valósággal beleharsog e kérés a nagy világegyetembe, hogy felfigyeljen reá a mennyei Atya és segítséget nyújtson küzdő gyermekeinek.

Mennyei Atyánk megtörhetné a «gonosz» hatalmát pillanatok alatt — mondhatná valaki —, hát miért nem semmisíti meg? Miért nézi el a jók pusztulását, a gonoszok tobzódását? Azért, mert a jóknak vélt emberek sem mind igazi jók. Azután meg a gonoszok a jók közé beékelődve élnek. De eljön az ideje, amikor a gonosz hatalma végleg megtörik. Míg azonban ez bekövetkezik, addig is sok-sok kudarcot kell vallania. Isten időnkint meg-megcsillogatja hatalmának fegyverét, hogy bizalmat és bátorságot öntsön a jókba. A jók rendületlenül imádkoznak, mert hisznek a gonosz megsemmisülésében. Isten országának gyermekei nem feledik el, hogy a gondviselő Atya nem hagyja meg-szégyenülni övéit. Mindannyian, akik az eucharisztikus fronton munkálkodunk, bizakodva imádkozunk a gonosztól való szabadulásunkért. Ha a szentségi Jézus oldalán rendületlenül kitartunk, a «gonosz» képtelen lesz felettünk győzni.

K. I.

(Egyházhatalmi engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166. Előfizetési ára 3 P, példányonként 30 fillér.

Eucharisztikus magasságok felé.

Mikor az ember a hófedte havasokra indul, fáradságos utat kell megtennie. Nagy meredek hegyoldalakon, szédületes szakadékok szélein, keskeny utakon halad az út, mire felérhetünk a havasok világába. Sokszor meg kell pihenni útközben. De minél magasabbra jut az ember, annál nagyobb csend veszi körül. Lassan elmarad a mindennapi élet vásári zaja, a kémények füstje, elmarad az emberi kultúrának minden hamissága. Fent pompás látvány fogad. A nap végigcsillog a milliónyi sok hókristályon és visszasugározza a Teremtő elbűvölő szépségét.

Lelki életünkben az Eucharishtiához vezető út is ilyen hófedte magasságokba való felkapaszkodás. A bűneitől megtisztult ember kegyelmek erősítő szereivel felkészülve elindul az Oltáriszentség magasságai felé. Ezek a magasságok parancsoló erővel megkövetelik az Isten-szabta korlátoknak, az örök törvényeknek megtartását. Nagy kanyarodóknál, veszedelmes szakaszokon figyelemztető táblákat szoktak elhelyezni. Okos vándor ezeket figyelemmel kíséri. Nem élhetünk eucharisztikus életet sem Isten tiltó, vagy előíró rendelkezéseinek figyelembe vétele nélkül. Tudjuk, hogy ez nem éppen kényelmes út: «Mily szűk a kapu és keskeny az út, mely az életre viszen és kevesen vannak, akik azt megtalálják.» (Máté 7, 14.) De minden fáradságot megér a felkapaszkodás, mert csodás élmények várnak az odajutókra. Mindamellet ez nem unalmas út. A lélek csendes magábaszállását nem zavarja semmi. Csak az előttünk járó szentek lenyűgöző

példája foglalkoztatja elménket. Ők a magasságok hősei, akikhez mi is törekszünk eljutni. Ott lebeg körülöttünk Szent Alajos, Szent Szaniszló, Szent Paszkál, Szent Julianna, Szent Vencel, Szent Lajos, Szent Tarzicius és a sok-sok megszámlálhatatlan eucharisztikus szent szelleme. Ezek a mi kísérőink a csúcspont, Krisztus felé.

De célbajutásunk feltétele az, hogy lerontsuk magunkban és körülöttünk mindazt, ami nem való az Eucharisztia világába. *Le kell rázni a kényelemkeresést.* Nagy célokat csak az áldozatok árán lehet elérni. Mégpedig minél nagyobb a cél, annál nagyobb az áldozat is. Puhány emberek, alkudozók lemaradnak s nem látanak meg semmit a magasságok szépségéből. *Le kell rázni a szenvedélyeket is.* A magasba szabad és független lelkek valók. A bilincsek hordozói visszacsúsznak a lejtőn. Merjünk és tudjunk szabad, független lelkek lenni, akik csak egy leköötöttséget ismernek, a Krisztus igáját. *De kell ide türelem és kitartás is.* Nem lehet pillanatok műve a feljutás. Felfelé tartani nehezebb, mint lejtőnek menni. Türelem kell a zezugos szakaszok végigjárásához. Hibánk, hogy mi gyors eredményekre állítjuk be tevékenységünket. Lelki fronton csak tervszerű előhaladás lehetséges. Itt nem lehet modernizálni az ütemet. Amint a természetben nincs ugrás, úgy a lelki élet sem ismeri a villám-akciót. Csak a bűn elleni védekezésnél van helye a gyors cselekedetnek. Életünk tehát nem más, mint türelmes, kitartó felfelé küzdés az örök magasságok felé. Aki nem így fogja fel az életet, az nem érti meg Isten terveit. *«Keressétek az odafönt valót»* (Kol. 3, 1.) szól az Úr Jézus intő szava. Mintha csak óvna bennünket a laposságoktól, a posványoktól.

Lelki életünk legmagasabb csúcspontja az Eucharisztia. Valósággal szédítő magasságokba viszi az Úr Jézus követőit, mikor elvezeti őket az Oltáriszentséghez. Menjünk örömmel e magaslati tájakra, mert ez biztosítja lelkünk egészséges vérkeringését és ment meg az élet poros útjainak betegségeitől.

Kiss István.

«Boldogok az irgalmasok...»

(Gondolatok Kápter Károly életéből.)

A nagy Szamaritánusnak, az Úr Jézusnak hívebb követője kevés olyan volt a kilencvenes években Magyarországon, mint Kápter Károly.

«Irgalmasság», a szeretetnek és jósnak tündöklő szép virága, ott fakadt az ő tűzlelkében, ott virult az oltár szolgálatában és hozta meg gyümölcseit a gyóntatószékben!

Az irgalmasságnak testi és lelki cselekedetei vannak. Minthogy a lélek előbbrevaló a testnél, így a lelki irgalmasság is fölülmúlja a testieket. De ne gondoljuk azért, hogy a jótékonságnak és karitásznak cselekedeteit, a jószívú és finomlelkű Prelátus Úr nem gyakorolta volna. Ő, az ő kezein keresztül bőségesen hullott az alamizsna az éhezőknek, a ruházat a lerongyolódottaknak. A vendégszerető szállás nyitva volt házában az utasoknak, papársainak, szegénysorsú rokonnak, vagy más reászorulóknak. Ki látogatta volna több szeretettel a betegeket, mint ő s hány megholtra hintette a szenteltvizet, az Egyház magasztos szertartásai közben, midőn azok az örökkévalóság kapujához értek. De mégis szenvedélye a lelkipásztorokodás volt, az elveszett juhokat visszaterelni a boldogító akolba. Ezért ült félnapokat a gyóntatószékben, hogy kibékítse a bűnösöket Istennel és összekösse az eucharisztikus Jézussal.

«Bűnösöket megfeddni, tudatlanokat tanítani» — mondja a katekizmus szövege.

Mennyi finomsággal dorgálta meg a hibázókat, nehogy elriassza őket az erény követésétől. S mily kifogyhatatlan volt az oktatásban, a gyóntatószékben és a katedrán. Hol lehetett volna inkább «a kételkedőknek jótanácsot adni», mint a bűnbánat szentségének kiszolgáltatásánál, hol gátlás nélkül nyílik meg a szív? A szomorúakat igaz atyai hűséggel vigasztalni, lelkiegyensúlyukat helyreállítani, szinte kényszerűség volt jószágos szíve számára. Ha pedig haragosokról tudott, mindent elkövetett, hogy azok kibéküljenek és mielőbb az Úr asztalához járuljanak.

Az élőkért és holtakért való imában telt el egész élete: a bűnösökért, hitelenekért, Egyházáért s a megholt hívekért.

Aki így árasztotta magából a testi és lelki irgalmasság cselekedeteit, valóban számíthatott az Úr Jézus ígéretére: «Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.»

Kérjük a szentségi Jézust, mutassa meg, hogy kedves volt neki szolgálja hűsége és dicsőítse meg emlékét e földön is!

Kongreganista.

Egy hasznos imakönyvecske.

A múlt évben jelent meg a Szent István-Társulat kiadásában: «Mennyei Kincsek — Búcsú — imádságok» címmel dr. Kuncz József teológiai tanár összeállításában egy praktikus imakönyv (ára 5—6 pengő körül mozog, tehát igen jutányosan kapható). Összegyűjtve vannak benne mindazok az imák, amelyeket az Egyház búcsúval látott el. Mielőtt az imakönyvet ismertetnők, határozzuk meg, mi a búcsú.

«A búcsú az ideigtartó büntetések elengedése a szentgyónáson kívül. Búcsúval sem a bűnöket, sem az örök büntetést (poklot) nem engedi el az Egyház, hanem csak a szentgyónás után fennmaradt ideigtartó büntetéseket, amelyeket vagy a földön, vagy a tisztítóhelyen kellene kiállanunk» — tanítja a Katekizmus. A földön és a tisztítóhelyen egy ideig tart csak a büntetés, ezért mondjuk e két hely büntetéseit ideigtartóknak. A búcsú kétféle: teljes búcsú, amivel az ideigtartó büntetésektől egészen megszabadulunk, nem teljes búcsú pedig: amivel az ideigtartó büntetések egy részétől szabadulunk meg. Nem teljes búcsút nyerhetünk, ha lelkünk tiszta a halálos bűntől. Nem teljes búcsú például a 100—300 napos 5—7 évi búcsú, amivel annyi büntetéstől szabadulunk meg, amennyit a régi egyházsabályok szerint 100—300 napos, vagy 5—7 évig tartó vezekléssel róttunk volna le. Teljes búcsút azonban csak akkor nyerhetünk, ha lelkünk nemcsak a halálos, hanem a bocsánatos bűnöktől is tiszta, azért a teljes búcsú elnyerésének feltétele a szentgyónás, szentáldozás és imádkozni a pápa szándékára. (A pápa szándékai: a pogányok, eretnekek megtérése.) A napi szentáldozás után ha elmondottuk az: «Ime jószágos és édes Jézusom...» kezdetű imát, elég egy Miatyánkot, egy Üdvözlégyet, egy Dicsőséget imádkozni a teljes búcsú elnyeréséhez. Csak a toties-quoties (annyiszor-ahányszor) búcsúknál azaz, ha naponta többször nyerhető teljes búcsút engedélyez az Egyház (ilyenek a Halottak napján nyerhető búcsúk, a Porciunkula-búcsú a ferencrendi templomokban aug. 2-án és a szerzetes templomokban a rendalapító szentek névnapján nyerhető búcsúk) szükséges minden egyes templomlátogatáskor hat Miatyánkot, hat Üdvözlégyet, hat Dicsőséget imádkozni a Szentatya szándékára. A búcsúima ajakima, azért az ajkunkkal a szavakat ki is kell ejtenünk suttogva, esetleg félhangon, nem szabad tehát csak végiggondolni az imaszöveget, ha azonban valaki beteg s nehezebb esik az ajakima (pl. tüdőbetegnekél), annak néha megengedhető, hogy csukott ajakkal

mondja a búcsúimát, de a nyelvnek a szájban mozognia kell. Az egyházi törvénykönyv szerint «azok a hívek, akik lega lább havonként kétszer gyónnak, vagy pedig a kegyelem állapotában vannak és naponként áldoznak, még ha az áldozás egy-két alkalommal a hét folyamán el is marad, minden búcsút megnyerhetnek külön gyónás nélkül is.»

Az Egyház a búcsúkat Krisztus Urunk és a szentek fölös érdemeiből engedi. «Krisztus Urunk ugyanis végtelen értékű elégtételt szolgáltatott a mennyei Atyának, a szentek is igen sok vezeklést vittek végbe, amelyre nekik nem volt szükségük és így igen sok fölös érdemet halmoztak össze szent életükkel. Szűz Mária és Keresztelő Szent János igazi bűnbánó életet éltek anélkül, hogy bűnösök lettek volna.» (Schermann E.) Ők most már a győzedelmes Egyházhoz tartoznak, ezért érdemeiket az Egyház közkinccsá teszi, kiosztja és átengedi a küzdő és szenvedő Egyház tagjainak. A küzdő Egyházhoz a földön élő katolikusok, a szenvedő Egyházhoz a tisztítóhelyen szenvedő lelkek tartoznak. Tehát minden katolikus ember nyerhet a maga részére és megholtakért búcsút, de más élő katolikus testvéreinkért búcsút fel nem ajánlhatunk. «Hitigazság, hogy az Egyháznak van hatalma búcsúk engedélyezésére, ezt a tridenti zsinattal kijelentette.» (Schermann E.) A nem teljes búcsúk nyeresénél is fontos, hogy ne annyira a pár napos búcsúimákat mondjuk, hanem az úgynevezett kiadósabb, 5—7—10 évi búcsúkat igyekezzünk megnyerni.

Dr. Kuncz: «Mennyei kincsek» imádságos könyvéből nagyszerű dolgokat tudunk meg: pl. az Urangyala elimádkozásával és húsvéti időben a Mennynek Királyné Asszonya elmondásával 10 évi búcsú, — Jézus, Mária, József szent nevek kiejtésével 7 évi búcsú, a lelkiáldozás felindítása tetszésszerinti szavakkal 7 évi búcsú (lelkiáldozásnak nevezzük a vágyódás kifejezését a szentáldozás után bizonyos szavakkal akkor, ha nincs alkalmunk áldozni, — egy ilyen forma erre: «Jöjj Jézusom, öllelek, mintha már nálam volnál, egyesülök veled»), a litániák elmondásával 3—5—7 évi búcsú, minden temetőlátogatással és ott a halottakért való imával 7 évi búcsú, a mise végén az oltárlépcsőn a pappal egyútt mondott imákkal 10 évi búcsú, Aquinói Szent Tamás imáival 5—7 évi búcsú nyerhető. Tömerdek röpmát, teljes és nem teljes búcsút közöl ez a kis imakönyv. Bevezetésében a könyv elején ismerteti a búcsúkat, a könyv végén pedig bőszeges útmutatást ad a havonkinti ájtatosságoknál elnyerhető búcsúkról. Ebben az imakönyvben a szentmisehez összeállított imák is búcsúimák. Az imakönyv nagyon könnyen kezelhető kis zsebkönyvecske, nem jelent terhet a hordása. (Papok és a Szent István-Társulat tagjai kedvezménytel kapják.) Aki tehát súlyt helyez arra, hogy a tisztítóhely szenvedéseitől megszabaduljon és a mennyországban is minél előbbre jusson, — hiszen Suarez neves hittudós mondja, hogy «a mennyországban egy fokozat is egy mennyország» — az jól teszi, ha beszerzi ezt a könyvecskét.

Nagy Szent Teréz egy alkalommal látomásban szemlélte, amint egyik szerzetesnője, aki kevésbbé volt tökéletes, a halál után azonnal üdvözült s mikor Szent Teréz az Üdvözítőt megkérdezte, miként történhetett ez, az Úr azt felelte neki: Igaz ugyan, hogy a nővér kevésbbé volt rendi állapotában tökéletes, de minden szabadidejét felhasználta arra, hogy búcsúimákat mondjon s így minden büntetéstől megszabadult. A búcsúimákat tehát napközben is lehet végezni, akár az utcán jártunkban-keltünkben, templomba menet-jövet, mert csak azokat a búcsúimákat kell térdelve végezni, amihez a térdelés elő van írva, például a szentáldozás után végzendő búcsúima.

Fontosnak tartottuk a búcsúknak ezt a részletes ismertetését, mert felnőtt korban az ember könnyen felejtí és hát nem igen forgatja már a katekizmust s

igen sokan azt hiszik az a búcsú, ha mézeskalácsot, úgynevezett búcsúfiát mennek venni a búcsúba, pedig azok a templomkörül felállított mézeskalácsos sátrak egészen mást jelentenek és pedig azt jelentik, hogy ott a plébániatemplom felszentelésének évfordulója van s ha aznap abban a templomban szentgyónáshoz, áldozáshoz járulunk és a Szentatya szándékára imádkozunk, teljes búcsút nyerünk. Akiknek nem áll módjukban ezt a pompás imakönyvecskét beszerezni, azok is sok búcsút nyerhetnek, ha rózsafüzéreiket jezsuita-, kármelita-, vagy domonkosrendű szerzetes pappal megáldatják, mert azok a rózsafüzérre ráadhatják azokat a búcsúkat, amelyeket a pápák a szerzetesrendeknek az Egyház fennállása óta engedélyeztek. Az így megáldott rózsafüzérimával igen sok búcsúban részesülhetünk, mert nagyon sok pápa adott különféle alkalmakkor az Egyház kebelében a föld minden táján működő szerzetesrendeknek búcsút.

Használjuk ki tehát jól a búcsúnyerés alkalmait, amelyre az egyházi törvénykönyv is figyelmeztet bennünket: «Mindenki becsülje nagyra a búcsút, vagyis a már megbocsátott bűnökért járó ideiglenes büntetéseknek az Isten előtt érvényes elengedését, amelyben az egyházi többség az élöket feloldozásképen, a megholtakat pedig könyörgésképen az Egyház közkinccséből részesíti.»

Hoffer Ilona róm. kat. hitoktató.

Mesterek és minták.

Az erény hősiessége a gyermekeknél.

I. Guigné Anna.

Az utóbbi időben több kitűnő tanulmány látott napvilágot a gyermekek lelki életéről. Szeretnénk aláhúzni néhány relatív vonást arról, hogy mi az erénynek hősies foka náluk. A példákat főleg Guigné Anna életéből vesszük.

XIV. Benedek szerint az erény hősies fokát 4 feltétel bizonyítja: 1. A szóbanforgó erény anyagának nehéznek kell lennie, fölötte kell állnia a közönséges emberi erőknél. 2. A cselekedeteket gyorsan és könnyen kell véghezvinni. 3. Örömmel fel kell tudni ajánlani az áldozatokat az Úrnak. 4. Gyakran kell történniük, amikor csak alkalom adódik rájuk.

Az első feltételtől látható, hogy a gyermekek hősiessége korukhoz és erejükhez viszonyítva relatív ahhoz az erőhöz, melyet a korukbeliek általában felmutatnak. És ha vannak bizonyos «nagyok», akik nagyon kicsinyek, vannak viszont kicsinyek, akik erényeik által máris nagyok. «A kisderek és csecsemők szája által készítettél dicséretet magadnak, Uram.» (Zsolt. 8. 3.) Jézus is emlékeztette rá a papi fejedelmeket és írástudókat, akik méltatlankodtak, hallván, hogy a gyermekek a templomban kiáltozzák: «Hozsánna Dávid fiának!» (Mt. 21, 16.) És ha a kicsinyek hite néha példa lehet a nagyok előtt, ugyanezt mondhatjuk el bizalmukról és szeretetükről is.

Gondoljunk most arra, milyen lehetne és milyennek kéne lennie — Isten gondolata szerint — mindenki hősiességének a különböző életkorokban és körülmények között. Figyeljünk kellene nemcsak arra, amit tanítanak, hanem arra is, amit tanítani kellene a keresztény tökéletességről. Gondoljunk arra is, hogy a bérálás szentsége már a gyermeket is Krisztus katonájává avatja. Ne feledkezzünk meg arról sem, mit értenek a gyermekek hősiessége alatt és hogy a legtöbbször amikor gyakorlják, nicsenek is tudatában, hogy hősiesen viselkednek. A gyermek,

amikor hősiess, ezt is a legnagyobb egyszerűséggel teszi, minden parádé nélkül, egyszerűsége emlékeztet Jézuséra Názáretben, a Szent Családban. Azt is meg kell jegyezni, hogy a megkeresztelt gyermek ártatlanságában a Szentléleknek nincs sok megtisztítani valója, mielőtt az élet világosságát és vonzóerejét közölné vele. Bizonyára vannak az eredeti bűnnek bizonyos következményei, melyek a keresztség után olyanok, mint a behegedt sebek, de ezek a sebek még nem éledtek újra az ismételt személyes bűnök által. A kegyelem állapotában levő gyermek, amíg nem vétkezik személyesen, közvetlen kapcsolatban van a Szentháromsággal, Aki benne lakik. Leke olyan, mint a gyémánt, melyet ugyan csiszolni kell még, de amely tulajdonképpen hibátlan. A fájdalmas tisztulási folyamatok alól, melyekre minden kereszténynek szüksége van, bűnei mértéke szerint, a Szentlélek felmenti a kegyelemmel hűségesen együttműködő gyermeket, ha a korának megfelelő kötelességeket hűségesen teljesíti. Ilyenkor aztán láthatjuk, mint emelkedik, mint viteti magát a gyermek — már nem az édesanyja — hanem a Mindenható kegyelme által. De még itt is szükséges, hogy *aharja* magát vitetni és vezetetni. A gyermek, aki még nincs úgy megköve a dolgok által, melyeket fel kell áldozni szabadabb és szándékában tisztább a felnőtté.

A korai szentáldozás gyakran a hősiesség gyümölcsét termi ezeknek a kicsinyeknek a lelkében. A bérálás a kegyelmek újabb kivirágzását hozza, néha a Szentlélek 7 ajándékának kivirulását láthatjuk a gyermeki lelkében; annál is inkább, mert a gyermek nem okoskodik rendszeres és komplikált módon és mert egyszerűen és ösztönszerűen megy az igazság felé.

Közülük a legjobbaknál észlelhetjük az isteni erények relatív kiemelkedését. A gyermek — tudatában gyengeségének és tudatlanságának — természetesen hajlamos elhinni, amit apja, vagy anyja mond neki. Bízunk bennük és szereti őket, nemcsak jótékonyaságuk miatt, hanem önmagukért... ugyanígy — a keresztség kegyelme által — hajlandó Isten szavát is elhinni, melyet anyja, később pedig az őt oktató pap közöl neki. Hajlamos a bizalomra is Isten iránt és szereti Istent önmagáért. A maga módja szerint a három isteni erényből él, mielőtt még gondolkozni tudna az óvatosság, igazságosság, erő és mértékletesség erényeinek szükséges voltáról. A reggeli és esti imában a hit, remény és szeretet cselekedeteit naponta felindíttatják vele és naponta egy kicsivel jobban tudja ezt megtenni.

Később, amikor érzelmei felébrednek és összeköttetésbe kell lépnie idegen emberekkel, meglátja a természetes erények szükséges voltát, melyek fegyelmezik a szenvedélyeket és szabályozzák kapcsolatainkat az emberekkel, igazságos és kiegyensúlyozó módon. Akkor majd — felismerve ezen természetes erények fontosságát — talán kevésbé fog ügyelni a sokkal magasabbrendű három erényre, melyek lelkünket Istennel egyesítik. Veszítve gyermeki naivitásából, talán elveszít valamit Istennel való bizalmas viszonyából is. Nem fog többé annyira ügyelni arra, hogy mennél inkább növekszünk és mennél kevésbé lehetünk gyermekek az emberekkel szemben, annál inkább kell Isten gyermekeivé válnunk a kegyelmi életbe való előhaladás által, a mennyei Atyától való tudatos függés által, a mindig növekvő bizalmas viszony által, melyre meghív bennünket. Végeredményben — hogy úgy mondjuk — vissza kell térnünk Isten kebelébe. Az üdvözültek a Mennyországban „in sinu Dei” — Isten kebelén vannak, egy kicsit úgy, ahogyan a Fiú „in sinu Patris” — az Atya kebelén van. (Ján. 1, 18.)

A gyermeket egyszerűsége segíti az Isten magasságainak elérésében, a hit, a remény és a szeretet által. (Folyt. köv.) M. Reparatrix.

OLTÁREGYLETI ÉLET

«Virraszt a magyar lélek» címen helyszíni közvetítést adott a Magyar Rádió július 7-én este 7:40-kor az Örökimádás-templomból a már előbb készült lemezfelvételtől. Pusztai Sándor lelkész, szpiker és Kiss István oltáregyesületi ügyv.-igazgató párbeszédét nagyon hangulatosan festette alá az Örökimádás apácáinak gyönyörű éneke és orgonajátéka. Egy újmisési papunk írja ügyvezetőnknek a közvetítésről: «Örömmel és élvezettel hallgattuk péntek este a rádió-közvetítést az Örökimádás-templomból. Fogadjon ez alkalommal a legszívélyesebb üdvözlétemet. Bár sok ilyen közvetítést adna a rádió...» Adja Isten, hogy a magyar engesztelés gondolatát minél többen magukévé tehessék hallgatóink.

Új Oltáregyesületek alakultak: Kálócán és Szócén. Újjáalakult Nyíregyházán. Isten áldása kísérje eucharisztikus tevékenységüket, hogy Jézusunk megdicsőítése minél nagyobb ütemben haladhasson előre.

Oltáregyesületeink halottai: özv. Braun Józsefné, özv. Balázs Ferencné, özv. Cserr Antalné, Sári Vendelné, Farkas Mária, Bollok Mária, Turi P. Erzsébet, özv. Merza Geróné, Banga Jánosné. Szentségi-Jézusunk adjon mindnyájuknak örök nyugalmat és az ő világossága fényeskedjék nekik! Foglaljuk őket imáinkba?

«Szentolvasó» címen jelent meg P. Fenyvessy Jeromos szentdomonkos-rendi szerzetes fordításában Montforti Grignon Lajos Mária kedves munkája. Ilyen alapos mű a rózsafüzérről eddig még nem jelent meg a magyar könyvpiacra, mint Jeromos atya könyve. Mindazoknak, akik szeretik a rózsafüzért, nagyon ajánlhatjuk. Kapható: Szent Domonkos Rendház Budapest, XIV., Szent Domonkos-u. 3.

Az Actio Catholica Országos Elnöksége kiadásában most jelent meg két értékes könyv: «XXXI. Országos Katolikus Nagygyűlés» és «A család és ifjúság a háborúban». Az előbbi az 1943. évi őszi katolikus nagygyűlésen elhangzott előadásokat hozza sikerült fényképfelvételekkel illusztrálva. Az utóbbi az 1943. évi nyári országos lelképásztori konferencia előadásait tartalmazza. Nyomdai okok miatt csak megkésve jelenhettek meg e kötetek, de a bennük közölt előadások örökké értékes anyagot nyújtanak egyházi és világi előadók és olvasók számára. Megrendelhetők az Actio Catholica központjában Bpest, IV., Ferenciek-teré 7., III. lépcső, II. em.

Fent ismertetett könyvek a Szent István-Társulat izléses kiállításában jelennek meg a könyvpiacra.

TELJES BÚCSÚK.

Augusztus 3. (első csütörtök), augusztus 4. (első péntek), augusztus 15. (Nagyb. oltogasszony), az imádási-óra napján, egy tetszésszerű napon.

IMASZÁNDÉKUNK

Mi bűnösök kérünk Téged, hallgass meg minket!

Az emberiség mindig érezte és tudta, hogy a bűn hatalmas szakító erő. Válaszfalat von az Isten és a lélek közé s így nem tud kapcsolatba lépni Urával. Pedig a lélek sóvárog az Isten után. Nemcsak a lelki öröm meghitt perceiben, hanem az elesettség nehéz óráiban is. Ez utóbbiban talán még nagyobb erővel. Hiszen az elesettség magárahagyatottságot jelent. A veszedelmes önbizakodásnak keserű gyümölcsét termi. A kiábrándult és önmagával meghasonlott emberben tehát felsír a vágy kibékülni az Istennel. Ez az érzés dobogtathatta meg Dávid király szívét is, ez hatott a templom sarkában imádkozó vámosra, bűnbánó Magdolnára, a kálváriai latorra. Ez mozgatja meg a mai ember szívét is, mikor eltévelyedésének tudatára ébred. Éreznie kell a megpróbáltatások között Isten büntető kezének súlyát.

Legnemesebb emberi érzésünk ott kezdődik, mikor bűnünk tudatára jutunk. Minden más érzés lehet szép, hasznos, de legüdvösségesebb a bűnbánat érzése. Elesni emberi dolog, de bánatra ébredni valóságos természetfelettség jele. Ilyenkor látjuk be igazán Isten nagyságát és jóságát, de ilyenkor villanik meg előttünk bűnünk nagysága is. Ajkunkra tolulnak a litánia szavai: Mi bűnösök kérünk Téged hallgass meg minket! Valójában itt kezdődik az elindulás Istenhez... Nem más ez, mint kezünk nyujtása Isten felé, hogy megfogja és vezessen bennünket. Amíg ez meg nem történik, Isten nem hajol felénk. A kezdeményezésnek tőlünk kell kiindulnia. Vigasztaló az, hogy Isten fel is figyel a feléje induló emberre. Azért a kereszténység az irgalom vallása. Az igazságosság és irgalom oly csodás összhangban vannak, aminőre egy vallásrendszerben sincs példa.

A viszontagságokból való kiemelkedés feltétele tehát a bűntudat kialakulása a lelkünkben. A bűntudat Isten figyelmének felénk fordulását eredményezi, de benső megerősödést is jelent, hogy türelemmel várni tudhassuk a segítségünkre siető Istent. Az ilyen ember nem türelmetlen, nem zugolódó. A bűnei miatt reászakadó bajokban megadással imádkozva várja Urának megérkezését. Talán ebből az embertípusból még kevés van. Vagy talán most van kialakulóban. Sohasem ismerhetjük Isten intézkedéseinek rugóit. A csapások özöne gondolkodóba ejt bennünket, melynek következménye a bűntudat, majd a bűnbánat lesz. Az Istentől való nagy elkanyarodások mindig ilyen nagy körfordulók után viszik vissza az embert a *kezdethez és véghez*, vagyis az Istenhez. *Imádkozzunk tehát azért a kegyelemért, hogy bűneinket felismerő, megbánó és Istenhez bizakodóan szólni tudó emberek lehessünk!*

K. I.

(Egyházhatósági engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166.
Előfizetési ára 3 P, példányonként 30 fillér.

Hitünk titka.

Az átváltoztatás ünnepélyes szavai úgy említik az Eucharisziát, mint *«mysterium fidei»*-t, vagyis hitünk titkát. Sokszor elgondolkoztam már e szavak jelentősége felett. Nagyon érdekes, hogy a legnagyobb horderejű valóságot a titokzatosság leplével vonta be az isteni bölcsesség. A magunk elgondolása szerint éppen gyakorlatias hivatása miatt könnyen megérthető, sőt áttekinthető valaminek kellene lennie az Eucharisziának, hogy hatalmas tömegek tolonganának körülötte és érette. Ámde Jézusunk nem így akarta közkinccsé tenni önmagát. Ismeri az ember nagyon is gyarló és mindent megszokott, sőt megúno természetét.

Titokzatossá tette az Eucharisziát azért, hogy *ne az érzékek hatása alatt álló valami legyen*. Ezzel is hangsúlyozni akarta, hogy az Eucharisztia a lélekre ható tényező. A látható és érzékelhető szentségi színek (alak, szín, íz) csak engedelmes kísérői a láthatatlan valóságos szentségi jelenlétnek. Nem lehet racionalista tolokodással lemérni ezt a szédtőn magas titkot. *«Szem, ízlés, tapintás bened csalódik»* — mondja Aquinói Szent Tamás. Itt csak a mélységes hitnek finom műszere jöhet szóba, hogy alázatos engedelmisséggel latolgathassa a lenyűgöző nagyságot. Mi lenne az Eucharisziával, ha kizárólag érzékelhető valami volna? Bizonyára hamarosan megúnt dolog lenne. Úgy járna, mint valami kezdetben nagyon közkedvelt gyermekjáték, amelyet rövidesen félreletesz a tulajdonosa. Milyen üres jelképpé süllyedt az Eucharisztia azoknál, akik nem tudván

eszükkal felfogni, engedelmes hit hiányában kitessékelték hitéletükből. Ezért valósággal hozzánk is szól az Úr: «Csak nem akartok ti is elmenni?» (Ján. 6, 68), amint szólt tanítványaihoz. Mi katolikus hittel válaszolunk Szent Péterrel: «Mi hittük és megismertük, hogy te vagy Krisztus, az Isten Fia». (Ján. 6, 70.) Mi tudjuk, hogy a látható, tapintható valóságokon kívül legalább ugyanannyi láthatatlan, de mégis létező és reánk nézve nagyon fontos valóság van.

De titokzatossá tette Jézusunk az Eucharisziát azért is, hogy *állandó érdeklődés középpontjába kerüljön*. Egy-egy megsejtett, de fel nem fedezett valóság milyen izgalomban tartja az emberiséget. Tudós koponyák csakúgy, mint laikusok valósággal befúrják magukat ezeknek a kérdéseknek a tanulmányozásába. (A sok közül csak egyet, az «élet» titkát említjük.) Ugyanezt tapasztalhatjuk az Eucharisztia körül is. Antiochiai Szent Ignácón át († 107 körül), Szent Jusztin († 163 körül), Szent Irenaeus († 202), Alexandriai Szent Kelemen († 210), még az eretneké lett Tertullian is († 166 körül), majd Origenes († 250 körül), Szent Cyprián († 258), továbbá Szent Ágoston, Aranyászú Szent János, Szent Jeromos, jer. Szent Cyrill, később a legnagyobb eucharisztikus hittudós, Aquinói Szent Tamás stb. hitvallást tesznek mellette. Hatalmas könyvtárt tesz ki az a sok kiváló mű, amit az Eucharisziáról írtak. Egy soha be nem fejezhető, eléggé ki nem meríthető téma az Oltáriszentség, hitünk titka. Ezzel az Úr Jézus lehetővé tette, hogy soha el nem feledjük. Elfeledünk egyéb eszméket, nagy embereket és eseményeket. Szem- és fültanui vagyunk a változásoknak. De az eucharisztikus Jézus iránti érdeklődés nem csökken. Nemcsak jámbor lelkek, de megatalkodottak is szembe kerülnek vele. Eleinte talán makacsodva, hitetlenkedve, talán gúnyval telten. Később egy ihletett pillanatban, a kegyelem világa mellett rabjaivá lesznek az Eucharisziának. Lassan, titokzatosan hódítja a lelkeket. Ezért is találó reá az elnevezés, «*hitünk titka*». Vegyük körül gyengéd szeretettel, sugározzon feléje hitünk fénye, állítsuk be életünk tengelyébe, hogy egykor égi környezetébe fogadjon bennünket.

Kiss István.

Malaszt.

**Tudom, hogy szeretsz engem Uram,
szeretsz, mióta csak vagyok,
szeretetből adod a keresztek,
melyek hol kicsinyek, hol pedig nagyok.**

**Viszonzásul azt kívánod tőlem,
hogy én is szeresselek,
oh, hiszen tudod Uram, hogy én Téged
sok év előtt elgyűrűztelek.**

**De hányszor állok Előtted pirulva,
mert ingatag az emberi szív,
de a jó Pásztor a rossz báránykát,
engem — mindig vissza hív.**

**S akkor dalolok szívednek csendben,
hogy meg ne hallja senki azt,
ne tudja, ne sejtse a titkom,
hogy rámborul az édes mennyei malaszt.**

Kolossy Dézsdőre.

Mesterek és minták.

Az erény hősiessége a gyermeknél.

A hit.

(Folytatás.)

A gyermek szívesen elhiszi a Mennyszágról szóló dolgokat, de igyekszik a lehetőséghez képest meglátni és megérteni azokat. Késedelem nélkül felfogja, hogy ezek a nagy titkok itt lenn még nem láthatók, hogy hinni kell őket és egész szívéből *akarja is hinni* — és, ha hajlékony a vezetés iránt — mindig erősebb, meggyőződéses hite lesz. Ez a hitben való elmélyülő kitartás látható néhány gyermeknél, mint ritka, csodás tünény. Egyedül az isteni kegyelem teheti meg bennük, hogy ezekben a nagy, láthatatlan és érthetetlen titkokban ilyen erősen higgyenek és hogy necsak átmenetileg érdeklődjenek irántuk, hanem állandóan és mindig behatóbban. Világosan látható ez abban, ami de Guigné Anna lelki életének kiinduló pontja volt: Ezt az alapvető igazságot gondosan feljegyezte lelki naplójába: «Meg kell menteni lelkünket, mely vissza fog térni Istenhez, Teremtőjéhez.» Elemi igazság minden keresztény számára, de ez a gyermek minduntalan visszatér reá, Istennel való beszélgetéseiben. 1921 áprilisában írja egy lelkigyakorlat kezdetén: «Mennél többet beszélek Hozzá, annál többet fog válaszolni. — Szólni fog hozzám a pap által, az utasítások által, melyeket az ad nekem. Főleg pedig lelkem mélyén fog szólni hozzám kegyelme által. A jó Isten azt fogja mondani nekem: akarom, hogy engedelmesebb légy, hogy ne légy többé hiú. Ha már most, a te korodban hiú vagy, mi lesz veled később?» — Másutt ezt jegyzi fel: «Nagy tiszteletet kell érezni Isten jelenléte iránt. Tisztelni kell Istent és szüleinket... őket teljes szívből szeretni, a lehető legtöbb szolgálatot tenni nekik, engedelmeskedni és megtenni mindent, amit csak akarnak.» — Örömmel, sőt lelkesedéssel fogadja a gondolatot, hogy katekizmusra járjon, a vallás igazságainak megtanulására.

A hit nehézsége nemcsak homályos voltából ered, hanem gyakorlati jellegéből is, amikor beleegyezésünket követeli az áldozatokhoz, pl. a hosszantartó betegségek és szenvedések elfogadásához. A gyermek hamarosan azt fogja mondani: elég és nehezen hiszi el, hogy Isten akarja, hogy szenvedjen, mert ez ad alkalmat a küzdelemre és a nagylelkű szeretetre. Elszánt akaratra és főleg isteni világosságra és erőre van szüksége, hogy belenyugodjon.

Guigné Anna első nagy bánata apja halála volt. A természetfölötti mód, amellyel fogadta, — amint életrajzírója kimutatja — lelke számára egy új élet kezdete lett: a hit által a túlvilág gondolatában kezd élni és onnan fölülről szemlélni a földi életet. Ettől fogva ez a gyermek nagy akarattal fegyverkezik föl, naponta meghajlik, küzd és néhány hónap alatt lelkében szinte elárad a Szentléleknek, a «lélek szelíd Vendégének» világossága. Anna mindig engedelmesebbé válik. Ő, aki hajlik a féltékenységre, ettől fogva szigorúan örködik, hogy csak másokkal törődjön és semmit sem tagad meg többé Istentől. Mikor nagy beteg lesz, így szól: «Jóságos Jézusom, mindent, ahogyan Te akarod!» Ez a «minden» fölötté áll az egyszerű belenyugvásnak, ezt a nagy hit sugallja.

Anna, aki nagyon szereti a «Fájdalmas Miasszonyunknak» nevezett Szent Szűzet, ezt írja: «A kereszt lábánál állva, melyre Szent Fia rá volt szegezve, Mária sírt... Add nekem a kegyelmet, hogy Veled sírhassak!»... Miért akar sírni? «Mert Jézust nem szeretik eléggé.»

Hol találunk gyermeket, aki a könnyek kegyelmét kívánja? Az élő hit isteni világossága, a Szentlélek ajándékai általa megvilágítva, mélyen belevészte lelkébe az utat, melyen haladnia kell.

A mélységesen keresztény gyermeknél a remény sem kevésbé élő a hitnél. Amint természetesen bizalommal van apjához és anyjához, akiről érzi, hogy szeretik őt, a kegyelem arra indítja, hogy számítsa Istenre is, hogy jószágától és hatalmától várja a segítséget. Az isteni világosság fényénél szinte átlátszóvá válik számára — ha nem is mindig nehézség nélkül — a végtelen jószág megnyilvánulása. Hiszi, hogy a Gondviselés intéz mindent, hogy semmi se történhet Isten akarata vagy engedelme nélkül, várja az isteni segítséget, sőt számíthat rá. Ha később hallani fogja: «a reménység alapja a mindig segítő isteni jószág», ezt azonnal felfogja, mert tapasztalata régen megtanította már erre. — Ha eljön az óra, amikor bizonyos kínos áldozatokat kell hoznia, vagy megújítani és ha ezeket derűlten és örömezőve hozza meg, ahogyan Guigné Annánál látjuk, akkor a gyermek elérheti a hősiesség fokát. Főképp abban nyilvánul ez a hősiesség, hogy a gyermek nemcsak sértetlenül megőrzi, de mindig elevenebben átérzi bizalmát Isten iránt, Aki olyan jó, Aki tőle annyi áldozatot kíván.

Szent Raymond Anya leírásában Guigné Anna életéről és erényeiről ezeket olvassuk:

«A hit szelleme az, mely oly nagy bizalmat adott neki Istenben, amit megcsodáltunk benne. Ő valóban meg volt győződve, hogy Isten irányít mindent, hogy mi az Ő kezében vagyunk, hogy semmi sem érhet minket anélkül, hogy Ő akarná és ennél fogva minden jó úgy, ahogy van. Innét volt nagy békéje, nyugalma, rendíthetetlen öröme, mindenféle ellentmondás közepette is. Mert Annának nem volt olyan könnyű élete, mint gondolnók. Nagyon gyakran fájt a feje, tanulmányait félbe kellett szakítania, egyszer itt, egyszer másutt volt, barátokat kellett elhagynia, el kellett szakadnia... mindez sokba kerülhetett neki, de ő a Gondviselés vezetését látta a legkisebb dolgokban is és így minden jó volt számára.

Ezért szerette annyira az Írást, leleplezve látta benne ezt az isteni Gondviselést. Főképp Ábrahám története ragadta meg. Az angyal, amint megakadályozza Izsák feláldozását, Ábrahám győzedelmes hite megdobogtatta szívét... Olyan jól megértette, hogy Isten minden! Állandóan feléje ment, ez volt az élete, minden cselekedete által haladt Isten felé.»

Guigné Anna bizalmát sohasem zavarta meg valamely próba. Mikor 1921 decemberében nagy fej- és hátfájásokat kapott, arca halotthalvány volt, a lélegzőizmok megbénultak. Nem panaszkodott, hanem szelíden nyögte: «Jóságos Jézusom, már elegendem volna». Azután mosolyán lehetett látni az isteni segítséget: «Boldog vagyok — mondta a kis beteg — boldog, hogy mindent felajánlhatok a bűnösökért...» «Igen, akarok még szenvedni...» Már nem itt élt, szemeit az örök hazára, az út végére függesztette. És nemcsak benne volt meg ez a nagy bizalom. Ahelyett, hogy a szenvedés leverte volna, még környezetének is átadta reménységét és kérte őket a bűnösökért.

M. Reparatrix.

(Folyt. köv.)

Ha a bűnbánat vermébe estél, maradj vesztig s tűnődj: lelkiismeretesen.

Iparkodj már idő előtt felismerni és felértékelni a Szeretetet. A szerelemmel légy zsugori, de a szeretettel latolgatás nélkül bőkezűsködhetsz.

Ha bántod is, de legalább ne szennyezd be a Szeretetet!

Anonymus.

Mozaik Kánter Károly prelátus életéből.

Nem ismertem Őt és nem élvezhettem Őt. Először és utoljára a ravatalon láttam. Az elmúlt világháború után ennél a ravatalnál álltam újra sorba. Éppen az Örökimádás-templom felé jártam, ahova nagy néptömeget láttam betódulni. Érdeklődésemre a hívek azt a felvilágosítást adták, hogy egy szentéletű papot temetnek. Hamarosan megállapítottam, hogy valóban jó pásztor lehetett, mert igen szép számmal vannak juhái, látva a ravatalt látogató közönségen a sok oltár-egyleti jelvényt. Hallottam róla később azt is, hogy kiváló szónok volt, s ha valaki a Várkapolnában ülőhelyet akart kapni Kánter prelátus szentbeszédeire, annak a kitűzött időpontnál egy órával előbb kellett megjelenie, vagy pedig hazulról széket vinnie. Ezt az eseményt egyik olyan hallgatója beszélte nekem, aki a Déli pályaudvar környékén lakott és szintén buzgó székicipelő volt, ami elég kínos áldozatába került, nem lévén összecuszkható szék birtokában. Egy másik gyónójától tudom, hogy Kánter prelátus főtemája az Oltáriszentség volt s akkor volt igazán elemében, ha az Eucharisziáról beszélt. Szentbeszédeiben ha a szentek, egyháztanítók működését ismertette, gyakran nyomatékkal feltette a kérdést: és mit tettünk mi, kedves Hívek? Ez a kérdés mondat neki állandó jellegű volt. Ugyanez a hölgy-gyónója említette, hogy Kánternél végzett gyónásai élményszámba mentek. Reggel nyolckor indult el a szentgyónásra s mindig déli harangszóra ért haza, pedig Kánter ez idő alatt csak négy-öt gyónóval foglalkozott. Papi tevékenységét bizonyos imádságos megnyilvánulás kísérte. Akik látták Őt a gyónatárszékhez indulni, beszéltek, hogy valami csodálatos összeszedettséggel ment végig a templomon. Mondják gyónói, hogy mikor mellettük elment, sajátos szent erőt éreztek belőle kiáradni. Említik róla, hogy a feloldozás szavait roppant megfontolással, minden szót különös bensőséges hangsúllyal ejtett ki. Erintkezésében rendkívül kifinomult ember volt. «Ugyebár méltóztatott éretem is e kápolnában, mint kegyhelyen imádkozni» — olvasom egyik hívőjéhez írt sorait, amiket az esztergomi bazilika Bakács-kápolnáját ábrázoló levelezőlapra írt. Akik vele római zárándoklaton vettek részt, mondják, hogy a prelátus úr úgynevezett rossz vezető volt, mert ha bevette magát valamelyik bazilikába, rögtön átadta magát az Oltáriszentség imádságának s onnét nehezen lehetett kimozdítani, hogy tovább kalauzolja híveit az örök városban. Valaki, gyónója, egy ízben felkereste Őt lakásán s benyitva az ajtót látja, hogy Kánter prelátus a szoba közepén térdel, kitárt karokkal imádkozva a feszület előtt. Nagy szociális érzék is jellemezte a szentéletű prelátust. Gyakran látott vendégül asztalánál egy már nagyobb árva fiút. «Egyél — kínálta — s aztán vegyél» — mutatott a könyvtárára, amelyből állandóan kölcsön adott neki könyvet, hogy a lelkét is nemesítse.

Kánter prelátus értéke akkor nőtt meg szememben, mikor hallottam zsúfolt prédikációiról. Addig ugyanis csak Prohászka püspök szentbeszédeivel kapcsolatban láttam színgig töltött templomokat s még P. Bangha Bélának is meg kellett kapnia néha félig üres templomot prédikációi alatt. Az ájtatos hívek sohasem döngették nagyon a prédikációkért a templomajtókat. Sőt! Sokan különös előszeretettel kiszöktek a templomból, ha a prédikáció kezdetét szimatolják meg, mondván, hogy az őket nem érdekli. Ha pedig megjelennek a prédikáción, ott végzik el a délutáni sziesztát. Hányszor láttam alvó embereket a prédikációk alatt! Mindenesetre nem volna szabad senkinek az életállapotot úgy berendezni és túlterhelni, hogy az Isten színe előtt tegye azt, amit a pamlagon szokás cselekedni. A hiba ott van inkább, hogy az emberek nem értik meg a prédikációknál,

mily pompás homiliát kapnak némely szentbeszédben (az evangéliumokhoz fűzött magyarázó szentbeszéd), hogy a prédikáció mily nagyszerűen van felépítve akár a katechezis (hitoktatás), akár az eloquentia (egyházi szónoklat) szempontjából s úgy nem is tudják értékelni, mit kapnak egy prédikációban. P. Bangha Béla mondotta tizennégy esztendővel ezelőtt: «Nálunk a nővilág inkább csak a legújabb divatköltemények iránt érdeklődik, a férfiak meg inkább azt nézik, hogy vajjon a sarki vendéglőben barna sört mérnek-e vagy világosat s innét van, hogy sok az üres fej, — a butaság ellen pedig az istenek is hiába harcolnak, mondták már a görögök». — «Miért mondjuk oly unottan a rózsafüzért, hogy egy száraz drótot adjunk át az Úristennek?» — hallottam egyszer P. Bíró Ferenc S. J. provinciálístól. Ugyanez áll a prédikációk hallgatására is. Pedig különösen nálunk a fővárosban a papság körében nemcsak jól felkészült, elsőrangú szónokaink, de a legkisebb káplánig kitűnő előadók vannak s csaknem valamennyit érdemes meghallgatni. És ha nem is nagyon érdemes meghallgatni, mégis kegyelmeket eszközöl a szentbeszéd hallgatása. Magam is kénytelen voltam egy ízben kb. 6 évig minden hónapban egy órást elmélkedő beszédet végig hallgatni egyáltalán nem élvezetes előadótól, — a nagyon primitív beszédektől megriadva el is határoztam, hogy minden második beszédre meglepek. Magamban megállapítottam, hogy ilyen beszédekkel nem merem volna felnőtt hallgató-ság elé lépni, mégis, valahány előadást végighallgattam, nagy meglepetéssel tapasztaltam a beszédek alatt, hogy igen sok kegyelmet kapok érte: mit akart ezzel Isten megjutalmazni? — az önmegtagadást, hogy kiszenvettem ezeket a beszédeket, hogy elmerülni igyekeztem a szónok gondolataiba, magam sem értettem akkor, de annyi tény, hogy a Szentlélek bőségesen árasztotta kegyelmeit. Igen, nekünk sok pompás szónokunk van, akik értéket jelentenek. Hála Istennek, az utóbbi években nagyot változott a világ, van már művelt nőközönség is, amint egy nagyon szellemes pap, dr. Cziklay mondotta: «Hölgyeink ma már mással is törődnek, mint azzal, hogy minden nap tisztán ragyogjon az ajtókilincsük» — s van már férfitáborunk, akinek igénye, hogy ne csak a nőközönségnek, hanem a férfiaknak is közös szentségimádási órák tartassanak elmélkedő prédikációkkal. Biztos sikere az egyházi szónoknak akkor van természetesen hallgatói részéről, ha szem előtt tartja boldogult Mihályfi Ákos egyetemi rektor mondását: «A prédikációkban az első öt perc az észnek, a második öt perc a szívnek, a harmadik öt perc a falaknak szól.»

Hoffer Ilona, róm. kat. hitoktató.

(Folyt. köv.)

Szeretem...

Szeretem a magányt,
mert ott senki se bánt;
s mert ott csend vesz körül,
— szívem azért örül.

Szeretem a zenét,
a dalt és a napfényt,
virágot és könyvet;
— ez is gyönyörködtet.

Szeretem a rétet,
erdőt, mezőt, bércet,
a csillagos eget,
a vándor-felleget.

Szeretem a tengert,
a jólelkű embert;
de Istenért dobban
szívem a legjobban.

Brenner Tivadar.

Figyelem! Az új belügyminiszteri rendelkezés értelmében minden egyesület felülvizsgáltnak, tehát az Oltáregyesületet is. Már több helyről jelentették ezt nekünk. Itt hivatkozunk arra, hogy az Oltáregyesületet a Magyar kir. Belügyminiszter 20.460—1905. B. M. sz. alatt jóváhagyta. Tehát hatóságilag engedélyezett egyesület. Hivatalos felszólításkor hivatkozunk a fenti számra és adjunk át egy kis oltáregyleti tagsági füzetecskét, mely az egyesületről felvilágosítást nyújt. Természetesen pénztárkönyveink s ha vannak jegyzőkönyveink, kéznél legyenek.

Kérvényekkel fordulnak hozzánk mind többen, hogy alakuló plébániájuk vagy renoválás alatt álló leltárak számára felszereléseket adjunk. Pénzért általában nem szoktunk adni semmit, mert a Központ csak ajándékozhat. Ajándékozás minden páros számú évben van. (Az idén a március 17—19-e közötti kiállítással kapcsolatban volt.) Időközben csak a legsürgősebb esetben (templomleégése, kirablása, vagy háborús csapás) segíthetünk. Ez szabályaink rendelkezése. De a háborús helyzet is erre késztet, mert anyagiánnyal küzdünk, különösen vászonneműek dolgában. Tehát csak a legsürgősebb esetben tudunk jelenleg segítséget nyújtani. Kérvényt minden plébánia, vagy lelkeszség küldhet be, ha ott meg van szervezve az Oltáregyesület, vagy legalábbis a szervezés már megindult. Kérvénybenyújtás ideje december 15.

Zebegény-Újvölgyön a hívek buzgóságából Árpádházi Szent Margit tiszteletére új kápolna épült, melynek megáldása július 30-án történt. Az ideiglenes Oltáregyesület tagjai Bartai Árpádné elnöknővel az élen hathatósan közreműködtek az építési mozgalomban, nemkülönben az ünnepség megrendezésében. További munkájukra Isten áldását kérjük.

Propaganda és tagfelvétel céljaira ismertető nyomtatvány van készülőben. Fiókoltaegyesületeink jelentsék be majd igénylésüket, hogy kellő mennyiség álljon rendelkezésükre.

«Jézusom Örömom» c. eucharisztikus gyermeklapunk szeptember 1-én lép 29-ik évfolyamába. Egyetlen ilyen irányú lapunkat szeretettel ajánljuk a katolikus szülőknek és nevelőknek pártfogásába. Évi előfizetési díja 2 P. Megrendelhető a Budapesti Országos Központi Oltáregyesületnél (Bpest, IX., Üllői-út 77.). Ugyancsak itt kapható «Gyermekszívet engeszteljük Jézust» c. gyermekajátossági füzetke is. (Darabja 20 fillér.) Az új iskolaév elején terjesszük a tanulók között!

VATÉLJES • BÜCSÜKÁV

Szeptember 1. (első péntek), szept. 7. (első csütörtök), szept. 8. (Kisboldogasszony napján), imádási óra napján, egy tetszésszerű napon.

◄◄ IMASZÁNDÉKUNK ►►

**Hogy nekiünk irgalmazni méltóztassál, kérünk téged,
hallgass meg minket!**

Sok pesszimista lélekben szinte kísértőleg felmerül a kérdés: vajjon irgalmaz-e az Isten az emberiségnek? Kész is már a felelettel: nem irgalmaz, mert erre méltatlan az emberiség. Pedig Isten nemcsak igazságos bíró, hanem jósa Atya is. A Szentírás első lapjaitól a legutolsóig számtalanszor találkozunk az irgalmas Istennel. Nemcsak öszűleinknek bocsátott meg, nemcsak választott népe felé fordult megértő jósággal, hanem az egész megváltás története valójában az irgalmasság himnusza.

Isten lényege ugyanis a szeretet. A szeretet nem tud gyűlölni. A szeretet éppen azért, mert szeretet, csak a bűnt ostromozza. A bűnöst bizonyos ideig bünteti, de elsőnek siet felkarolni, ha megtér. Isten nem a pokolt akarja benépesíteni. Hiszen nem az volt a célja. Az embert önmaga képére és hasonlatosságára teremtette, tehát egykor vele együtt is akar lenni. Tény, hogy az emberiség bizonyos korszakokban messze elkanyarodik az Istentől. Ilyenkor önteltségében félretolja az isteni örök törvényeket s öntéje után megy. Nem is marad el a büntetésszerű kiábrándulás. Örömdetesesen jelentkezik a megtérés, az isteni irgalom keresése. Minél nagyobb az Istentől való elpártolás, bizonyos idő múlva annál nagyobb a megtérés vágya. Isten ilyenkor nem zárkózik el, mert ő az irgalom forrása. Végeredményben irgalmazni csak egy magasabb lelkiműveltségű egyén tud. A vak bosszú amennyire igazságtalan, annyira műveletlen jelenség. Isten a legmagasabb műveltség birtokosa és ezért irgalmas, bár nem elnéző a bűnnel szemben.

Istenünk azért is irgalmaz, mert olyan valaki jár közbe az emberiségért, aki a Szentháromság kedvelt személye: Jézus Krisztus. Megjelenése, hivatása az irgalom hangsúlyozása. *«Mivel tehát megnyertük a megigazulást a hitből, hadd legyen békességünk az Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által megnyílt nekiünk az út a hit által a kegyelemhez, amelyben állunk; és dicsekszünk az Isten fiai dicsőségének reménysége alapján. Sőt dicsekszünk még a szorongatásokban is, tudván, hogy a szorongatás türelmet eredményez, a türelm kipuráltatást, a kipuráltatás meg reményt.»* (Róm. 5, 1—4.) A keresztény ember tehát irgalmat remélhet ember, ha bekapcsolódik Krisztus kegyelmébe. Mit mondjunk akkor az eucharisztikus lelkekről, a gyakori áldozókról? Ha valaki, akkor ezek remélhetik Krisztus irgalmát. De ez nem beképzeltségből, vagy beteges önmegelégedettségéből fakadó remény, hanem alázatos, Istenre hagyatkozó remény. Az Eucharisztia kikristályosodott irgalom. Méltó élvezői az irgalom eljegyzettjei. Valami csodálatos földöntúli bélyeg ragyog a jó eucharisztikus lelkeken, amely védelmet nyújt nekik. Ilyesmire emlékezhet meg Szent János apostol is a Jelenések könyvében, mikor az ítélet megtörténte előtt négy angyalról beszél, akik az igazakat megjelölik a homlokukon. Ezek lesznek az irgalomra kijelölt lelkek.

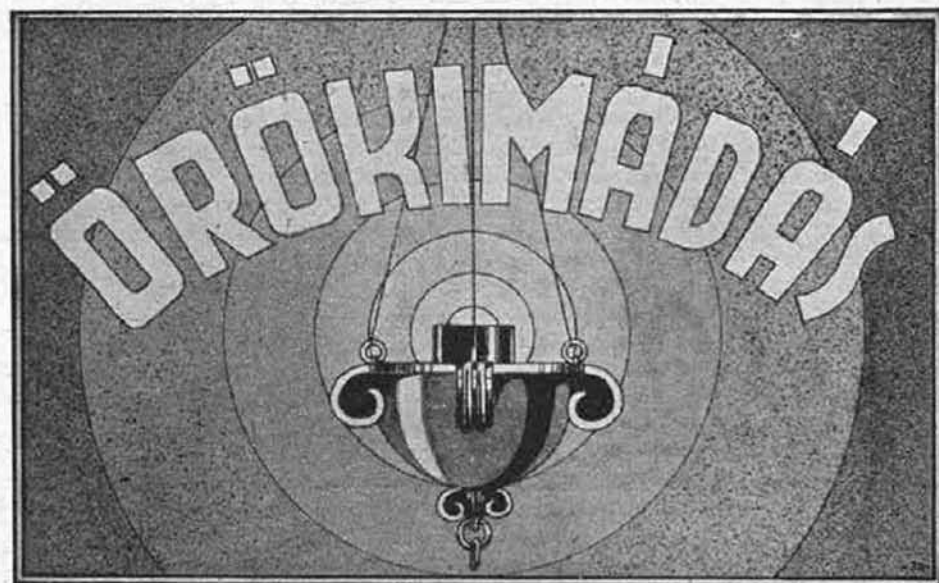
Szent reménységgel eltelve buzgólkodjunk, hogy Urunk irgalmát kiérdemelhesük magunk és embertársaink javára!

K. I.

(Egyházhatósági engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám : 19.166. Előfizetési ára 3 P, példányonként 30 fillér.

Eucharisztikus Király.

Sokféle királyt ismer a történelem. Országok és népfajok szerint mindegyik sajátosan külön egyéniség volt. De mindegyiknek a sorsa nagyon is függött a történelem szeszélyeitől. Némelyiket magasra emelté és dicsőségessé tette, míg a másikat valósággal a porba sujtotta. Sőt közülük nem is egy mindkét elbánásban részesült. Igen, ez a földi királyok sorsa.

Mennyire megközelíthetetlen magasságban áll velük szemben az Eucharisztikus Király. Nem a nép kegye emelte trónra. Pedig egyszer azt is megkísérelték, mikor a csodás kenyérszaporításakor elbűvölte őket Jézus mindenhatósága. De ő nem kereste a nép kegyeit. Uralkodói előjogát már az angyal is jelezte, mikor Szűz Máriánál megjelent: «Nagy léssen ő és a Magasságbeli Fiának fog hivatni; és neki adja az Uristen Dávidnak, az ő atyjának királyi székét és országot fog Jákob házában mindörökké és királyságának nem lesz vége.» (Luk. 1, 32—33.) Ezért Krisztus király valóban, örökös király. Ez nála nemcsak cím, mint a királyok némelyikénél. Uralkodásának ideje kimérhetetlen, hatalmának területe a világegyetem.

Krisztus Király hatalmi eszközei teljesen másfélék, mint a földi királyokéi. Hatalmi eszköze a szeretet. Királyi kiáltványában ezeket mondja: «Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amint én szeretlek titeket.» (Ján. 15, 12.) Valóban építő program. Vele szemben a gyűlölet milyen pusztítást okoz. Pedig a legtöbb trón fundamentumában jó adag gyűlölet is van. Nem csoda,

ha oly hamar megdőlnék. A szeretet lavínja indult el Jézus által s az Eucharisztia-ban is ez tartja fogva. Senki sem tudta rabjává tenni itt a földön, csak a szeretet volt képes meghódítani. Ugyan mi más tartaná itt közöttünk, ha nem a szeretet? Még isteni tekintélyét is félreveszi a szeretet parancsszava előtt, övének hirdeti, de elsőnek önmaga gyakorolja. Ez az igazi királyi vonás.

Királyunk *hatalmi eszköze az igazságosság*. Önmagát is igazságnak nevezi. Az igazságon nem az egyéni szenvedélynek mindenkire kiható kötelező erejét érti, hanem az örök megmásíthatatlan törvényeknek érdeknélküli alkalmazását. Soha senkiért sem másította meg az igazságot. Még a farizeusok is elismerik igazságos voltát: «Mester, tudjuk, hogy igazmondó vagy és az Isten útját igazságban tanítod». (Máté 22, 16.) Hegyi beszédében így szól: «Keressétek azért először az Isten országát és az ő igazságát». (Máté 6, 33.) Majd boldogoknak mondja azokat, akik éheznek és szomjúhozzák az igazságot. Csoda-e, ha az ő királysága és trónusa örökéletű?

A sok tényező közül csak e két legszembevetőbbet említjük meg. A szent színek alatt is főleg ezek domborodnak ki: a szeretet és igazságosság. Szerény, igénytelen külsejét ezek támasztják alá. Ezért van szava mindenkihez és ezért hozzá is van szava mindenkinek. Főleg azoknak, akik a szeretet és igazságosság megsebzése miatt oly sokszor szenvednek. Nincs az a jogi tanácsadó iroda, ahol olyan eligazítást kapnának, mint az Eucharisztia előtt. Ő nem a fegyverek szavával, hanem a királyi eszközökkel tartja fenn uralmát. Ezért marad ő királyunk s ha a vak gyűlölet fel is lázad néhol ellene, éppen a szeretet és igazságosság fegyverével győzi le ellenfeleit és kényszeríti térdre az imázsármolyra.

Legyünk boldogok, hogy az Eucharisztikus Király alattvalói lehetünk. *Deo servire regnare est, Istennek szolgálni uralkodást jelent.* Ezért szolgáljunk Szentségi Királyunknak, hogy égi uralkodásának boldog alattvalói lehessünk

Kiss István.

Mesterek és minták.

Az erény hősiessége a gyermeknél.

A szeretet.

(Folytatás.)

Ezen kis kiválasztottak némelyikénél az Isten-szeretet nemcsak abban az érzelmi formában nyilvánul, amely megpihen annak az Istennek a jóságában, Akit önmagáért szeret, hanem a tevékeny szeretet formájában is, melynek bizonyítéka az áldozatok és a felebarát nagy szeretete.

Megragadó ez Guigné Annánál. Ha Isten iránti szeretetéről beszélünk, egyúttal beszélünk kell lemondásáról, alázatáról, önmegtagadásairól és engedel-mességéről. Nagylelkűsége megközelíti egy karmelita újoncáét. Elég neki megérteni, mi a tökéletesebb, hogy megkísérelje meg is tenni, sőt mérsékelni kell túlságba menő önmegtagadási vágyát. Isten-szeretete indítja az erények gyakor-lására. «Mindig engedelmeskedni kell» ez egyik programpontja és bár ez néha nagy nehézséget jelent, mégis csodálatosan véghez viszi. Az első szentáldozás kegyelme által megerősítve, teljesen átadja magát apró családi és iskolai köteles-ségeinek, melyek önmagukban ugyan kicsinyek, de nagyok önéi és nagyok Isten előtt is, a szándék által, mely Annát teljesítésükben vezeti. Övéit mindig késede-lem nélkül és vidáman szolgálja. Kilencedik éve előtt ezt írja: «A mindennapos küzdelem szükségesség számomra.» Kicsi és nagy erőfeszítései előtt pedig ezt mondja: «Jó Jézusom, Neked ajánlom fel őket.» Ezzel a módszerrel megy Istenhez és gyűjt tartalékot bátorságban és kitartásban. Már nem lehet észrevenni, mibe

kerül a szelídség ingerlékeny természetének. «Mégis... ez már kétségbeejtő... ó, de nagy kedvem volna megharagudni!...» De hamarosan győz a kegyelem és a jósága az utolsó szó.

Megérti, hogy nagy segítség, ha mindent felajánlunk az Úrnak: «Semmi se kerül túlsokba, ha az ember szeret». Minden nap haladéktalanul felkel, ha az álom még úgy vonzza is, lemond az inyenekedésről, megfosztja magát a dessert-től, azokból az ételekből eszik, melyeket a legkevésbé szeret. Egy alkalommal csalánnal dörzsöli a karját, hogy megköszönje az Úr Jézusnak egyik kérése meg-hallgatását. Mászor meg, mikor térdét erősen megütötte, egyetlen hang nélkül áll fel, könnyekkel telt szemmel csak azon nyugtalankodva, hogy övéit megijesz-tette: «Ne gyötörd magad, mamám, édes, nem történt semmi, csak nagyon sajná-lom, hogy megijesztettemlek». — Akik közelében éltek, elmondhatták róla: «Sohase láttuk, hogy visszautasított volna valamely áldozatot».

Az apáca, aki a katekizmus oktatását végezte, öt év alatt sohase vette észre, a kis leánynál a hiúság legcsekélyebb jelét sem, egyetlen esetet kivéve, mikor még alig mult el 4 éves. Ez a nagy Isten-szeretet jele.

Jóllehet természete hajlott a parancsolásra és vezetésre, Anna szinte el-tűnik, olyan kicsivé lesz. Boldog, ha véletlenül megfélelmeztetik róla és még boldo-gabb, ha valamiből ő kapja a legsilányabbat és ha valamiből apró ajándékokat tehet félre a szegényeknek.

Ha hatalmasan vonzotta is a kegyelem, a hév is, mellyel Anna együtt műkö-dik a kegyelemmel, a legnagyobbakéban mondható. Egy sikertelenség után is meg-marad alázatos bizalma: «Ez azért van, mert nem imádkoztam eleget».

Alig mult el 4 éves, mikor fájdalmas merevgörcsökbe esett: «Borzasztó, hogyan éget, de — édes Jézusom — felajánlom Neked». Ha résztvevően kérdez-ték: szenvedsz kicsi Nénette-em? ... «Ő nem, csak tanulok szenvedni. Igazán el-szenvedhetünk valamit Jézus Krisztusért, hiszen Ő annyit szenvedett értünk!»

Kilenc éves korában mély meggyőződéssel jelenti ki: «A hosszú élet nagy jótétemény, mert lehetővé teszi, hogy sokat szenvedjünk Jézusért». Nyilvánvaló itten a Szentléleknek egy igen magas fokú sugallata, melyet kitartó engedelmes-ségével érdemelt ki.

Állandó vidámsága, kitartó volta, egyesülése Jézussal, munkája és játécai közepette is nem kevésbé szépek, mint az a természetes mód, amellyel 10 éves korában már egészen természetfölötti volt. Mennyi lemondást követel a hűség-nek ilyen foka! «Úgy láttuk őt emelkedni, ahogyan egy sas röptét megfigyelhetjük az égbolt kékjében» — mondá egy szemlélődő lélek, aki nagy segítségünkre volt Anna megismerésében.

Kétségtelen, hogy a nevelése, környezete kedvezően befolyásolta gazdag lelki életének kibontakozását, de még ebben a környezetben is, ezeknek az eré-nyeknek állandó gyakorlása olyan nagylelkűséget kíván, mely biztos jele az isteni szeretetben való állandó növekedésnek.

Ennek a gyermeknek nagy gondja volt az Isten dicsősége. «Kész volt min-dent elszenvetni hitéért.» A bűn sebezte szívét: «Ő Istenem, bocsáss meg nekik, ők nem értik...» Úgy érezte, hogy hivatása ébredze benne a Kármel felé «az Isten dicsőségéért». Milyen figyelmes volt, különösen a hónap első szombatján, hogy a legkisebb hibát is elkerülje, hogy örömet okozzon a Szent Szűznek és hogy ezen a napon felajánlhasson neki «ezer kis áldozatot, hogy jóvátegye az ellene elkövetett bűnöket». Imádság, rózsafüzér. Ave Maria Stella örömteljesen dobog-tatták szívét és egyesítették Jézussal, az Ő szeplőtelen Anyja által.

Mindazon gyermekek közül, kiknek életét megírták, úgy látszik, nagyon kevés kapta meg a szemlélődés és a Jézussal való egyesülés kegyelmét, mint a kis Anna. De ő tudott is vezekelni a bűnösökért, nagy vágygal kívánva „feltűnő megtéréseket”, hogy az egész világ elismerje Istent.

(Vége.)

Franciából: M. Reparatrix.

Mozaik Káner Károly prelátus életéből. (Folytatás.)

Káner prelátusban ezenkívül nemcsak a kiváló egyházi szónokot, de a fáradhatatlan heroikus működést, a folytonosan szervező és tervező papot jutalmazta meg az Isten életszentséggel. Többször eltűnődtem Káner Károly életszentségén, de különösen akkor, amidőn egy alkalommal a krisztinavárosi Oltáregylet egyik ma már elhunyt tagja, Havas Ferencné pénzügyi tanácsos özvegye mondta el egy megkapóan szép élményét Kánerről, aki neki hosszú évekig lelki vezetője volt. „Ha megindul majd Káner szenttéavatása — mondotta — akkor én is megszólalok. Káner amellet, hogy szentéletű pap volt, tetőtől-talpig úr volt. Igen finom modorú, mélyen alázatos, csupa szív-ember volt. Bármilyen ügynek elintézését bízta rám, nagyon szerényen kérve, de kérlelhetetlenül hangsúlyozta: „kérném szépen csak tegye meg, Nagyságod ezt tudja, Nagyságod ezt érti, ne tessék szabadkozni”. S nekem vállalnom kellett a munkát. Mikor Káner prelátus Pálffy grófnővel megalapította a katolikus asszonyok részére az Anyák Körét, a körök élére vezető hölgyeket keresett s engem is hivatott. Ebben az ügyben felkerestem őt a királyi várpalotában levő lakásán. Az előszobából halk léptekkel közeledtem dolgozószobájára felé s láttam, hogy Káner az íróasztala előtt összekulcsolt kezeire támaszkodva elmerülve imádkozik. Nem mertem őt zavarni — ő nem vett észre — s várakozóan megálltam s akkor még mást is láttam, ami egyenesen megdöbbentett. Feje körül fénykoszorút pillantottam meg, ami körülölelte, mint a glória, a dicsfény. Megrendülve néztem Isten szolgáját, dörzsölgettem szemeimet, hogy nem káprázat-e az egész? Mikor némileg magamhoz tértem ámulatomból, gondolkodtam, vajjon nem a lenyugvó nap-sugarak szűrődnek-e be az ablakon s ezeket látom tán? De aztán cszembe jutott, hogy aznap nem is sütött ki a nap. Jó ideig álltam ott, lenyűgözve a látványtól, végre is azonban meg kellett törnöm a varázst és mozgolódnom kezdtem. Káner prelátus észrevett, felállt, felém jött, hogy üdvözljön, mire a fény feje körül lassan eltűnt, s ekkor győződtem meg, hogy valóság volt, amit láttam, nem szemfényvesztés. Hogy milyen meghatott és zavart voltam utána, mikor beszéltem vele, ezt nem tudom eléggé ecsetelni. Eddig tartott Havasné elbeszélése.

Mindazok, akik az oltáregyletek közösségében élnek, bizonyára kedves kötelességüknek tartják imádkozni Káner Károly szenttéavatásáért — sírjánál csak nem rég járt ott egyik tisztelője fontos ügyében kérve közbenjárását s meghallgatást nyert, — „aki életében mindig égő méccsével sietett az Úr elé” (Szent Methodos), „aki nem magában, hanem az Istenben bírta az életet, akinek Krisztus volt a napja és világossága” (Szent Cyprián), „akinek Krisztus szívét adott, amely őt szerette, követte és dicsőítette” (Szent Ágoston), hogy legyen személyében Budapestnek egy szenttéavatott plébánosa, akinek nyomdokain már évek óta jár oly ragyogó élettel a főváros több buzgó papja. Hoffer Ilona r. k. hitoktató.

(Vége.)

Iparkodj már idő előtt felismerni és felértékelni a Szeretetet. A szerelemmel légy zsugori, de a Szeretettel latolgasat nélkül bőkezűsködhetsz.

FÖLTÉTLEN HÓDOLAT.

Kenyér színében elrejtőzve
uralkodik a Nagyzisten! —
Térdrehullva, vagy tán gúnyt üzve,
csakis Neki hódol minden!
Irgalmáról zengnek a hívek,
kik félve őrzik kegyelmét,
Hozzásimuló gyermekszívek...
boldogan áldva szerelmét!

De kik dacosan elfordulnak,
életük bűn és lanyhaság,
a büntető Úrnak hódolnak,
ha majd ítélt az Igazság!
Ha majd ítélt! — ó de még tűr, vár,
hisz irgalmas a legnagyobb;
róla beszél a fehér oltár...
ugye többet nem adhatott?!

Ó testvérek, siessünk Hozzá,
jósága hív, vár, átkarol,
zengjen dalunk szent hálazsoltárt,
nagy irgalma csodáiról!

M. Henrietta.

Az Eucharisztia tisztelete az Ősegyházban.

Tagadhatatlan tény, hogy az Anyaszentegyház mindenkor mélyes tisztelettel adózott az Eucharisziának, hitünk drága titkának. Az alapítás ünnepélyes szavaitól kezdve, melyek az utolsó vacsora termében elhangzottak, az Anyaszentegyház gyermeki szeretettel csüng e kincsen. Megértette az Üdvözítőnek szavait, hogy neki szent joga és kötelessége egyetlen kincset, az Eucharisziát az emberiségnek lelki javára kamatoztatni. Mindazt, amit hangyaszorgalmával összehordhatott, amit produkálhatott, oda vitte az eucharisztikus Jézus lábaihoz, az ő szolgálatába ajánlotta. Mintha csak bocsánatkérés és engeszteléseképpen tenné ezt azért a sok hálátlanságért, amit az Úr Jézus már születésekor kapott s amely végigkísérte egész életét, sőt halálát is. Igaz ugyan, hogy napjainkban is sok meggyalázás és megnevelés éri az eucharisztikus Jézust, mégis azt mondhatjuk, hogy tisztelete nem kisebb, mint az ősegyházban. Más oldalról azonban, ha visszatérünk az ősegyház történetébe, nem lehet mindent a mai kor szemüvegén át nézni. Hozzájárul még az is, hogy a folytonos üldözés és bizonytalanság miatt nem tudott az Eucharisztia tisztelete kiforrni és impozáns színben feltűnni. Sokszor talán nem is látjuk a túlfinomult érzéket a tisztelet kifejezésében. Ez az oka annak, hogy sok furcsa, a maitól eltérő dolgot tapasztalunk az Eucharisztia tisztelete körül.

a) Ha a szentségkiszolgáltató személyét tekintjük, megállapíthatjuk, hogy az ősegyházban több olyan irányzat tapasztalható, mely a visszaélés jellegét viseli magán. Megtörtént, hogy az Eucharisziát olyanok is érintették és kiszolgáltatták, akiknek nem volt meg a felszenteltségben nyert joguk. Pedig voltak felszentelt személyek, kiknek egyedüli joga volt az Eucharisztia kiszolgáltatása. Ezek voltak a püspökök és presbíterek, majd a diakónusok. Később különösképpen a diakónusok tisztét képezte az Eucharisztia őrzése, kiszolgáltatása, a betegekhez és foglyokhoz vitele. Mindezt az apostoli konstitúciókból tudjuk, ahol néha már úgy szerepelnek, mint visszaélők a privilégiummal szemben. Ezért el is tiltja számukra az áldoztatást és csak jóval később engedték meg újból.

Az óvatosság mellett is megtörtént, hogy néha alsóbbrendű klerikusok, sőt laikusok, itt-ott még nők is áldoztattak. Ilyesmi azonban sokszor csak szükségéből történt meg, különösen az üldözések idejében. Alexandriai Szent Dénes beszéli el *Serapeion* esetét. Ő az üldözések alatt hittagadó lett, de halálos ágyán megtért s meg akart áldozni. A legközelebb eső pap azonban szintén beteg volt s akkor

ez egy gyermekre bízta az Eucharisztia elvitelét, aki el is hozta és megáldoztatta Serapiont. Ilyen volt *Tarzicius akolythus esete is*. Elképzelhető, hogy miképpen bántak a felfedezett Eucharisziával, ha elfogták a pogány üldözők az elszánt-lelkű keresztényt. Hogy nők is áldoztattak, ez kitűnik a 829-iki párisi zsinat határozataiból, mely újból megtiltja a nőknek és laikusoknak az áldoztatást.

Egyes eretnekeknél szokásban volt, hogy nők áldoztassanak rendszeresen. Ezt *Szent Irenaeus*, nemkevésbé *Epiphanius* is megemlíti.

A gyermekek már az ősidőkben is szerették a papot utánozni. Érdekes világot vet erre *Joannes Moschus* *Pratum spirituale*-ja. Iskolásgyermekek misézést játszottak egy sziklán s az ott levő kenyér felett a pap által hallott konszekráció szavakat használták. Azonban még mielőtt a kenyértöréshez és áldozáshoz jutottak volna, égből alászállott tűz megemésztette a kenyeret a sziklával egyetemben. Több ilyen esetet beszél el még, melyekben a kor szellemének megfelelően sok csoda szerepel.

b) Nézzük most, hogy kiket áldoztattak? A gyermekek áldoztatását megtaláljuk már az első századokban is. Több tanunk van erre, *Joannes Moschus*, *Evagrius*, *Toursi Szent Gergely* és még több kortanu. A gyermekek kezdetben a klérus után áldoztak, később azonban már csak a morzsalékokat kapták meg. *Nicephorus* is megerősíti, hogy gyermekek már *Justinian* idejében is áldoztak. Egy üveges zsidónak a gyermeke a többi gyermekkel együtt részesült a szent áldozat maradékaiban. Atyja ezért az égő üvegolvasztó kohóba zárta be, de a gyermek csodásan megmenekült. *Justinian* császár a fiút megkereszteltette és a klérusba felvette, atyját pedig keresztre feszíttette. Amint az elbeszélésből kitűnik, a fiú iskolás volt s mivel *Justinian* császár szerepel itt, nyilvánvaló, hogy az esemény ideje a VI. század volt.

Hosszú időn át az Egyház megáldoztatta a csecsemőket is. Erről több keleti és nyugati bizonyítékunk van. *Szent Agoston*, *Szent Cyprián*, *Fulgentius*. *Szent Cyprián* többször említi ezt, bár sokszor nem kisedekről beszél, hanem csupán kereszteltekről. De mivel csak borról beszél és a kenyér vételéről hallgat, valószínűleg csecsemőket ért alatta. *«De lapsis»* című munkájában beszél el, hogy az üldözések korában szülők távollétében egy dajka a család kis leányát elvitte a pogány istentiszteletre, ahol evett az áldozati állatból. Később anyja a szentmisére vitte, de a csecsemő a mise alatt sírt és vergődött. Mikor a diakónus a jelenlevőket a vérrel megáldoztatta, a gyermek elfordította arcát, ajkait összeszorította és a kelyhet visszautasította. *Szent Agoston* több helyen említi ilyen szokást, sőt *Innocentius* pápa is szól a gyermekek áldozásáról a milevei zsinathoz írt levelében.

Előfordult néhol a halottak áldoztatása is. Ezt a tényt abból a sok tiltó és fenyegető hangú kánonból tudjuk, melyekkel az Egyház meg akarta gátolni ezt a visszaélést. Így a hyppói zsinat 393-ban, majd a karthágói 397-ben, Galliában az auxerre-i zsinat 578-ban. Érdekes, hogy ez még *Bonifáciusnak* a statútumaiban is megtalálható. Több esetben azonban nem volt pogány jellegű az Eucharisziának a halottal való eltemetése. *Szent Basilius* életrajzában olvassuk, hogy a nagy püspök egy csodás álom hatása alatt misét mondott, melyen a szent kenyeret három részre osztotta. Egy részét magához vette, a másikat a temetésére tette el, a harmadikat tartóba helyezve az oltár fölé függesztette. *N. Szent Gergely* beszéli el *Szent Benedekről*, hogy miután egy fiatal szerzetesnek a testét a föld ismételtén kivetette, a nagy patriarcha végre szentostyát tétetett a szerzetes keblére és úgy temettette el. Amint látjuk, sokszor azért temették el az Eucharisziát a halottal, hogy a sátán ellen mintegy védve legyen, vagy pedig, hogy a feltámadást és az örök életbe vetett hitét kifejezzék.

(Folyt. köv.)

Theológus.

Oltáregyesületi munkaévünk ismét megkezdődött. Központi választmányunk ülése október 9-én, a terjesztőnk értekezlete pedig október 16-án d. u. 4 órakor lesz székházunkban (IX., Üllői-út 77. I. em.). A pénteki kézimunka-órákkal kapcsolatban 4 órákor konferenciákat tart Kiss István közp. ügyvezető.

Személyi változások történtek Örökimádás-templomunkban. Venczel Antal eddigi segédlelkésként a Bátoros Főpásztor Nagymarosra küldötte ugyanilyen minőségben s utódjául Tompa Nándor eddigi pizskei segédlelkésként disználta hozzánk. Berkesi Mátyás kisegítő lelkészünk Nagysápára került plébánosnak, utódja Kiszner József hitoktató lett. Mikor hálás szeretettel tekintünk a buzgó-lelkű távozók után, örömmel fogadjuk utódjaikat, akiket bizonyára szintén szívükbe zárnak a jó hívek.

Új Oltáregyesület alakult Máriahalom községben (Esztergom m.) 60 taggal. Központunk örömmel veszi tudomásul a megalakulást és a szentségi Jézus áldását kéri munkájára.

Oltáregyesületünk halottjai. Gajdusik Béláné és Dibold Erzsébet csepeli tagok tragikus hirtelenséggel hűnytak el. Imádkozzunk értük, hogy az örök világosságot, a mi Urunkat mielőbb megláthassák.

Örökimádás-templomunkban minden hó II. vasárnapján d. u. 3—4 óráig férfiak közös engesztelő imaórája van. Ezúttal is kérjük a katolikus férfiakat, hogy minél többen vegyenek részt imaóráinkon. Ugyanezen a napon reggel a 8 órai oltáregyleti misén közös áldozáshoz is járulnak a férfiak.

Opus vocationum (Papi hivatások műve) mozgalmunk dícséretesen dolgozik a papnak készülő növendékek felkarolásával. Minden hó I. szombatján d. u. 3—4-ig közös imaóra van templomunkban rövid elmélkedéssel. Buzgó munkatársaink imával és anyagiak előteremtésével nyújtanak segítséget a papnevelés ügyének. (Esztergom egyházmegyei csoportnak székhelye Bpest, IX., Üllői-út 77. Lelkesi iroda. Vezető: Kiss István, a BOKOE ügyv.-igazgatója.)

Itthon maradt híveinkkel és az ifjúsággal feltétlen végeztessünk közös engesztelő imaórákat. Legalkalmasabb valamelyik vasárnap délutánja a litániával kapcsolatban. Az imaórát lehet kettéosztani: felnőttek és gyermekek ájtatossága. Bizonyára épülni fognak egymás buzgóságán. Kedveltezzük meg az engesztelést, mert az engesztelés világmentés. Ebben igazán az Oltáregyesületnek kell jó példával előljárni.

Propaganda nyomtatványunk elkészült és Központunkban igényelhető. Csak annyit kérünk, amennyinek elfogyása előre látható.

TELJES BÜCSÜK.

Október 4. (Assiszi Szent Ferenc), okt. 5. (első csütörtök), okt. 6. (első péntek), okt. 15. (Szent Terézia), havi imádási óra napján, egy szabadon választott napon.

GIMASZÁNDÉKUNK

Hogy minket az igaz töredelemre vezetni méltóztassál, kérünk téged hallgass meg minket!

Az átlag-ember a bűnbánatban valami lealázó, mosolyt érdemlő dolgot lát. Talán nem ismeri a bűn romboló és sértő voltát. Vagy az is lehetséges, hogy az Istent nagyon elnéző valakinek tartja. Mindegyik felfogás helytelen. Akárhogyan akarjuk elvitatni a bűn súlyát, bármennyire is kedvező volna egy minden felett szemet-húnyó Istent elképzelni, a tény az, hogy csak az igazi töredelmes térdrehullás teszi az embert Isten előtt értékesé.

A töredelem *lelki bátorság jele*. Jelenti azt, hogy az ember tud és merészel számot vetni önmagával. A felszínes ember mindent és mindenkit ismer. Többé-kevésbé mindenhez hozzá tud szólni. Van, aki őt képzett embernek is véli. De a hozzá legközelebb esőt: önmagát nem ismeri. Illetve nem mer önmagával megismerkedni, mert nagyon silánynak találja magát. Ezzel szemben a töredelmes szívű ember látja sajnálatos gyarlóságát és javítani akar magán. De míg idáig eljut valaki, sokat kell küzdenie önmagával: az önzés, a gőg, a csökönyösség kinövésével. Ehhez azonban *mélyseges hit is kell*. Ha hiszem, hogy van Isten, aki egyszer számonkéri lelkemet, akkor úgy állítom be életemet, hogy akaratával mindenben megegyezzek.

De a töredelemhez *szükség van a kegyelem közreműködésére is*. A kegyelem áldott perceiben döbbenünk reá egy-egy vétek nagyságára és határozzuk el magunkat a megjavulásra. Ilyenkor fogékony az emberi lélek és engedi magát vezetni az Isten által. Egyik embert a csapás, betegség, másikat a sikertelenség, vagy kiábrándulás, ismét más a figyelmeztető szó, prédikáció indítja el a töredelem útjára. Végeredményben maga az Isten segít eljutni a töredelemhez. *Szent Agoston* a milánói templomban kapja az indítást, mikor *Szent Ambrus* beszédét hallgatja. *Szent Kamill* fiatal katona korában a manfredóniai kolostor építésénél a munka közben érinti a kegyelem sugara. *Emiliáni Szent Jeromos* fogsága alatt figyelt fel a töredelem hívó szavára. *Loyolai Szent Ignác* a katonai kórházi ágyon, *liguori Szent Alfonz* meg a bírósági tárgyaló teremben határozza el magát a kegyelmi szó követésére. *Kortónai Szent Margit* meg éppen ifjúkori ideáljának oszladozó holttesténél roskad magába.

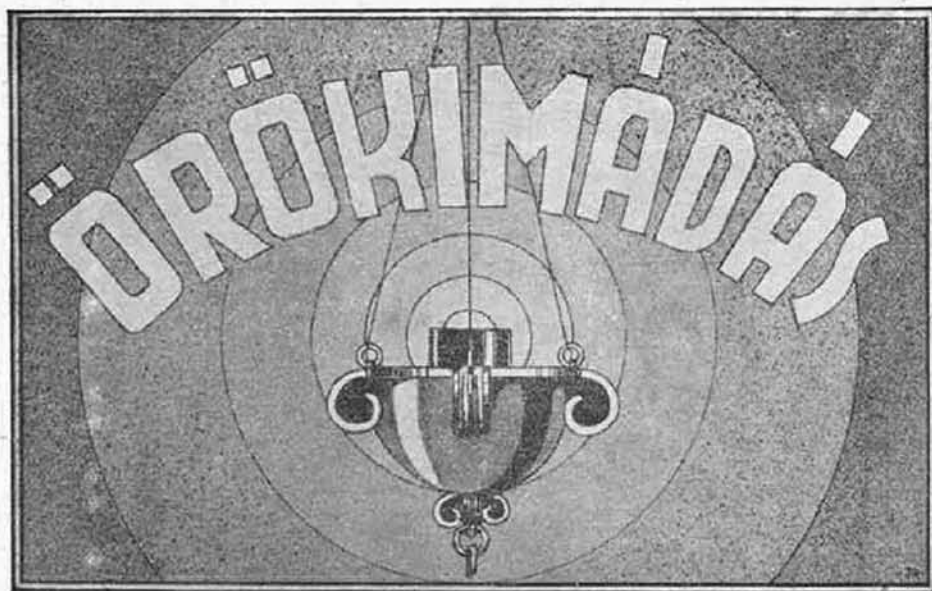
Életünknek alakulása sok tekintetben attól függ, hogy van-e bennünk töredelmes lelkület. A makacs embertől elfordul az Isten, de még embertársai sem szívelhetik. Ezért figyelmeztet *Szent Pál* apostol: *„Intünk titeket, hogy hiába ne vettétek legyen az Isten malasztját”*. (II. Kor. 6, 1.) Viszont a közreműködőt szívesen segíti. Ezért ne utasítsuk vissza a töredelemre hívó isteni szót. Ki tudja milyen boldogság és áldás vár reánk, ha meghalljuk. És ki tudja hányan pusztultak el, mert idejében nem figyeltek fel reá.

Mindnyájan esékeny, gyarló emberek vagyunk, akik Isten felé menetelünk. Ki előbb, ki utóbb, de mindenki beérkezik színe elé. Milyen megnyugvással lép majd az Úr elé, aki már a töredelem által behangolta lelkét a vele való találkozásra. Félretette a bűn gátlását és lebontotta a válaszfalakat. Ez majd meglátja az Úr irgalmát, bár vezekelnie kell életének botlásaiért. *Haladjon életünk a töredelem ösvényén és megigazulva lépünk egykor Urunk hajlékába.*

K. I.

(Egyházhatósági engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166. Előfizetési ára 3 P, példányonként 30 fillér.

Éltető Napunk.

A hideg novemberi köd kietlenül terpeszkedik a tájra, szinte reátelepszik a csendes házak körületeire. Fázósan sietnek az emberek munkahelyükre. Mintha látszana rajtuk, hogy az időjárás lelkükre is kihat. Eltűnt a napsugár, mely oly áldóan melengetett s oly pompásan zuhatagzott a lakások, műhelyek ablakaira. Öröm, vigasztalás csókolgatta az emberek lelkét, mikor a napsugarat láthatták. Milyen csodálatos szerepe van ennek a "megszokott" Napnak. Igazán csak akkor értékeljük, ha egy időre elbúcsúzva tőlünk, más világreszket boldogít sugaraival. Nekünk az a bajunk, hogy mindent csak akkor kezdünk igazán értékelni, ha már nincs. A gyermek nagyon sokszor csak a szülő koporsója előtt döbben reá elvesztett kincsére; a léha ember az átkönnyelműsködött éjszaka után retten meg a koldus-sorstól, holott tegnap még gazdag volt; a nemzet csak haló poraiban fedezi fel egy-egy nagy fiának értékét; a lejtőre került lélek csak egy nagy zuhanás után tér észre, hogy elvesztette lelki békéjét, áldott napsugarát.

Hitéletünk boldogító napsugara az Eucharisztia. Szikrázó pompájában süttött fel lelki életünk egén, mikor megismertük és először találkoztunk vele gyermekkorunkban. Azóta hányszor öntotta reánk oly pazarul kegyelmi sugarait. S hány-szor vontuk elé bűneink fekete felhőit, mikor a világ csillogásáért elhagytuk. Mikor aztán beledidergett lelkünk ebbe a sivár, hamis világosságba, hogyan siettünk vissza az Eucharisztia napsugaraihoz.

Az Eucharisztia napsugara *melengeti lelkünket.* A magára maradt emberi

lélek didereg. Nem tudja pótolni semmiféle mesterséges meleg az Eucharisztia melegét. Mint a világ rideg közönye elől a gyermek anyjának kebelére, úgy menekül a hívő ember az Eucharisziához. Szinte érzi, hogy a »nagyvilágban e kívül nincs másol számára hely«. Mintha ezt a meleget most kezdenék újra felfedezni az emberek. Pedig mennyire keresték a világ boldogságai között. A világ nem adhat lélek-meleget, mert távol áll Krisztustól.

Isteni napsugárunk *életet fakaszt a lelkünkben*. Ahova behatol a napsugár, ott élet pezsdül, bimbó pattanik. Megindul egy titokzatos belső folyamat, amely utat tör magának kifelé. Azt mondjuk ilyenkor: élet van a növényben. Az eucharisztikus napsugár nagy tettek, javulások, szent elhatározások elindítója. Az áhítat percében megmozdul a lélek alvó energiája, lerázza magáról az álmoság varázsát. Kezdetét veszi a megszentelt élet: »Mert ez Atyámnak akarata, ki engem küldött, hogy mindenkinek, aki a Fiút látja és hisz öbenné, örök élete legyen!« (Ján. 6, 40.) »Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete legyen.« (Ján. 6, 55.)

De világít is nekünk az eucharisztikus napsugár. Tiszta fényével utat jelöl. Mint a »világ világossága« határozottan rámutat a követendő útra. Nélküle sötétségben járnak az emberek. »A világosság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot.« (Ján. 3, 19.) Mi nem akarunk sötétségben járni. Hiszen maga a szent kereszténység is világosságot jelent. Eucharisziánk pedig maga a világosság. A vele táplálkozó ember világos eszű és szellemű lesz. A legegyszerűbb, legtanulatlanabb eucharisztikus lélek ennek birtokában felülmúlja a tudomány bölcsseit.

Küzdő emberi lelkünket odavisszük az Eucharisztia sugárözönébe, hogy melengesse, életre fakassza és fényével útbaigazítsa. Így leszünk mi a földi ködös, didergő világban is tavaszos lelkek.

Kiss István.

Az Eucharisztia tisztelete az Ősegyházban. (Folytatás.)

Az Eucharisztia néha még eskütételnél is szerepelt. *Novatus* a IV. században *Cornélius* pápával szemben a maga párthíveit az Eucharisztia vételének a pillanatában eskette meg. *Szent Jeromos* pedig a Riminiben zsinatozó püspökökről beszéli, hogy az Eucharisziára tett esküjükkel bizonyították, hogy minden eretnecség távol áll tőlük. Istenítéleteknél is szerepel az Eucharisztia. *Toursi Szent Gergely* is említ ilyen esetet.

E menthető esetek mellett sok olyan is volt, mikor tényleg tiszteletlenség fordult elő. Sok méltatlan kéz nyúlt az Eucharisziához, többen mint hitetlenek és pogányok járultak a szent titkokhoz. Meg volt ugyan a »*disciplina arcani*«, amely bizonyos jelképes beszédmódot és titkos jeleket írt elő a keresztények között, de minden óvatosság mellett is megtörtént, hogy be nem avatottak, pogányok is beférkőztek. Oka az volt, hogy sokan megkerülve a törvényes eljárást, hamis úton lettek keresztényekké. Viszont sok áttért pogány nem tudta teljesen levetni régi vallási meggyőződését s ha az új vallás valami áldozatot követelt, szívesen vissza-visszatért a nehezen felejthető pogány kultuszhoz. Szóval nem mindig találkozunk itt sem igazi, meggyőződéses keresztény lelkekkel. Sokan a pogány áldozati lakomákról érkezve, kabult fejjel járultak a Szentséghez. Mindezt *Szent Jeromos* is megerősíti *Eustochiushoz* írt levelében. *Szent Cyprián* szerint is többen megtették, hogy a pogány áldozati oltártól jöttek a keresztény áldozathoz. Ilyen visszaélések ellen erélyesen szólal fel *III. Gergely pápa* és büntetést szab ki arra, aki az Eucharisziát elveszti, leejti vagy megromlani engedi.

c) Hogy miképpen áldoztak az első századokban, döntő bizonyossággal nem tudjuk. Egyesek szerint állva, mások szerint térdelve vették a hívek az Eucharisziát. Hogy az Eucharisziát a kézre tették, arra nézve több bizonyítékkal rendelkezünk. *Cyprián*, *Tertullian*, *Dionysius Alexandrinus*, *Basilius*, *Greg. Naz.* és mások bizonyítják e tény igazságát. Emellett a 692-es évek körül előfordult az a szokás is, hogy ezüst vagy arany edényekbe kapták a hívek. De ez nem volt általánosan bevett szokás. Már az V., illetve a VI. század folyamán előfordul szórványosan az is, hogy a pap a szájába tette az áldozónak az Eucharisziát. A nőknek az 578 körüli időben, az auxerri zsinat határozata szerint, nem volt szabad a pusztá kézbe adni az Eucharisziát, hanem az ú. n. dominicáléval, vagyis csak tiszta fehér kendővel szabadott kézbevenni.

Jeruzsálemi Cyrill írja, hogy az áldozók a szent kenyérrel szemüket is érintették, azután az ajkukon levő szent vérről a homlokukat megkenték: *Szent Cyprián* is inti a keresztény matronákat, hogy szemüket ne az ördög kenőcsével, hanem Krisztus vérevel kenjék. *Alexandriai Szent Cyrill* azt mondja: Amint az Izraelitáknak a bárány vérevel kellett az ajtó félfáját bekenniük, nekünk is Krisztus vérevel érkeinket.

Az áldozás előtti böjtre vonatkozólag eltérők a szokások. Az bizonyos, hogy ekkor még nem találkozunk oly egyetemes törvénnyel, mint ma. Némelyek megengedték az áldozás előtti evést, azt kötve ki, hogy közvetlenül előtte ne egyenek. Mások ellenben szigorúan megtartották, különösen a papok, akiknek tiltott volt a szentmise előtti étkezés, akár ma.

(Folyt. köv.)

Theológus,

Utak a végtelenbe.

A multkoriban olvastam egy csillagászati könyvet s abban millió meg millió napról, amelyek sokkal nagyobbak a mi földünket melegítő napnál s ahonnan egy fénysugár ötvennmillió fényév alatt jut el a mi földünkre. (A fény másodpercenként háromszáz ezer km-t tesz meg!) Elgondolkodtam, hogyan tudják a csillagászok kiszámítani annak a megszámlálhatatlanul sok napnak útját, törvényeit, melyek a világűrben keringenek. És végül is mi célja van annak a millió és millió naprendszernek a világűrben, mikor emberi szem azokat soha meg nem láthatja, csak éjszakai virrasztásaiban nagytávlatú csillagvizsgáló lencsékkel a tudós vehet róluk valamelyes tudomást.

Végül is rájöttem a csillagvilág fölségesen gyönyörű titkaira.

A teremtésben is a végső cél (éppen úgy, mint a megváltásban és a megszentelődésben is) az Úristen maga, az ő dicsősége. A csillagok sok miriádja a minden emberi fogalmat fölülmúló gyönyörűsége naprendszerével a fölséges Úristen kedvteléséről beszélnek, a teremtés örömről, amelyet az ember el nem ronthat.

És ha ilyen megvizsgálhatatlannak teremtette a csillagvilágot (hiszen csak elenyészően parányi részét ismerik belőle a legnagyobb tudósok is), akkor milyenné teremtette magát az emberi lelket, hogy az magának a mennyországnak hordozója lehet, vagy szenvedheti a tisztítóhely lánggyűrűinek mérhetetlen, de egyben szabadító kínjait, vagy gyötrődhetik örökké a pokol olthatatlan lángtengerében.

Milyen lehet hát az emberi lélek, mely teremtett Isten képére és hasonlatosságára?

Erre felel nekünk a *kegyelem*, a teremtésnek minden gyönyörűségét magában foglaló élő csodája. Ott tündöklök ez a tisztítóhely lelke is, mint a Fölséges

Úristennek hamisítatlan és egyetlen *anyajegye*, erről ismeri meg övét. Ez a *belépő-jegy a tisztítóhelyre*. Enélkül nem nyílik ki a dantéi látomásokat magába záró «szelíd fényű» kapu, amelynek két szárnyas kerubja az igazság és irgalom.

A lelkek, akik itt szenvedik földi életük büntetés-adósságait, egytől-egyig mind fölségek. Ezt a fölséget a kegyelem adja nekik, amelynek szent reális valósága, hogy vár rájuk lelkük egyetlen *Jegyse* Krisztus és vár rájuk örökségük: a mennyország. El lehet gondolni, mily mondhatatlanul nagy a tisztítóhely lelkeinek vágya a *Jegyes-Krisztus* után, aki ott áll Mennyországa kapujában, tárt karokkal várva a már megtisztult, hazatért lelkeket.

Ő, Oroszország hősivatagba vesző mérhetetlen csatamezőidről, hogy kelnek útra harcosaid lelkei a végtelen utakra. Szent Mihály arkangyal a Túlvilág, zászlótartója, megszámlálhatatlan angyali seregeivel hogy veszi karjára az elesettek lelkét, akiken lelkük fényes ruhája, a kegyelem ragyog. Testüket vér mossa, a lelküket a bánat, a szeretet, az odaadás, az odaborulás Krisztus átszúrt Szent-séges Szívére. De hogy oda eljuthassanak, kitérülnek előttük a kerubinszárnyas szelídfényű kapuk, hogy a tisztítóhelyen a lélek kegyelemruhájáról leolvadjon minden emberi keménység fagya, minden seb, melyet másokon ütöttek, az *rajtuk* begyógyuljon s életáldozatuk, melyet oly nagylelkűen adtak a Hazáért, kinyissa számukra a Mennyországot.

S. Balász Benedicta.

«Boldogok a tisztaszívűek».

(Gondolatok Kánter Károly életéből.)

Ha e szót «tisztaság» kiejtjük, mintha üde szellő csapná meg arcunkat s ragyogó liliomok, fehérszárnyú galambok jelennének meg képzeletünkben. «Mily szép a tiszta nemzedék» — mondja a zsoltáros, — Isten szemé kedvtelve pihen rajta.

Kánter Károly, akiről most emlékezünk, lelkének tisztaságát a hófehér Ostyából merítette. Ő valóban tisztaszívű volt, azok közül való, «kik követik a Bárányt amerre megy».

Nagy elzárkózottsága a világ örömeitől, szent félelemből fakadt, nehogy csak porszem is hulljon arra a fehér menyegzős ruhára, amellyel nap-nap után várta Urát a szentmise mennyei lakomájában. Önfegyelmézettsége ezen a téren oly nagy volt, hogy szemeit majdnem állandóan lesütve tartotta, főképp, ha nőkkel kellett beszélnie, vagy azokat gyóntatta. Kivételt még a kis növendék leánykák, zárdai tanítványai val sem tett, azokat is inkább csak hangról, mint arról ismerte.

Kérdhetnek, miért tette ezt? Mi készítette rá, hogy egy ilyen szent ember s Istennel egyesült pap, ekként viselkedjék? Bizonyára ez a bölcs mondás: «aki keresi a veszélyt, elvész abban». Vagy amit Pál apostol mond: «aki áll, vigyázzon, hogy el ne essék».

Még növendékpap korában észrevette önmagán, hogy túlzottan érdeklik a sportünnepélyek, melyeket szülőföldjén, Tatán, időközönként tartani szoktak. Azonnal szakított ezzel az ártatlan szórakozással is és igyekezett figyelmét oda-fordítani, hol az el nem múlt értékek vannak.

Nagyon ragaszkodott a gyermekek tanításához, hitoktatói munkakörét igen nagyra becsülte. Talán ez is azért volt, mert az Úr Jézus így szólt a vitatkozó tanítványokhoz: «ha nem lesztek olyanok, mint a kisdédek, nem mentek be mennyek országába». Az ártatlanok vonzották, a tisztaszívűekhez húzódtak, mivel önmaga is ártatlanlelkű és tisztaszívű volt!

De lehetett-e ez másképp abban a légkörben, ahol életét leélte? Az ima,

szigorú önmegtagadás embere volt. Naplójából kitűnik, hogy vezeklővet is hordott. Tevékenysége az Egyház védelmében összpontosult, de mindig mint a tisztaság bajnoka.

Bizakodva reméljük, hogy Ő már ott lakozik, ahol a tisztaság forrását, Istent, színről-színre látják a boldog megdicsőültek.

Kongreganista.

Szentségi Jézusunk, a mi Vigasztalónk.

Ő volt látható összefogója a Szentlélek láthatatlan erejével megerősített apostoloknak, őskeresztényeknek. «Ők állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában, a kenyértörésnek közösségében és az imádságban.» (Csel. 2, 42.) Ő volt megvigasztalója az Ósegyház vértanuinak a börtönök mélyén, hová Tarziciusok vitték el. Ő öntött erőt a vadállatok elé vetett, kerékbetörésre, keresztfára, bárd alá ítélt keresztényeknek, kik az Ő ízének édességével elteleve vállalták a szenvedést és mentek be a mennyországba. Mint irgalmas Pelikán saját testével táplálta a testileg-lelkileg éhezőket. «Népedet angyalok eledelével tápláld és fáradság nélkül készült kenyeret add nekik az égből, melyben minden gyönyörűség megvolt és minden íz édessége.» (Bölcs. 16, 20.) De mi a manna édessége a legméltóságosabb Oltáriszentség édességéhez képest? A szeretet után vágyódó emberi szívnek Ő ad teljes kielégülést. Salamon az Énekek Énekében (3, 4.) a legérzelme-sebb hangon magasztalja az Úr Jézus egyesülését a lelkekkel, az Egyházzal, melyet a szeretet szentsége tesz állandóvá: «Megtaláltam, akit szeret a lelkem, megragadtam és el nem engedem».

A jelen megpróbáltatásaiban is a szentségi Jézus a mi Vigasztalónk: oltáron, áldoztatórácánál, szentségházban.

1. Az oltáron. A nap minden órájában bemutatott szentmiséáldozatban folytonosan engeszteli mennyei Atyját bűneinkért. Megújítja a kereszttáldozatot, hangtalan, vérontás nélküli szenvedésével közbenjár értünk. A szorongó, szenvedő, de vetkes emberiség feje fölé a nap minden percében felemelik miséző papok az áldást, bátorítást sugárzó Szentostyát és a Krisztus tisztító vérével telt kelyhet. Éjjel-nappal, bármely pillanatban egyesíthetjük könyörgésünket az édes Üdvözítőjével és hathatósá tehetjük azt, ha rá hivatkozunk benne. Arra az édes Üdvözítőre hivatkozunk, aki valahol éppen akkor száll le egy oltárra, éppen akkor áldozza föl magát, éppen akkor újítja meg a kereszttáldozatot. Milyen vigasztaló, milyen boldogító tudat ez!

2. Az áldoztatórácánál. Ő az isteni eledel. «Az én Atyám ad nektek mennyei kenyeret. Mert az Isten kenyere az, mely mennyből szállott le és életet ad a világnak.» (Ján. 6, 32—33.) «Én vagyok az élő kenyér, mely mennyből szállott alá.» (Ján. 6, 50.) «Nincs keserűség társaságában; nincsen bosszúság a vele való élésben, hanem csak vígság és öröm.» (Bölcs. 8, 16.) Van egy terített asztala minden éhes embernek: az Isten akarat! De ez az akarat nem mindig világos, nem mindig kézzel fogható. Az áldoztatórácánál kétség nem lehet az isteni eledel valóságosságában, látjuk, ízleljük, magunkhoz vesszük. Istent vesszük magunkhoz mindenható erejével, mindentudásával, jóságával, igazságosságával, békéjével. Mindenki számára hozzáférhető. Csak hit kell és kegyelmi állapot és akkor halhatatlanságot ígér az eucharisztikus Úr Jézus: «Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van; és én feltámasztom őt az utolsó napon.» (Ján. 6, 55.) Jöjjetek hát fáradt lelkek, munkások, az élet kimerült vándorai! Jöjjetek éhezők és szomjúhozók! Jöjjetek megsebzettek, eltiprottak, félretaszítottak! Jöjjetek

elhagyatottak, félreismertek, keserűlelkűek! Jöjjetek mindnyájan szenvedők! «Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik elfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én felüdítlek titeket!» (Mt. 11, 28.)

3. A szentségházban. A templom Isten háza. Ott van benne a keresztkút, melynek vizében újjászülettünk, a gyóntatószék, melyben a feloldozást kaptuk, a szószék, mely tanít és ott van a középponti helyen, magasan, a főoltárra emelve a szentségház. Szembeötlük mihelyest belépünk a templomba. Figyelmünket felhívja az öröklámpa. Benne, a selyemmel kárpitozott falak mögött arany-ezüst áldozatókehelyben ott van a mi lelkünk eledele, a szentségi Jézus, az áldozati Bárány. Őrá figyelmeztet a templom tornya, a torony keresztje, a harang szava, a templom minden dísz. Itt van Ő, jelen van Ő az én «vigaszom, gondok, bánat közepette». (Bölcs. 8, 9.) Titkos erő sugárzik szét katolikus templomainkból, behív, térdre kényszerít, összekulcsoltatja kezünket. «A Mester itt van és hí téged!» (Ján. 11, 28.) «Mária tehát midőn odaért, ahol Jézus vala, meglátván őt, lábaihoz borula...» (Ján. 11, 32.)

Ó, menjünk mi is Hozzá, a mi Erősítőnkhez, Vigasztalónkhoz! Menjünk hozzá mi a bűn belpoklosai, mi a nagy vágyódások Zakeusai, Márták a hétköznapi gondokból, bethániai Máriák a reményvesztettségéből, Lázárok a sír mélyéből; menjünk nemcsak Nikodémusként az éj leple alatt, hanem világos nappal mint a két tanítvány, aki meg is kérdezte Jézustól: «Mester, hol lakol?» (Ján. 1, 38.) Mi tudjuk, hogy hol lakik Jézus. Menjünk hozzá. Menjünk mindnyájan, kik a szenvedélyek lázában égünk, kiket a közöny megbénított, menjünk. Ő hív és mondja: «Megenyhítlek titeket!» — Ő, ha mi igazán, forrón szeretni tudnók Vigasztaló Jézusunkat! Ha közelségét mindig keresnők! — Használjuk fel az alkalmat, hogy itt van, hogy hív. Keressük fel, imádjuk, adjunk hálát neki és szeressük nagyon a mi Vigasztaló Jézusunkat!

Dr. Kozma Ferenc lelkipáter

GONDOLATOK.

Mennél több valahol a szórakozás, annál kevesebb ott az imádkozás.

A bebörtönzött bűnösök bűnhődését általában természetesnek tartják; ugyanakkor az Isten büntetése ellen zúgolódnak.

Brenner Tivadar.

Külső és belső terheinknek egyedül és kizárólag belső tehetetlenségünk az oka.

Nem állítom, hogy a Szeretet az Isten, de az Isten a Szeretet; mert az összes erényes megnyilvánulások között ezt kedveli legjobban az Isten. Általa gazdagodik a magánya, mert egyedül a Szeretet győzi le az istenmásokban a bénító közönyt.

Isten eleve tudta, látta gondolataimat, cselekedeteimet, de életem történetének — a halálom után — olyannyira egyeznie kell Atyámnak utánamvetült előrelátottságával, hogy mikor Eléje állítanak, kísérem így jelenthesse:

«Concordat cum originali!...»

vagyis: Megegyezik az eredetivel!... Ha eltér az eredetitől, valahol, valamikor letértem Isten útjáról, következképpen — időlegesen vagy örökre — el kell hagynom Isten országát!

Anonymus.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Magyarok Nagyasszonyának ünnepét bensőséges keretek között tartottuk meg az Örökimádás-templomban. A délelőtti szentmiséken az áldozók nagy száma igazán vigasztaló látvány volt. Délután 3—4-ig az engesztelő férficsoporthoz volt szentóra-ajtatossága, melyen szép számban jelentek meg a környék férfiai. Az esti ajtatosságon is örömdetesen megtelt szépséges templomunk. Az áhítatosan imádkozó és énekelő hívőcsoporthoz Kiss István templomigazgató intézett lelkesítő szentbeszédet a Nagyasszony-tisztelet parancsoló szükségességéről.

Központi választmányi értekezletünk november 13-án, a terjesztőnői értekezlet pedig nov. 20-án lesz. Mindkettő d. u. 4 órai kezdettel a központi székházban.

Kántor Károlynak, egykori buzgó központi igazgatóknak halálának évfordulóján, nov. 20-án, reggel 1/2 9 órakor szentmisét mutatunk be az Örökimádás templomában.

Központi Oltáregyesületünk alapításának (1859 nov. 6.) évfordulóján, nov. 6-án reggel 1/2 9-kor énekes szentmise, d. u. 4 órakor pedig szentbeszéd és áldás lesz templomunkban.

Templomunk védőszentjének, árpádházi Szent Erzsébetnek ünnepén, nov. 19-én, vasárnap a rendes istentiszteleti rend lesz, d. u. 4 órakor szentbeszéd és áldás.

Az elsötétítési rendelet miatt templomunkban a délutáni ajtatosságok a további intézkedésig minden alkalommal 4 órakor lesznek. Ha légiveszély miatt délelőtt több szentmise elmarad, akkor délután a szentbeszéd után tartunk szentmisét.

Közel 20.000 példányban fogyott már el a «Gyermekszívvel engeszteljük Jézust» c. ajtatosság-füzet. Még kapható Központunkban (IX., Üllői-út 77.) a portó előzetes beküldésével. (Darabja 20 fillér.)

A katolikus értelmiség lapja a Katolikus Szemle. A dr. Radó Polikárp főiskolai tanár szerkesztésében havonta megjelenő lap évi előfizetési díja 10 P. Előfizethető: Budapest, VIII., Szentkirályi-u. 28. sz. alatt a Szent István-Társulatnál.

Tagfelvétel és propaganda céljait szolgáló legújabb nyomtatványunkat a portó előzetes beküldésével (levélbélyegben) díjmentesen küldjük az érdeklődőknek. Lehetőleg annyit igényeljünk, amennyinek elfogyására előreláthatólag számíthatunk.

TELJES BÚCSÚK:

November 1-én (Mindenszentek ünnepe), nov. 2-án (Halottak napja és első csütörtök), nov. 3-án (első péntek), nov. 13-án (Kosztka Szent Szaniszló), havi imádási óra napján, egy szabadon választott napon.

Hogy szentegyházadat kormányozni és megerősíteni méltóztassál, kérünk téged hallgass meg minket!

Isten országának földi képviselője az Anyaszentegyház. Sziklán épült város ez, mely eszünkbe juttatja azt az országot, ahova mindannyian egyszer megérkezünk. Részben halandó emberek kezében van a vezetése és halandó emberek vannak reá bízva. De minden intézkedése mögött ott van a legerősebb isteni kéz, hogy biztosítsa tévedésmentes tevékenységét. «Elmenvén tanítsatok minden népet... És íme én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig.» (Mt. 27 19—20.) Ezzel azt is állítjuk, hogy Anyaszentegyházunk reászorul az isten segítségére.

A lelkek kormányzása felelősségteljes feladat. Hiszen elsősorban nem földi, hanem túlvilági érdekek szolgálata ez. A földön élő ember előtt sokszor homályos az örök célok fontossága. Talán erőt vesz rajta az engedetlenség bűne is, mikor nem akar szót fogadni egyházának. Az Egyház vezetőinek küzdeniük kell egyesek és nemzetek túlkapásai ellen. Mennyire szükség van az égi hatalom közreműködésére, hogy az Egyház el ne térjen az isteni parancsok ösvényeitől. Hogy a sok-sok téveszme között biztos kézzel, tévedés nélkül terelje a lelkek tömegeit Isten országa felé. Az Egyház hivatalos feje, a pápa is csak úgy tud fenséges hivatásának eleget tenni, ha emberi kezeit égi hatalom segíti. Ez az oka annak, hogy néhány egyéni botlás ellenére is a hit tanítása terén tévedés sohasem volt.

Szükség van erős kézre a kormányzásnál. Viharok csapkodnak az Egyház hajója körül. A szenvedélyek, üldözések viharai. Ezek a viharok nem ismeretlenek: «Nem nagyobb a szolga uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak». (Ján. 15, 20.) Ilyen körülmények között csak az isteni erő lehet a biztosíték, hogy az Egyház megállhatja a helyét. Örök ideálunk a Mester, aki fáradhatatlan volt az örök igazságok terjesztésében. Sokszor hálátlannak látszott ez a szerep, aminthogy ma is sokszor olyannak tűnik fel. Az igazságok nem mindig szolgálják az emberek kényelmét, szenvedélyét. Sőt legtöbbször hadat üzennek nekik. Ezért szeretnék az erős kezet meggyengíteni.

Jézusunk ezért erősíti Egyházunkat. Erősíti a kegyelem erejével, mely soha el nem hagyja. Erősíti személyes jelenlétével az Eucharishtiában. Nekünk az Eucharisztia komoly, életbevágó erősítő tényező marad. Egyházunk azért csüng rajta oly szeretettel. Benne látja az Úr Jézus irántunk való hűségének megnyilvánulását. Katolikus Egyház és Eucharisztia szétválaszthatatlan szövetségesek. Az Egyház az ő bölcsője, a hívek szeretete pedig virraszt e bölcső felett. Elkísérjük az Eucharishtiát mindenüvé, aminthogy az is követ bennünket legnehezebb viszonyaink közé.

Imádkozunk sokszor és sokat, hogy az Úr kormányozza és megerősítse szeretett Egyházát. Annak felkarolása valamennyiünk boldogulását jelenti. Érezzünk egyet az Egyházzal, hiszen minden tevékenysége értünk van és az fogja számunkra előkészíteni Isten országát!

K. I.

(Egyházhatósági engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166. Előfizetési ára 3 P, példányonként 30 fillér.

«És az Ige testté lőn...»

Mint valami győzelmi himnusz diadalmas akkordjai, úgy visszhangzanak lelkünkben Szent János evangéliumának karácsonyi sorai. A szent evangélista írásának elején siet leszögezni a boldogító tényt, hogy a második isteni személy a Fiúisten elhagyva égi dicsőségének állapotát, emberi alakban közénk jött. Talán ezzel a hitvallással akarja köszönteni az Úr Jézust, akiről a legtöbbet és legszebbet ő írt az ihletett tollú férfiak között.

Az Ige testté lőn — jelenti szabadulásunkat. Karácsony éjszakáján véget ért a sok ezeréves vigília. Megérkezett a hivatott Szabadító, akinek megdicsőült alakját már előre megálmodták és meghirdették a próféták. Ime Isten megtartotta szavát és véget akart vetni a megalázó lelki rabságnak. Ez a rabság nem lehetett közömbös Isten előtt. Önmaga képére és hasonlatosságára teremtett gyermekeitől nem akart északadni. De figyelembe kellett vennie azoknak a kérő szavát is, akik szabadulni akartak a kárhozat varázsából és kapcsolatot akartak keresni az éggel. Az ártatlan, törekénynek látszó «égi Gyermeke» hatalmas ütést mért az embereket gúzsba kötő sötét kézre. A bilincs lepattant és «Mindazoknak pedig, kik befogadák, hatalmat ada, hogy Isten gyermekeivé legyenek. (Ján. 1. 12.) Mikor Bécs városa felszabadult a török járom alól, az utcákat ellepő emberek boldogan ölelték át egymást és örömmel ismételték: «Felszabadultunk!» Karácsony éjszakája egy ilyen boldogságos szent öröm elérkezésének az ideje.

Az Ige testté lön — jelenti elkötelezettségünket is. Az első karácsonykor Isten lehozta hozzánk, kinyújtotta felénk jóságos kezét. Ez a kéz emelni akart bennünket, vissza akart vezetni természetfeletti hivatásunkhoz, emberi méltóságunkhoz. De ezt nem kényszerrel akarja elérni. Szabad akaratunk birtokában nekünk kell választani: rabok legyünk, vagy szabadok? Egyenként kell e kérdésre felelnünk. A választás következményeiért már nem az Isten, hanem mi vagyunk felelősek. Az a kérdés: vagyunk-e már lelkiileg olyan nagykorúak, hogy tudunk választani? Vagy talán múlt előnyökért nem-törődömségből mellőzzük a választást, vagy éppenséggel a lelki rabságot választjuk? Nagy kérdések ezek, melyektől örök boldogságunk függ. Szent karácsony éjtszakáján vessük tekintetünket a gyermek Jézus boldogan szenvedő arcára és választásunk helyes lesz.

Az Ige testté lön — jelenti Jézusunk állandó jelenlétét. Mi katolikusok eucharisztia vallásúak vagyunk. Nekünk megújuló karácsonyt jelent a szentmise, örökös Betlehemet a szentségház. Szűz Mária szerepét tölthetjük be a szentáldozás magasztos perceiben. Tehát nem vagyunk sötétben járó, irányvesztett vándorok. Szentáldozásaink karácsonyi angyal-muzsikák, Istenhez vezető irányfények. Az Ige nemcsak közöttünk, hanem értünk lakozik oltárainkon. De ennek megértéséhez gyermekded lelkület kell. A gyermek-lelek pedig tiszta és mosolygó, mint a kék ég. «Bizony mondom, nektek, ha meg nem változtok és nem lesztek mint a kisdedek, nem mentek be a mennyek országába.» (Mt. 18. 3.) — mondotta a testté lett Ige.

Karácsonyi Kisdedünk köszönjük közénk jöveledet. Szentáldozásainkkal mi is gyermekded lelkek akarunk lenni. El akarjuk feledni, hogy vétkezes felnöttekké változtunk. Legyen szent gyermek-séged istengyermezségünk kieszközlője!

Kiss István.

Az Eucharisztia tisztelete az Ősegyházban. (Folytatás.)

Az V. században arra is van bizonyítékunk, hogy házaselekt az áldozás alkalmával már az előtte levő naptól kezdve nem gyakorolták házaseletüket. Szent Jeromos is megkívánja ezt legalább az áldozás előtti napon, sevillai Szent Izidor pedig már több nappal előbb.

Az áldozás módjával kapcsolatban megemlíthetjük röviden, hogy miképpen őrizték az Eucharisziát. A híveknek nagy tömegben történő áldozása szükségessé tette nagy paténának a használatát, mely egy nagy tál volt. Ugyancsak jókora nagy volt a szent vért tartalmazó *calix ministerialis* is, amelyből minden áldozó ivott. Az Eucharisztia hazavitelére is voltak kisebb edények. Mégpedig a kenyér számára kis fonott kosárka *«canistrum vimineum»* s a vér számára kisebb kehely.

A IV. század folyamán előfordul a *«pastorium»* szó is, és azt az edényt jelenti, melyben az eucharisztikus színek voltak a templomban. Azonkívül galambalakú edényekben is tartották, melyeket *«columba»*-nak neveztek. Emellett *Tertullian* is bizonyít, de még inkább *Nagy Konstantin* korából a *Liber Pontificalis*, amely szerint ő több ilyen columbát adományozott egyes templomoknak.

E szent edények mellett találkozzunk az ú. n. eucharisztikus tornyokkal is. A bizonyítékok majdnem mind Galliára, mint sajátos hazájukra mutatnak. Illyeneket említ a *Liber Pontificalis* is, és tudjuk, hogy Konstantin drágakövekkel kirakott aranygalambot és ugyanilyen tornyot adott a Szent Péter-templomnak. Több tanu szerint ilyen edényekben vitték a betegekhez is az Eucharisziát, ahol a pap arany paténára téve a szent testet, megáldoztatta a beteget.

A szent edények anyaga a IV. század második felétől kezdve túlnyomóan nemes fém, arany és ezüst. Szent Ambrus kincstárában sok értékes szent edény volt, míg azokat a szegények kedvéért fel nem áldozta. Érdekes, hogy a II. század folyamán találkozzunk üvegkehellyel is. A *Lucina*-katakombában levő képen üvegkehely található, mert látható benne a bor is. A *Liber Pontificalis* szerint *Zephyrin* pápának is üvegkehelye volt. Általában ezekben az időkben inkább használták az üveget, mint az ércedényt. Megtörtént, néha az, hogy a szent edényeket profán célra is használták, de a visszaélések ellen számos zsinat lépett fel tiltakozó hangon.

Ha tehát visszatekintünk az Egyház gyermekkorára s figyeljük az Eucharisztia tiszteletét, látjuk, hogy a régi ember nem különbözik lényegében a ma emberétől. Nem lehet elfogultan azt hangoztatni, hogy igazi hívő, meggyőződéses lelkek csak régen voltak, hogy ma már nincs az a hitélet, ami az Egyház kezdetén volt. Hála Istennek, vannak ma is jó lelkek. Amint már mondtuk, az Eucharisztia tisztelete napjainkban sokkal kifejezőbb, választékosabb, művésziesebb. A gyakori áldozók tömege mellett nézzük a sok monumentális, égbetörő templomot is, amelyek az eucharisztikus Jézus dicsőségét hirdetik. Mindegyik fényes bizonyítéka az eucharisztikus Király diadalának. Ezeket az eucharisztikus kultúra hozta létre. De ezek biztosítékok is lesznek arra, hogy az Eucharisztia marad hitéletünk középpontja és tiszteletét az Egyház soha sem fogja elhagyni.

(Vége.)

Theológus.

Karácsonyi himnusz a Breviáriumból.

Ahonnai Isten napja kél
A tájig, hol nyugodni tér,
Zengjük Urunk dicséretét,
Ki Máriától születék,

S kit Gábor Angyal hirdetett,
Világra szül Szent Kisdedet,
Kit, méhből míg nem jött elő,
Már látott a Keresztelő.

Im a világ Királya itt
Szolgák testébe öltözik,
Embersorsunkon osztozott,
Hogy váltsa meg, kit alkotott.

Bár mind övé e nagy világ!
Bölcsője jászol, szénaágy.
Minden madárnak ennie
Ő ad s kis tejjel éri be.

Isten kegyelme járta át
S termékeny lett a tisztaság.
Rá titkok titka súlyosul:
Méhében megfogant az Úr.

Ma minden Angyal dalra kel,
A menny ujjongón énekel:
Jó Pásztorunk, a Legnagyobb,
Eljött közéték pásztorok.

Templommá tette szűz szívét
Isten s beléje költözék,
Szeplőtlen, tiszta teste lett
Ő Jézusunk, lakóhelyed.

Dicsőség ó Jézus neked,
Kinek a Szűz Szülőanyád!
Atya s Szentlélek, áldva légy
Most és örök időken át.

Amen.

A MEGTESTESÜLT ISTEN

«maradt aki volt, fölvetette azt a természetet, ami nem volt... És oly erős kötelékkel egyesítette a két természetet, hogy a magasztos nem emésztette föl az alacsonyat és a fölvetett nem csökkentette a magasabbat».

Szent Leó pápa karácsonyi beszédéből.

Karácsonyi ima.

Köszönjük, Urunk, hogy «mai» jászladban is mindig mosolyogsz. Bármilyen komoran is nézünk és kérünk, néma és mozdulatlan maradsz, csak mosolyogsz!... Kisded vagy; nem akarsz «kivétel» lenni, mert minden pólyás mosolyog, ha felnőtt ember nézi. Minden homlokról eloszlik a ború, és mindenki visszamosolyog az emberi kisdedekre, de számodra, — isteni Kisded, — nincs mosolyuk. Titok ez, pedig első jussod lenne rá!

Ó, taníts meg minket kisded Jézus mosolyogni; mosolyodhoz méltóan és illően mosolyogni!... Nincs ugyan érdemünk, hogy merjük, de Karácsony éjtszakáján alig akad, aki elkerülne. Szegényes, szalmás jászlad elé állunk; gyors csodát várunk, és gyorsan tovább is állunk. Hamar megunkjuk «nehéz» követésed. Jövedeled szent Éjtszakáján mégis mindig eszünkbe toppan az «emléked». Eléd térdeplünk; tehetetlen, telhetetlen szomjja válunk s Tőled várjuk a kezdeményezést!... Nézzünk s kérünk. Te biztatón mosolyogsz, de mintha *túlmosolyognál* rajtunk!... Közben 365 szürke. — jajban bő, bűnben változatos — nap pereg le körülöttünk, mégsem tudjuk elfelejteni «jászlad» mosolyod.

Ó, kisded Jézus, be' sokszor kell még születned, míglen mind rájövünk, hogy a valóságban sokkal többet adtál — *születésed által* — mint a mennyit vártunk, és ha háttal voltunk is Feléd, tulajdonképpen akkor is a közeledben álltunk, csak körbe-körbe topogtunk, de születésed emléke éjtszakájára, néhány percre mindig megálltunk, mert mindig elbővült üdvös mosolyod.

Ó, kisded Jézus, tarts így; ilyen leólmozottan, ilyen megmozdít-hatatlanul!... Melletted lassanként megtanuljuk láthatatlanságodat «látni»; megérezzük, hogy észrevétlenül is «vezetsz» bennünket; titokzatosan át-áthangolod ágáló szívünket nyílegyenesen a Te «utadra» tereled eszünket; lecsillapítod a vérünket, és ha magunkra hagysz — hogy meg ne tántorítson a nagy hiány —, égi Boldogokat küldesz, kegyelmekkel meg-rakodtan hozzánk.

Urunk, Jézusunk, siess s taníts meg mosolyogni; építsd fel bennünk a Te *országod* s helyezd el benne a Te *akarated*, és legyen mátló kezdve «jászlad» a mi lelkünk! Amen.

Anonymus.

ÖNÁTADÁS.

**Hova menjek, mikor süvít a borzalmak szele,
mikor a szív didergő félelemmel van tele,
Hozzád futok, mint csipogó árva madár,
mert tudom, hogy irgalom rám csak Nálad vár.**

**Mikor ketten vagyunk, Te meg én,
még nem vagyok e siralmaknak földtekén,
testemet, e földi köntöst sem hordozom,
csak lelkemet viszem vigyázva Feléd Krisztusom.**

Kolossváy Dezsőné.

Gondolatok — emlékszikrák.

Ha össze a hervadó sárga-vörös lombok között bandukolunk s megpillantjuk a kertekben az őszirózsák színpompáját, a búcsúzó, haldokló természetnek e késői virágait s lábunk alatt a lehulló falevelek zizegését halljuk, lelkünket megéri az elmúlás nagy érzése, vágy ébred bennünk meglátni, s egyesülni azzal, Akit életünk során annyiszor megérettünk, meg áttunk a természet világán keresztül. «Ő szeretetett Jézusom nem tudom, nem sejttem mikor hanyatlik le életem napja, de végre lesz egy este, amely az utolsó lesz, amikor utoljára suttogom: Szeretlek édes büszkeségem! Szeretlek egyetlen reményem! Szeretlek, mint vak a világot! Szeretlek, mint harmat a virágot! Szeretlek engem már akkor, amikor én még nem szerettelek s ez a szeretet nőtt és erősödött, most már olyan, mint egy végtelen ocean, amelynek mélységeit megmérni nem lehet.» (K. M.) Igen, mennyiszor találkoztunk az élet útjain az Alkotóval, a mindenség Urával a természet fenségében, a tudomány nagyságában, a művészet szépségében. «Titokzatos az Isten, mint a csilagtábor és érthetetlen, kikutathatatlan, mint az égitegek pályája az űrben, sejtelmes, mint a tenger élete.» (Hajós J. pr.)

Egyszer nagyon régen tengeri zárandoklással utaztam egy hatalmas óceánjárón. Már napok óta mentünk megállás nélkül három tengeren: az Adriai, Jóni, Tyrreni-tengeren át Görögország partjai mellett s utunk a szűk messinai-szoroson keresztül vitt. Egyik hajnali órán, úgy háromóra tájban működő vulkánt pillantottunk meg, a Stromboli tűzhányó hegyet. Amint a hegy magából kidobta az izzó tűzes lávafolyamot a sötét égbolt felé s a vörös lávatómeg, mint egy égő lángsugár visszacsett a tengerbe, önkénytelenül az első tenger'atti kábel-távíró jutott eszembe: «Glória in altissimis Deo! — Dicsőség a mélységben Istennek!» Másnap, áldozócsütörtökön, Urunk mennybe-menetelén a hajó fedélzetén, ahol az oltárterem volt, ünnepélyes nagymisért tartottak, s szentáldozáskor háromszázötven embernek — köztük ötven papnak — nyújtotta a miséző pap az Oltáriszentséget. Mialatt a hajó zenekara a legvátozatosabb hangszereken szentségi melódiákat játszott s a hatalmas hajókolosszus ég és víz között lebegve uszott, — mert földet aznap semerre sem láttunk — egyszerre megérintette lelkemet a bennem is jelenlevő Isten, hogy a Teremtő közel van most hozzám, nagyon közel!

És jártam egyszer nem is olyan rég a lengyelországi wielickai sóbányában, amely úgy kezdett, hogy szent Kinga királynő, árpád-házi szent Margit nővére jeggyűrűjét dobta le e helyen, hogy a sóban szűkölködő népnek sóbányái legyenek, s akkora sóbányát tártak itt fel, hogy a tárnák a Máramarosi havasokig húzódnak. Amint a szörnyű mélységű bányában mindig jobban lefelé hatoltam a kanyargó lépcsők százain, egyszerre csak lent a mélységben két hatalmas tavat pillantottam meg. A két tónak partján a lourdesi szent Szűz s Nepomuki szent János szobra állott, amit a bányászok sóból faragtak ki. Megbűvölve néztem a két zöldszínű tavat, amely mint valami kis tengerszem ott csillogott a bánya mélyén, amit itt az összegyűlemlett só termelt ki magából, s a Szentírás szavai ülték meg lelkemet: «A vizek felett az Isten lelke lebegett.» (Gen. 1. 2.) És jártam egyszer nem is olyan rég a krakkói Wável királyi várban. A királyi termekben felhalmozott szobrok tömegeit nézegettük, egyszer csak a látogatók közül valaki odamegy a falhoz s megtapogatja a termék különösen fényő falát. Vajon mi lehet ennek az anyaga? Hogy nem márvány, nem selyemtapéta, azt érezzük, amint meg-

tapintjuk a csodálatosan finom falburkolatot. De ugyan mi lehet? kérdezzük egymást. Senki sem tud feleletet adni. «Istennek remekműve» — suttogta valaki mellettem.

(Folyt. köv.)

Hoffer Ilona
hitoktató.

«Boldogok a békességesek.»

(Gondolatok Kápter Károly életéből.)

Ha kimondjuk ezt a szót «békesség», szinte úgy érezzük, mintha valami régen elhangzott szép zene, gyenge akkordjai ütnék meg fülünket. «Béke», ez az amire mindnyájan vágyunk, a külső és belső békére. De mivel az emberiség méltatlanná tette magát arra, hogy «Isten fiainak nevezetethessék», azért nincs béke a világon és békesség a lelkekben.

Boldog emlékü Kápter prelátus úr azonban, — Isten gyermeke volt, sőt több, Isten papja volt, — s azért ő élvezte is azt a békét, melyet a világ sem nem adhat, sem el nem vehet tőlünk.

Lényéről lesugárzott a harmónia, a lelki béke, mint, aki mindig tudja, hogy mit kell tennie és azt meg is cselekszi. De Kápter Károly embertársaival való érintkezésében is békességes volt, s ha valaki fel is lépett vele szemben, inkább kitért, mintsem éles vitába bocsátkozott volna. Békülékeny, szelíd lelke minden vonatkozásban mutatkozott. Az ajkai körül szelíd mosoly játszott, ha valakihez szólt. Ez a nyáasság a lelke jóindulatából fakadt. Hitoktató korában ugyancsak lett volna oka rá, hogy néha elhagyja a türelmet, amint ezt mondani szoktuk. Azonban ő, ha tanítványai elfeledték a leckét megtanulni, — mert csábította őket a ragyogó napsugár vagy más játék, — békés nyugalommal intette meg a kis bűnösöket: «Ezt jobban meg kell máskor tanulni», mondta és ezzel le is zárta az ügyet. De békeszerető voltát más irányban is kimutatta. Leveleit olvasva, ez a békülékeny és békeszerető lelkülete mindig előtérbe jut. Mikor a politikai élet talajára kellett lépnie, ott is megtartotta békeszerető természetét. Amint egyik paptársa írja róla «az akkori világ sok selejtes papja között buzgóságával, imádságos lelkületével, apostoli életével messze kimagaslott». Békeszeretete mutatkozott meg akkor is, mikor a zilált viszonyok között lévő Rákócziánium sorsának intézését kézbe veszi. A viharos, széthúzó testület tagjait lakásán külön puhítja meg egyenkint és csakhamar mindenki megszerette.

«Valóban boldogok a békességesek, mert ők Isten fiainak hivatnak». Isten fiai elsősorban a szentek, de az életszentségre törekvő minden jó ember Isten fiának mondható. Legyen életideálunk jó emberré lenni, hogy élvezhessük a lelki béke áldását. Ezzel kiesdhetjük a hamisítatlan békét, mely elsősorban a lélekből indul ki, s azután győzelmesen járja a világ útjait az egész emberiség megbékélésére.

Kongreganista.

Az életünkben nyújtott adományaink azért oly nagyértékűek, mert azokat a magunk javára fordíthattuk volna, amit a halálunk után már nem tehetünk meg.

Brenner Tivadar.

Az oltáregyleti havi szentségimádási órák szabályszerű megtartása kívánatossá teszi a három elmélkedési pont adását, melyeket 2 perces elmélkedés, majd szentségi ének követ. Több oldalról felmerült az óhaj, hogy központunk adjon meg az elmélkedési témákat. Az egységes munkaprogram érdekében már régóta óhajtottuk ezt megvalósítani, lehetőleg munkafüzet formájában. A viszonyok azt nem engedik meg, de a témakört itt is közölhetjük. A főtisztelendő szónok urak egyénisége fogja a témákat a helyi viszonyok kívánalma szerint úgy kidolgozni, hogy a hallgatóság igényeit kielégítthesse. Három hónapra adunk itt témát:

Január: Eucharisztia és család. 1. A család mint testi, az Eucharisztia mint lelki benépesítés tényezője. 2. Eucharisztia és család az áldozatos szeretet gyakorlásának területe. 3. Eucharisztia és család az önzetlenség gyümölcsei.

Február: Lelkünk kegyelmi kapcsolata Jézussal. 1. Krisztus a szőlőtő, mi a szőlővesszők. Istentközeltség, kiváltság, magasabbrendűség. 2. Krisztus bennünk, mi őbenne. Istenhez hasonulás, lelki virágbaborulás. 3. A Krisztussal való szakítás. Megszégyenülés, önfejlődésünk tragikus következménye.

Március: Mibe került Jézusunknak az Eucharisztia? 1. Feláldozta dicsőségét, méltóságát. Rangfosztottá válik, szegény. 2. Jogfosztottságba jut. Másokat védi a törvény. Jézust nem védte, ma sem tapasztaljuk. 3. Életébe kerül. Memoria passionis, fidelitatis. Ezért oly tökéletes az Eucharisztia.

Az összes oltáregyesül teket kérjük, hogy beszámolóikat szíveskedjenek elkészíteni. Ha valahová postai zavar miatt nem juthat el kérdőívünk, egyéni módon összeállított (rövid) beszámolót küldjünk. A nehéz időkben vigasztalást nyújt a végzett munka számbavétele. Egyúttal kérjük az alamizsnak beküldését is.

Új évfolyamot kezd Örökimádás c. lapunk. Kérjük kedves olvasóinkat, hogy előfizetéseiket (á 3 P) szíveskedjenek megújítani. De iparkodjunk új előfizetőket is szerezni, hogy mozgalmunkat minél többen megismerhessék.

Választmányi és terjesztőnői üléseinket a közlekedési akadályok miatt egyelőre nem tartjuk meg. Összehívás esetén kellő időben küldünk meghívót. Szolgálatunkat a központban változatlanul végezzük és mindennemű útbaigazítással rendelkezésre állunk.

VATÉLJES • BÜCSÜK

Dec. 1. (első péntek), dec. 3. (Xavér szt. Ferenc), dec. 7. (első csütörtök), dec. 8. (Szűz Mária szeplőtelen fogantatása), dec. 27. (Szt. János apostol), a havi imádás napján, egy szabadon választott napon.

† GIMASZÁNDÉKUNK †

**Hogy apostoli helytartódat s az egész papi rendet a szent
vallásban megőrizni méltóztassál, kérünk téged hallgass meg
minket!**

Minden jószándékú katolikus hívő aggódó szeretettel szokott gondolni egyházunk látható fejére, a pápára és az ő munkatársára a papi rendre. Értethető is ez. Ők jelenítik meg számára itt e földön az Úr Jézust; ők tanítják az igaz hitre; ők mutatják meg az egyenes ösvényt, mely Isten országába vezet. Olyan fontos dolgok ezek, hogy elhanyagolásuk katasztrófális lehet. Végre is tudnunk kell, hogy nemcsak világi problémák vannak, nemcsak kenyérgond és munkakérdés van, hanem vannak lelki szükségletek is. Ezeknek megoldására elégtelen a világ tudása és tapasztalata. A helyet itt át kell adni az egyházi rendnek, amely Isten rendelése szerint hivatott az intézkedésre.

Katolikus híveink tudják, hogy papi rend nélkül nincsen katolikus egyház. Minden olyan vallásosságnak látszó érzélgés téves, mely egyház és papi rend nélkül gondolja el az üdvözülést. Bár Istenünk megtehetette volna, hogy vele közvetlenül találhatnánk kapcsolatot, mégis szükségesnek tartotta az egyházi rend közbeiktatását. Ezzel engedelmességre akar bennünket sarkalni, hogy tanuljunk meg Isten kedvéért embereknek szót fogadni. De láthatóvá akarta tenni a kegyelem közvetítményét is, mert az egyház a szentségek kiszolgáltatása útján mintegy betekintést ad a híveknek az Isten terveibe. Milyen torz és botlásokkal telt lenne a hívek vallásossága az egyházi rend nélkül. Még a legnagyobb körültekintés és óvatosság mellett is előfordul, hogy a rendkívüliségre hajló némely hívő rontja hitünk tekintélyét engedetlen különködésével. Krisztus helytartójának a pápának magas személye és az egyházi rend tanítva-örökös szerepe biztosít bennünket minden kilengéstől.

A szent törvények és hagyományok megtartása és megtartatása egyike az egyház legszentebb feladatainak. Itt első sorban kemény helytállást kell tanúsítania. Hiszen annyi káros tényező akarta gátolni az egyházat legszentebb tevékenységének a gyakorlásában. *«Eljön az óra, hogy mindaz, ki megől titeket, szolgálatot vél tenni az Istennek»* (Ján. 16. 2.) — jövendőli az Úr Jézus. Valóban szent hitünk hűséges megvallása sok áldozatába kerül az egyháznak. De ez csak úgy lehetséges, ha Isten hathatósan segíti az egyházat, a hívek pedig buzgón imádkoznak érte. Ha egyházunkért imádkozunk, önmagunkért is imádkozunk, mert a papság helytállása áldást sugároz a hívekre is. Hogyne szeretné a jó hívő egyházát, hogyne aggódna sorsáért, mikor az meg érte fáradozik. A reggeltől-napestig dolgozó családfőt milyen szeretettel veszik körül a hazatérés pillanatában a családtagok. Mindenki érzi, hogy hálával tartozik neki. Így szeressük mi is egyházunkat. Szeressük azt a vihartól vert dicsőséges ábrázatát, melyre Krisztus csókoztatta reá szeretetének békéjét.

A vérzivataros, viharos időkhöz tömött sorokban álljunk Krisztus helytartója és egyháza mellé, hogy legszentebb feladatát hitünk töretlen megőrzését teljesíthesse.

K. I.

(Egyházhatalmi engedéllyel.)

Felolós szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felolós kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS
Stephaneum nyomda Budapest. Felolós: ifj. Kohl Ferenc.